

DON DELILLO

National Bestseller

THÀNH PHỐ QUỐC TẾ

Cosmopolis

DON DELILLO
Nguyễn Mỹ Linh *dịch*
—★—

THÀNH PHỐ QUỐC TẾ

• COSMOPOLIS •

BÁCH VIỆT & NXB THANH NIÊN

ebook©vctvegroup | 08-12-2020

NĂM 2000
Một ngày tháng Tư

PHẦN I

Anh mất ngủ thường xuyên hơn, không chỉ một, hai lần mà tới bốn, năm lần một tuần. Anh đã làm gì khi điều này xảy ra? Anh không muốn đi dạo trong ánh bình minh lên. Anh không có bạn bè thân thiết để quấy quả bằng một cú điện thoại. Có gì để nói bây giờ? Chỉ là một sự tĩnh lặng, không đối thoại.

Anh thử đếm cừu để rủ cơn ngủ đến nhưng chỉ thành ra tỉnh táo hơn mà thôi. Anh đọc sách khoa học và thi ca. Anh thích khoảng trống của những câu thơ, và trật tự con chữ nở bung trên trang giấy. Thơ ca làm anh ý thức được rằng mình đang còn tồn tại. Trong khoảnh khắc, thơ ca hé lộ ra những điều mà bình thường anh không bao giờ để ý tới. Đây chính là sắc thái của những dòng thơ, chỉ ít là đối với anh, hàng đêm, hàng tuần dài đằng đẳng, hơi thở này tiếp nối hơi thở khác, trong căn phòng xoay ở tầng trên cùng của ngôi nhà ba căn hộ.

Có một đêm anh đã thử ngủ đứng trong phòng thiền, nhưng không đủ điều luyện, và đặc đạo để làm được như vậy. Anh đành bỏ qua giấc ngủ và đi vòng quanh cho cân bằng, một đêm tĩnh mịch không trăng sao khi mà mọi sức mạnh đều trở nên cân bằng với nhau. Đây là cách tốt nhất để làm giảm căng thẳng, một quãng ngưng nhỏ sau những cảm giác bồn chồn.

Một câu hỏi không có lời đáp. Anh cố uống thuốc ngủ và thuốc an thần nhưng chúng khiến anh bị lệ thuộc và đẩy anh vào tâm đường tròn ốc kín. Mọi việc anh làm đều là tự ám ảnh và giả tạo. Những ý nghĩ màu xám phủ một

bóng đen đáng sợ. Anh đã làm gì? Trên chiếc ghế bành bọc da, anh đã không tham khảo một nhà phân tích nào. Freud xong rồi, tiếp theo sẽ là Einstein. Đêm nay anh đọc cuốn *Học thuyết đặc biệt* bằng tiếng Anh và tiếng Đức, nhưng rồi cuối cùng anh lại quăng sách sang một bên, cố gắng dồn mọi quyết tâm để nói ra một lời có thể làm tắt ngấm mọi chân lý. Xung quanh anh không có gì tồn tại. Chỉ có âm thanh văng vẳng trong đầu anh, trong tâm trí anh lúc này.

Khi anh chết, đối với anh, đây không phải là tận cùng, chỉ có thế gian này là chấm dứt mà thôi.

Anh đứng cạnh cửa sổ và ngắm nhìn ánh bình minh. Từ đây có thể nhìn ra những cây cầu, những con đường hẹp đang yên giấc và phía xa kia là thành phố, là khu ngoại ô lấp lánh làm thành một đường viền ngăn cách bầu trời và mặt đất, mà chỉ có thể miêu tả rằng đó là một không gian sâu thẳm. Anh không biết mình muốn gì. Đêm vẫn trôi trên sông, chỉ còn một phần của đêm thì đúng hơn, và những làn khói xám đang bốc lên từ ống khói phía bờ xa. Anh tưởng tượng ra cảnh những cô gái điếm rời khỏi những góc phố sáng ánh đèn, rũ rũ mái tóc mỗ vẹt, một mảnh khố cũ rích với việc khởi đầu bằng vài động tác quyến rũ, anh tưởng tượng ra những chiếc xe tải lăn bánh ra khỏi khu chợ, những chiếc xe tải ra khỏi bến bốc dỡ hàng. Những thùng xe chở đầy bánh mỳ đang đi qua thành phố và lác đác vài chiếc ô tô tách ra khỏi đám hỗn loạn đó, len lỏi trên những đại lộ, còi xe bấm đến chói tai.

Cảnh tượng huy hoàng nhất vẫn là những cây cầu bắc ngang qua sông được viền một vùng đông đang bắt đầu nhô lên.

Anh quan sát hàng trăm con mòng biển đang bay theo chiếc xà lan lắc lư dọc dòng sông. Chúng có những trái tim mạnh mẽ và phóng khoáng, anh biết rõ điều này, tương phản với kích thích cơ thể chúng. Đã có lần anh say mê nghiên cứu những chi tiết phong phú về bộ môn giải phẫu loài lông vũ. Những

con chim có bộ xương rỗng tuếch. Anh đã tìm thấy những thông tin cực kỳ bất ngờ trong suốt cả nửa buổi chiều.

Anh đã không biết mình muốn gì, nhưng giờ thì anh nhớ ra rồi. Anh cần phải đi cắt tóc.

Anh còn nần nã thêm một lúc để ngắm nhìn một chú mòng biển đang chao lên, lượn xuống, để ngưỡng mộ loài chim, để luôn nghĩ về chúng và để cố gắng tìm hiểu, thậm chí để có thể cảm nhận được những nhịp đập rộn rã trong trái tim đói khát của một loài chim ăn xác chết.

Anh khoác bộ com lê lên mình và thắt cà vạt. Bộ com lê cọ vào khuôn ngực nở nang quá mức của anh.

Anh bước qua căn nhà có bốn mươi tám phòng. Mỗi khi cảm thấy do dự và phiền muộn, anh lại sải bước qua phòng bơi, phòng khách, phòng tập thể thao, qua bể nuôi cá mập và phòng chiếu phim. Anh dừng lại trước cửa chuồng của chú chó borzoi và trò chuyện với nó. Anh rẽ vào khu nhà sau. Ở đó, anh thường làm công việc khảo sát thị trường tiền tệ và xem xét các bản nghiên cứu.

Chỉ sau một đêm, đồng yên tăng hơn cả mong đợi.

Anh quay lại khu phòng khách bằng bước chân chậm rãi và dừng lại ở từng phòng, từ từ hấp thụ những gì đang hiện hữu tại đó, quan sát và lưu giữ từng tia, từng sóng hạt năng lượng.

Tranh treo trên tường chủ yếu là những mảng màu, những khối hình học lớn thống trị toàn bộ những căn phòng và khiến cho không gian bên trong căn nhà trở nên im lặng lạ thường. Bên trong căn nhà ẩn chứa sự căng thẳng và hồi hộp của một không gian cao ngất ngưỡng, nó đòi hỏi sự im lặng ngoan đạo để được nhìn và cảm nhận một cách đúng đắn.

Khách đến nhà thường không biết cách thưởng thức những bức tranh yêu thích của anh, đó là những bức họa màu trắng khó hiểu, những vệt màu được phết bằng dao vẽ. Tác phẩm bộc lộ sự lợi hại khi nó không còn mới. Sự mới mẻ không còn ẩn chứa nguy hiểm nữa.

Anh đi xuống khu hành lang lát đá cẩm thạch bằng chiếc thang máy cá nhân tự động chơi bản nhạc của Satie¹. Tuyến tiền liệt của anh không cân xứng. Anh bước ra ngoài, băng qua đại lộ, rồi quay lại và đứng đối diện với tòa nhà nơi anh sống. Anh cảm thấy mình đang cận kề với nó. Đó là tòa nhà tám mươi chín tầng, một số nguyên tố, được gói gọn trong cái vỏ bọc tầm thường là những tấm kính loang loáng màu ánh đồng. Chúng có chung một cạnh hoặc một ranh giới, tòa nhà chọc trời và con người. Với độ cao chín trăm feet, nó là tòa nhà cao nhất thế giới. Tòa nhà được thiết kế theo hình chữ nhật kiểu cũ mà người ta chỉ có thể biết được kích cỡ của nó qua những bản báo cáo. Ngày này qua ngày khác nó tự bộc lộ vẻ tầm thường đến tột cùng của mình. Vì lý do này mà anh yêu thích nó. Anh thích đứng ngắm nhìn nó mỗi khi cảm giác uể oải và hư ảo xâm chiếm lấy anh.

Một cơn gió ulla đến cắt ngang dòng sông. Anh rút chiếc PDA² và đánh dấu một ghi chú về cái sự lỗi thời của từ "tòa nhà chọc trời". Đến nay các công trình kiến trúc không còn mang tên gọi này nữa. Nó thuộc về những tâm hồn già cỗi run rẩy, thuộc về những ngọn tháp mái nhọn mà người ta thường đồn đại về nó từ trước khi anh sinh ra.

Bản thân thiết bị cầm tay là loại đồ vật mà văn hóa gốc của nó sắp bị xóa sổ. Anh hiểu rằng anh sẽ phải loại bỏ nó khỏi cuộc sống.

Tòa tháp khiến anh cảm thấy mạnh mẽ và tự lự. Anh biết anh muốn được cắt tóc, nhưng anh vẫn đứng thêm một lúc trong mớ âm thanh đường phố hỗn loạn và chăm chú ngắm nhìn khối tháp cùng lớp cấu cận của nó. Ưu điểm của bề mặt tòa tháp là phản chiếu ánh sáng của dòng sông và dòng chảy của bầu trời rộng mở. Anh nhìn lướt qua chiều dài của nó và cảm thấy mình gắn liền với nó, chia sẻ cả bề mặt và cái không gian tiếp xúc với bề mặt từ hai phía.

Một mặt nước phân chia cân đối từ trong lòng nó và những gì hiện lên trên bề mặt. Đã có lần anh đứng dưới vòi hoa sen và suy nghĩ về sự tồn tại của những mặt cắt.

Anh đeo kính râm rồi quay lại, băng qua đại lộ, tiến gần đến những dãy xe limousine màu trắng. Có mười chiếc xe trong đó năm chiếc đỗ sát lề đường của Đại lộ thứ nhất, đối diện tòa tháp, năm chiếc còn lại xếp thành hàng trên con phố cắt ngang đại lộ, mặt phía Đông của tòa nhà. Những chiếc ô tô nhìn thoáng qua y hệt nhau. Một số chiếc dài hơn những cái còn lại một đến hai bước chân, tùy thuộc vào chi tiết xe và những yêu cầu đặc biệt của chủ nhân.

Những người lái xe hút thuốc và trò chuyện rôm rả trên lề đường. Để đầu trần và vận những bộ com lê tối màu, họ có một điểm chung là vẻ lạnh lợi với đôi mắt ráo hoảnh, những điều thuốc lá trên môi và dáng đứng không được tự nhiên, tất cả nhằm tập trung phát hiện ra những đối tượng mà họ quan tâm.

Một số nói giọng vùng khác còn phần lớn đều nói tiếng mẹ đẻ. Họ vừa trò chuyện vừa chờ đợi những chủ ngân hàng đầu tư, những chuyên viên nhà đất, những nhà tư bản, hay những doanh nhân buôn bán phần mềm cùng bá chủ những vệ tinh và dây cáp trên toàn thế giới, những kẻ môi giới, những chuyên viên truyền thông mũi dài, người đứng đầu những đất nước đang chịu đựng chiến tranh và đói kém.

Ở công viên phía bên kia đường có những giàn cây bằng sắt được cách điệu hóa, những vòi phun nước bằng đồng với những đồng xu lấp lánh dưới đáy nước. Một người đàn ông trong trang phục phụ nữ đang đi dạo cùng bảy chú chó dễ thương.

Những chiếc xe giống nhau khiến anh lấy làm thích thú. Anh thích một chiếc xe như thế vì anh cho rằng nó là một bản sao thuần khiết, nó có trọng lượng rất nhẹ không phụ thuộc vào kích thước, nó là một loại ý tưởng chứ không chỉ là đồ vật. Nhưng anh biết điều này không phải sự thực. Anh chỉ nói

thể để tạo ấn tượng thôi chứ trong chốc lát, anh chẳng còn tin vào điều đó nữa. Anh chỉ tin vào điều đó trong chốc lát, chỉ thế thôi. Anh thích chiếc ô tô không chỉ vì kích cỡ quá khổ mà còn vì vẻ bặm trợn và khinh khỉnh của nó, nó đúng là một thứ đột biến gen thích ngồi lên dư luận.

Đội trưởng đội vệ sĩ của anh thích chiếc xe vì nó không hay bị để ý. Những chiếc limousine dài màu trắng đã trở thành loại phương tiện giao thông ít bị chú ý nhất trong thành phố. Anh đứng trên lề đường và đợi Torval, đó là một người đàn ông hói đầu và không có cổ, còn phần đầu của anh ta thì dường như có thể tháo rời ra vậy.

- Chúng ta sẽ đi đâu đây? - Anh ta nói.

- Tôi muốn đi cắt tóc.

- Tổng thống đang ở trong thành phố.

- Chúng ta không cần quan tâm đến điều đó. Chúng ta phải đi cắt tóc. Chúng ta phải đi qua thành phố.

- Chúng ta sẽ bị tắc đường.

- Tôi biết rồi. Chúng ta đang nói về Tổng thống nào nhỉ?

- Đó là Tổng thống Mỹ. Hàng rào bảo vệ sẽ được thiết lập. - Anh ta nói. - Toàn bộ đường phố sẽ bị xóa sổ khỏi bản đồ.

- Lấy xe cho tôi. - Anh nói với Torval.

Người lái xe mở cửa rồi nhanh nhẹn chạy vòng ra sau xe đến cánh cửa khoang lái của anh ta cách đó ba mươi lăm feet. Cuối dãy xe limousine màu trắng đỗ song song với lối vào Japan Society là một hàng xe ô tô khác, những chiếc xe thành thị màu đen bóng bẩy hay màu chàm. Bên cạnh đó là những anh lái xe đang đợi phái đoàn ngoại giao, các đại biểu, lãnh sự cùng đám tùy tùng đeo kính đen của họ.

Torval ngồi hàng ghế trên với lái xe, chỗ này có bảng đồng hồ, màn hình có thể hiển thị vào buổi tối, gắn phía dưới kính chắn gió, ngoài ra có một camera hồng ngoại gắn trên khung sắt.

Shiner đang đợi anh trong xe, anh ta là trưởng nhóm kỹ thuật, có dáng người nhỏ nhắn và khuôn mặt trẻ thơ. Anh không nhìn Shiner. Anh đã không nhìn anh ta suốt ba năm nay rồi. Một khi đã nhìn rồi thì sẽ chẳng còn gì để biết nữa. Khi đó bạn sẽ hiểu đến từng cái tủy xương của anh ta. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi bạc màu cùng quần jeans và ngồi khom lưng.

- Vậy là chúng ta biết được những gì?

- Hệ thống an ninh của chúng ta hoàn toàn kiên cố, không ai có thể xuyên thủng được. Không có một tin tặc nào. - Shiner nói.

- Có vẻ như vậy.

- Không, Eric. Chúng ta đã kiểm tra kỹ. Không có kẻ nào có thể gây quá tải hệ thống hay phá hoại hiện trường.

- Công tác kiểm tra được tiến hành khi nào?

- Hôm qua. Tại khu liên hợp. Đội phản ứng nhanh của chúng ta đã tiến hành. Không có một cổng vào nào có thể tấn công được. Công ty bảo hiểm đã phân tích mối nguy hiểm. Chúng ta tránh được cuộc tấn công.

- Ở mọi nơi?

- Đúng vậy.

- Kể cả cái xe này.

- Chắc chắn là như vậy.

- Xe của tôi, chiếc xe này sao?

- Thôi nào. Đúng vậy, Eric.

- Anh và tôi, chúng ta đã sát cánh bên nhau từ khi mới khởi sự. Tôi muốn nói với anh rằng anh vẫn còn sức chịu đựng để làm công việc này đây. Đó là sự chuyên tâm.

- Chiếc xe này. Xe của anh.

- Sẽ thật tàn nhẫn. Vì tôi vẫn nghe thấy những truyền thuyết về chúng ta. Chúng ta trẻ tuổi, thông minh và là mối lo ngại của những gã xấu xa. Nhưng danh tiếng phi thường là một thứ mong manh. Người ta thành đạt vì một từ và thất bại vì một âm tiết. Tôi biết tôi đã hỏi nhầm người.

- Sao cơ?

- Đêm qua sau khi chúng ta tiến hành kiểm tra thì chiếc xe đang ở đâu?

- Tôi không biết.

- Tất cả những chiếc limo này đã đi đâu đêm qua?

Shiner suy sụp một cách vô vọng trước câu hỏi đầy ẩn ý này.

- Tôi biết là tôi đang đổi đề tài. Tôi đã ngủ rất ít. Tôi xem sách và uống brandy. Nhưng những dãy limousine lượn lờ cả ngày dài trong cái thành phố nhộn nhịp này, điều gì đã xảy ra với chúng? Ban đêm chúng ở đâu?

Chiếc xe vương phải một đoạn đường tắc rồi mới đến được Đại lộ thứ hai. Anh ngồi trên chiếc ghế bành ở phía sau khoang và nhìn vào dãy màn hình. Một mớ dữ liệu hỗn độn bay nhảy trên những màn hình, theo sau là những biểu tượng, biểu đồ, nhịp điệu của những con số đầy màu sắc. Anh hấp thụ thứ chất liệu này trong suốt hai giây và phớt lờ giọng nói phát ra từ cái đầu bóng nhoáng. Trên xe có một cái lò vi ba và máy đo nhịp tim. Anh nhìn chiếc máy quay siêu nhỏ treo trên trục xoay và nó cũng nhìn lại anh. Anh thường ngồi đây, trong cái không gian có thể chạm tay vào nhưng giờ điều đó đã kết thúc. Trong khung cảnh này, gần như không phải mó tay vào vật gì. Chỉ cần một câu

nói, anh có thể vận hành các loại hệ thống, hoặc chỉ với một cái vẩy tay, màn hình sẽ nhanh chóng trở nên trống trơn.

Một chiếc taxi chèn sát bên sườn xe khiến lái xe phải bấm còi. Và kéo theo đó là hàng trăm tiếng còi xe khác.

Shiner cựa quậy trên chiếc ghế cạnh tủ rượu. Cái ống hút nhựa cắm vào cốc nước cam ép tạo thành một góc tù. Dường như anh ta đang cố thổi cái gì đó vào chiếc ống trước khi nước được hút lên.

- Sao? - Eric hỏi.

Shiner ngẩng đầu.

- Anh đã bao giờ có cái cảm giác không hiểu chuyện gì đang diễn ra chưa?

- Anh nói.

- Tôi muốn biết anh nói thế nghĩa là sao?

Shiner nói vào chiếc ống hút như thể nó là một loại công cụ phát thanh.

- Tất cả sự lạc quan, bùng nổ và bay bổng này. Mọi việc xảy ra như thể tiếng nổ vang. Việc này, việc kia xảy ra đồng thời. Tôi vươn tay ra và tôi thấy gì? Tôi biết rằng cứ mười phút, anh phải phân tích hàng tỷ thứ. Các kiểu mẫu, tỷ số, danh mục, thông tin. Tôi yêu thích thông tin. Thông tin là thứ ánh sáng ngọt ngào. Và nó khiến chúng ta trở nên có ý nghĩa trên thế giới này. Mọi người ăn, ngủ dưới cái bóng chúng ta tạo ra. Nhưng cùng lúc đó thì sao nào?

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng anh nhìn Shiner. Anh đã nói những gì với người đàn ông này. Anh đã không để ý rằng những gì anh nói thật khó hiểu và gay gắt. Thực tế là anh hoàn toàn không nói được gì.

Họ đang ngồi trên một làn sóng những tiếng còi xe rú rít. Nhưng anh không hề muốn âm thanh này biến mất. Nó là âm thanh của nỗi đau căn bản, là tiếng rên rỉ từ ngàn xưa, là âm thanh của thuở ban sơ. Anh nghĩ về những kẻ lông lá gào rống lên một cách long trọng, những đơn vị xã hội được lập ra để giết thịt và ăn. Thịt sống. Đó là sự thúc bách, là một nhu cầu đáng ghê tởm. Ngày nay

thì đồ uống lúc nào cũng mát lạnh. Còn đối với lò vi sóng thì chẳng có gì còn có thể cứng được.

- Có lý do gì đặc biệt mà chúng ta lại ngồi trong xe thay vì đến văn phòng?
- Shiner hỏi.

- Làm thế nào anh biết là chúng ta ngồi xe mà không đến văn phòng?

- Giá mà tôi trả lời được câu hỏi đó.

- Dựa vào đâu?

- Tôi biết rằng tôi ăn nói không được khéo léo cho lắm. Những điều tôi sẽ nói ra có vẻ nông cạn và có thể không chính xác ở một mức độ nào đó. Rồi anh sẽ lấy làm tiếc cho tôi vì đã sinh ra trên cõi đời này.

- Chúng ta ngồi ở đây vì tôi muốn đi cắt tóc.

- Tại sao anh không gọi thợ cắt tóc đến văn phòng. Hoặc cắt luôn trên xe?

- Cắt tóc có nghĩa là gì? Phải có sự giao tiếp, có lịch treo tường và chỗ nào cũng treo gương. Ở văn phòng không có ghế cắt tóc, không ghế xoay, chẳng có gì ngoài mấy cái máy quay.

Anh đổi vị trí ngồi trên ghế và thấy cái camera giám sát cũng di chuyển theo. Hình ảnh của anh hiển thị gần như mọi lúc và được truyền đi toàn thế giới từ ô tô, máy bay, văn phòng hay một số vị trí đặc biệt trong nhà. Nhưng cũng phải có mã bảo mật mới có thể kết nối được và giờ chiếc camera quay cận cảnh một y tá và hai nhân viên bảo vệ đang trực trong một căn phòng không có cửa sổ ở văn phòng. Từ "văn phòng" giờ đã lỗi thời. Nó đã bảo hòa thành con số không.

Anh liếc qua tấm kính cửa sổ được thiết kế chỉ nhìn được từ phía trong. Phải mất một lúc anh mới nhận ra rằng anh quen người phụ nữ ngồi ở băng ghế sau của chiếc xe taxi đang đỗ bên cạnh. Đó là người vợ hai-mươi-một-ngày của anh, Elise Shifrin, một thi sĩ, và là người có quyền thừa kế tài sản

ngân hàng khổng lồ của dòng họ Shifrin huyền thoại nổi tiếng ở châu Âu cũng như trên toàn thế giới.

Anh ra hiệu cho Torval, anh ta bước ra ngoài và gõ nhẹ vào cửa xe taxi. Cô cười lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Cô đang ở giữa độ tuổi hai mươi, vẻ ngoài thanh tao, đôi mắt to tròn chân thật. Cô mang một vẻ đẹp lạnh lùng, gợi sự tò mò. Cô hơi nghiêng đầu về phía trước, chiếc cổ cao và mảnh khảnh. Cô bật cười, một nụ cười thoáng nổi một mồi và từng trái. Anh yêu cái cách cô đặt ngón tay lên đôi môi mỗi khi đắm chiêu suy nghĩ. Nhưng thơ của cô thì đúng là thứ vút đi.

Hai người tiến đến gần nhau. Tiếng còi xe chọt lảng xuống rồi tiếp tục lặp lại một chu kỳ khác. Chiếc taxi vọt chéo qua ngã tư sang phía tây của Đại lộ thứ hai, để rồi lại rơi vào điểm tắc đường khác, trong khi đó Torval chạy bộ theo sau.

- Xe của em đâu rồi?

- Em dường như không thể tìm nổi nó - cô nói.

- Anh có thể cho em đi nhờ.

- Em không thể. Tuyệt đối không thể. Em biết là anh còn phải làm việc trên đường đi. Còn em thích đi taxi. Em chưa bao giờ khá môn địa lý và em học được nhiều thứ từ việc hỏi những người lái xe rằng họ từ đâu đến.

- Họ đến từ nỗi khiếp sợ và tuyệt vọng.

- Chính xác là như vậy. Bằng cách đi taxi ở đây, người ta sẽ biết được thông tin về tình trạng loạn lạc đang diễn ra ở các nước.

- Cũng lâu rồi anh không gặp em. Sáng nay anh đã tìm em.

Anh gỡ cặp kính râm xuống để tạo ấn tượng. Cô chăm chú nhìn gương mặt anh. Trông cô rất điềm tĩnh và chăm chú đến mức trở nên bất động.

- Mắt anh màu xanh - cô nói.

Anh cầm tay cô và áp vào mặt mình, anh hít ngửi và liếm láp bàn tay đó.

- Em chưa ăn sáng sao?

- Chưa - cô nói.

- Hay lắm. Anh đang thêm một món ăn đặc sệt và phải nhai đến mỗi miếng.

- Anh chưa bao giờ nói với em là mắt anh màu xanh.

Anh nghe thấy cả sự tĩnh lặng trong tiếng cười của cô. Anh cắn đốt ngón tay cái của cô rồi mở cửa rồi họ đi trên vỉa hè rồi ghé vào một quán cà phê nơi góc phố.

Anh ngồi dựa lưng vào tường và thấy Torval đang ngồi gần cửa ra vào. Ở vị trí này, anh ta có thể nhìn bao quát cả căn phòng. Một nơi huyền ảo. Anh nghe thấy lạc lõng đâu đó giữa những âm thanh ồn ã là một vài câu tiếng Pháp hay tiếng Somali. Đó là bối cảnh của cuối con phố Bốn mươi bảy này. Con gió từ sông thổi bay tà áo choàng màu ngà của những phụ nữ da đen đang đi về phía văn phòng Liên hợp quốc. Những tòa chung cư có tên là *L'Ecole and Octavia*. Những phụ nữ Ireland đẩy xe nôi trong công viên. Và tất nhiên là Elise, người Thụy Sĩ hay gì đó, đang ngồi đối diện phía bên kia bàn.

- Chúng ta sẽ nói về đề tài gì bây giờ? - Cô hỏi.

Trước mặt anh là một đĩa bánh kếp và xúc xích, anh đợi cho miếng bơ tan chảy để rồi sau đó anh có thể dùng cái nĩa, trộn nó với cốc xi rô và nhìn chúng từ từ ngấm nước. Anh nhận ra câu hỏi của cô là nghiêm túc.

- Chúng ta cần xây dựng một sân bay lên thẳng trên nóc nhà. Anh đã được cấp phép nhưng vẫn cần phải đợi quy vùng. Em không ăn à?

Đồ ăn khiến cô muốn đầu hàng. Trà xanh và những lát bánh mì nướng trước mặt cô vẫn không suy suyễn.

- Và một phòng bắn súng cạnh khu vực thang máy. Giờ hãy nói về chuyện của chúng ta.

- Anh và em. Chúng ta ở đây. Cũng có thể như vậy.

- Bao giờ chúng ta sẽ lại quan hệ?

- Có. Em hứa - cô nói.

- Gần đây chúng ta không làm tình.

- Anh biết đấy, khi em đang làm việc thì sức lực rất quý giá.

- Khi em sáng tác á?

- Vâng.

- Em đã sáng tác ở đâu vậy? Anh đã đi tìm em, Elise.

Cách đây ba mươi feet, anh thấy Torval đang mấp máy môi. Anh ta đang nói vào một cái ống đen lấp ló sau ve áo. Anh ta đeo tai nghe, điện thoại di động giắt ở thắt lưng, sau lần vải áo khoác, bên cạnh đó là khẩu súng cầm tay kích hoạt bằng giọng nói, sản xuất tại Czech, một biểu tượng cho tinh thần quốc tế trong khu vực này.

- Em phải ẩn mình ở khắp nơi. Em luôn phải làm như vậy vì mẹ em luôn cử người đi tìm em - cô nói. - Người giúp việc rồi người làm vườn lụng sục khắp trong nhà và ngoài vườn. Bà nghĩ em có thể tan biến trong nước.

- Anh thích mẹ em. Em được thừa hưởng bộ ngực của bà ấy.

- Ngực của bà sao?

- Một bộ ngực đẹp - anh nói.

Anh ăn rất nhanh, cứ như là nuốt chửng thức ăn. Rồi anh ăn cả đồ ăn của cô. Anh nghĩ anh có thể cảm nhận được chất glucoza ngấm vào từng tế bào, cung cấp nhiên liệu cho những nhu cầu khác của cơ thể. Anh gật đầu chào chủ

quán người vùng Samos, Hy Lạp đang vẫy tay chào từ quầy thanh toán. Anh thích quán này vì Torval không bao giờ muốn anh đến đây.

- Nói cho em biết. Bây giờ anh sẽ đi đâu? - Cô nói. - Một cuộc họp ở đâu đó chẳng? Hay đến văn phòng? Văn phòng của anh ở đâu nhỉ? Chính xác là anh làm gì?

Cô nhìn anh một cách chăm chú và nụ cười bị khuất lấp sau đôi bàn tay đang ôm lấy gương mặt.

- Anh biết mọi thứ. Em nghĩ đó là cái mà anh đang làm - cô nói. - Em nghĩ anh cống hiến bản thân mình cho tri thức. Em nghĩ anh có thông tin rồi sau đó biến chúng thành những thứ lạ lùng và kinh khủng. Anh là một kẻ nguy hiểm. Anh thấy có đúng không? Một kẻ viển vông.

Anh thấy Torval đang áp tay vào đầu, anh ta đang nghe ai đó nói thông qua chiếc tai nghe. Anh biết mấy thứ thiết bị ấy là những cấu trúc đã thoái hóa. Có lẽ súng cầm tay thì chưa. Nhưng bản thân cái tên gọi đó đã lạc lối trong sương mù rồi.

Anh đứng cạnh chiếc xe đang đỗ sai luật và nghe Torval nói.

- Báo cáo từ khu liên hợp. Theo một nguồn thông tin đáng tin cậy, đang có một mối đe dọa. Điều này sẽ ảnh hưởng giao thông trong thành phố.

- Chúng ta có hàng đông mối đe dọa. Tất cả đều có thể xảy ra. Nhưng tôi vẫn đang đứng sờ sờ ra đây.

- Không phải đe dọa đến sự an toàn của anh, mà là ông ta.

- Ông ta là tên chết tiệt nào?

- Tổng thống. Điều này có nghĩa là việc đi lại trong thành phố là không thể, trừ phi ta dành cả ngày để ăn bánh quy bơ và sữa.

Anh bỗng thấy cái bộ dạng lực lưỡng của Torval như đang trêu tức anh. Cơ thể anh ta chắc nịch như một chiếc thang máy, luôn sẵn sàng đứng lên, ngồi xuống cùng một lúc. Sức chịu đựng của anh ta là một trong những điểm khiến người ta tin tưởng, với vẻ cảnh giác cao độ mà những tên to con hay khoác lên mình khi đang làm nhiệm vụ. Tất cả đặc điểm đó khơi gợi một sự chống đối. Nó khuấy động ý thức của Eric về uy quyền vật chất của anh, những chuẩn mực về sức mạnh và cơ bắp.

- Người ta vẫn còn thích nhắm bắn vào các Tổng thống à? Tôi tưởng có những mục tiêu hay hơn - anh nói.

Anh tìm kiếm cái khí chất vững vàng nơi vệ sĩ của anh. Torval không đi theo một kiểu mẫu nào. Có những lúc anh ta hài hước, có lúc lại khinh khỉnh. Còn cái đầu của anh ta. Có cái gì đó nhô ra trên cái đầu cạo nhẵn thín của anh ta cùng với hai con mắt đặt nhằm chỗ dường như mang theo sự giận dữ vĩnh cửu. Nghề của anh ta đòi hỏi sự đối đầu trực tiếp chứ không phải để dành lòng căm ghét cho một thế giới không tên nào đó.

Anh nhận thấy Torval đã không còn gọi anh là "Ngài Packer". Anh ta nói trống không với anh. Sự thiếu sót này tạo nên một khoảng trống đủ để một người có thể bước lọt qua.

Anh nhận ra rằng Elise đã đi mất. Anh đã quên không hỏi xem cô sẽ đi đâu.

- Ở đây phố tới có hai cửa hàng cắt tóc. Một hoặc hai gì đó - Torval nói. - Chúng ta sẽ không cần phải đi qua thành phố trong tình trạng bất ổn định như thế này.

Người người qua lại vội vã trên phố. Họ đi một cách vô định, không có điểm dừng, cứ mỗi giây hai mươi một cuộc sống trôi qua, những bước chân vội vã hiện trên khuôn mặt họ tạo thành những mảng màu thoáng qua.

Họ ở đây để chứng minh một điều rằng bạn không cần thiết phải nhìn họ.

Chuyên gia phân tích tiền tệ của anh, Michael Chin đang ngồi trên chiếc ghế bành và thể hiện vẻ lo lắng của mình một cách điềm tĩnh.

- Tôi hiểu nụ cười của anh, Michael.
- Tôi đang nghĩ về đồng yên. Tôi muốn nói là chẳng có lý do gì để nghĩ rằng chúng ta đã quá hấp tấp.
- Mọi chuyện sẽ xoay theo chiều hướng của chúng ta.
- Đúng vậy. Tôi biết rằng luôn luôn như vậy.
- Sự vội vàng mà anh cho là anh nhận thấy.
- Những gì đang diễn ra không tuân theo bất kỳ một biểu đồ nào.
- Có đây. Anh sẽ phải nghiên cứu nhiều hơn một chút. Đừng tin vào những mô hình cổ điển. Hãy nghĩ vượt ra ngoài giới hạn. Đồng yên đang viết nên một bài phát biểu đầy. Hãy đọc đi. Rồi nhảy qua.
- Chúng ta đang đánh cược cả đồng thì giờ vào đó.
- Tôi hiểu nụ cười của anh. Tôi rất muốn tôn trọng nó. Nhưng đồng yên không thể tăng nữa.
- Chúng ta đang nợ một số tiền khổng lồ, cực kỳ khổng lồ.
- Mọi sự tấn công vào nhận thức ban đầu bao giờ cũng có vẻ vội vàng.
- Eric, thôi nào. Chúng ta đang rút tiền qua cửa sổ.
- Mẹ cậu cho rằng nụ cười đó của bố cậu. Bố cậu lại đổ cho mẹ cậu. Nó mang một vẻ chết người.
- Tôi nghĩ chúng ta phải điều chỉnh lại thôi.
- Bà ấy nghĩ bà sẽ phải ghi tên anh vào một khóa tư vấn đặc biệt.

Chin đã có bằng toán học và kinh tế nhưng thực ra vẫn còn là một đứa trẻ với một dải tóc kiểu gutterpunk màu đỏ giống như củ cải đường héo.

Hai người bàn bạc và đi đến quyết định. Những quyết định của Eric khiến Chin phải bực bội lưu chúng vào máy. Chiếc xe đang lăn bánh. Eric nhìn thấy hình ảnh của chính anh đang vuốt cằm trên chiếc màn hình hình ovan phía dưới máy quay siêu nhỏ. Chiếc xe dừng lại rồi chạy tiếp và anh bỗng nhận thấy một cách kỳ quặc rằng một, hoặc hai giây sau khi anh nhìn thấy động tác vuốt cằm của mình trên màn hình, anh mới làm như vậy.

- Shiner đâu rồi?

- Anh ta đang trên đường ra sân bay.

- Chúng ta vẫn còn có cái gọi là sân bay à? Tại sao người ta lại gọi chúng là sân bay?

- Tôi biết là tôi không thể trả lời những câu hỏi này mà không khiến anh hết tôn trọng tôi - Chin nói.

- Shiner nói với tôi rằng hệ thống của anh rất an toàn.

- Thực ra là vậy.

- Có thể chống lại mọi sự xâm nhập.

- Thực ra có một lỗ hổng được tìm thấy.

- Tại sao tôi cứ nhìn thấy trước mọi việc nhỉ?

Sàn của chiếc limousine làm bằng loại đá cẩm thạch Carrara khai thác từ mỏ đá nơi mà nửa thiên niên kỷ trước, Michelangelo đã đứng chạm từng đầu ngón tay vào những phiến đá trắng lấp lánh.

Anh nhìn Chin đang phiêu bạt trên chiếc ghế bành với những ý nghĩ đứt quãng.

- Cậu bao nhiêu tuổi nhĩ?

- Hai mươi mốt. Thì sao? Hai mươi mốt.

- Trông cậu trẻ hơn so với tuổi. Ngày trước trông tôi lúc nào cũng trẻ hơn những người xung quanh. Rồi một ngày, mọi chuyện bắt đầu thay đổi.

- Tôi không thấy mình trẻ hơn. Chẳng có nơi đâu khiến tôi cảm thấy ổn định cả. Tôi nghĩ là về căn bản tôi đã sẵn sàng kết thúc công việc.

- Hãy thử nhét một thanh kẹo cao su vào trong miệng rồi cố gắng nhai nó. Ở tuổi cậu, với những khả năng đó, chỉ có một thứ đáng để theo đuổi một cách chuyên nghiệp và say mê. Đó là gì, Michael? Sự tương tác giữa kỹ thuật và tiền vốn. Đó là sự liên kết không thể tách rời.

- Trường trung học thực sự là thử thách cuối cùng - Chin nói.

Chiếc xe bị rơi vào điểm ùn tắc ở Đại lộ thứ ba.

- Tôi đã từng đọc một bài thơ viết về một con chuột biến thành một loại tiền tệ.

- Thú vị thật - Chin nói.

- Đúng vậy. Đó sẽ là một cú huých với nền kinh tế thế giới.

- Chỉ riêng cái tên thôi, đã thú vị hơn cả tiền kwacha³ hay tiền đồng rồi.

- Cái tên nói lên mọi thứ.

- Đúng thế. Con chuột - Chin nói.

- Đúng, con chuột ngày nay thấp hơn, ngược với đồng euro.

- Ngày càng có nhiều người quan tâm đến vấn đề chuột Nga có mất giá hay không?

- Những con chuột bạch. Nghĩ thử xem.

- Đúng rồi. Những con chuột chữa.

- Đúng. Người ta bán hạ giá những con chuột chữa đến từ nước Nga.
- Nước Anh biến đổi thành loài chuột - Chin nói.
- Đúng rồi. Nó có xu hướng trở thành loại tiền chung.
- Đúng. Nước Mỹ thiết lập nên chuẩn mực về chuột.
- Đúng. Mọi đồng đô la Mỹ đều có thể đổi lấy chuột.
- Chuột chết.
- Đúng. Việc tích trữ những con chuột chết gọi là hiểm họa đối với y tế toàn cầu.
- Anh bao nhiêu tuổi nhỉ? - Chin nói. - Giờ trông anh không còn trẻ hơn những người khác rồi.

Anh thấy đằng sau Chin, ở phía đối diện là dòng chảy của những con số. Anh hiểu chúng có ý nghĩa đến thế nào đối với anh. Những dữ liệu trên màn hình cuộn sóng, bay bổng. Anh nghiên cứu những biểu đồ số hình cánh chim và tròn ốc, chúng khiến mọi hoạt động trở nên có tổ chức hơn. Những quan điểm nông cạn cho rằng những con số và biểu đồ là sự dồn nén của những năng lượng bất kham của con người, những khao khát và những giọt mồ hôi lúc nửa đêm biến thành những đơn vị rõ ràng trên thị trường tài chính. Thực tế, chính những dữ liệu cũng có tâm hồn và sinh động, nó là động lực trong tiến trình sống của con người. Đó là biện pháp tu từ của hệ thống những con số và chữ cái, giờ được nhận thức một cách trọn vẹn dưới dạng điện tử, trong một chính thể hòa hợp của thế giới, nhu cầu kỹ thuật số quyết định hơi thở của hàng tỷ sự sống trên hành tinh. Đây là sự căng phồng của bầu sinh quyển. Các đại dương và thân thể chúng ta ở đây, trọn vẹn và dễ hiểu.

Chiếc ô tô bắt đầu chuyển động. Anh quan sát thấy ở phía tay phải anh là một tiệm cắt tóc mang tên *Filles et Garçons*⁴. Anh có cảm giác Torval ở ghế trước đang chờ đợi một mệnh lệnh dừng xe.

Anh thoáng thấy mái nhà phía trước. Anh đọc mật mã với bộ xử lý tín hiệu gắn trên bức vách ngăn giữa người lái xe và khoang sau. Nó sẽ phát ra mệnh lệnh trên một trong những màn hình ở khoang lái.

Chiếc xe dừng lại trước tòa chung cư tọa lạc giữa hai thảm mỹ viện. Anh bước ra và đi thẳng vào hành lang thiết kế dạng đường hầm mà không cần đợi người gác cổng nhắc điện thoại. Anh bước vào khu vực sân trong, trong đầu thầm gọi tên những loại cây hiện diện ở đây, cây húng tây, cây thích hộc với những chiếc lá hình lông chim và những cái kén chưa rạn. Anh không thể nhớ được tên Latin của một loài cây nhưng anh biết cái tên đó sẽ nảy ra trong đầu anh trong vòng một giờ đồng hồ nữa hoặc đâu đó sâu thẳm trong khoảng thời gian ngưng đọng của một đêm trắng tiếp theo.

Anh đi qua cái khung cửa mái vòm màu trắng có giàn hoa rồi bước vào tòa nhà.

Một phút sau anh đã có mặt trong căn hộ của cô.

Cô đặt tay lên ngực anh như để xác nhận rằng sự hiện diện của anh ở đây là thực. Rồi hai người bắt đầu quấn lấy nhau, vội vã đi về phía buồng ngủ. Họ tựa vào trụ cửa và chuyển động. Một chiếc giày của cô tuột ra và anh phải đá nó đi. Anh đẩy cô sát vào bản vẽ trên tường, đó là bản vẽ được tiến hành trong suốt nhiều tuần qua bởi hai người nghệ sĩ bằng những dụng cụ đo đạc và bút chì của họ.

Họ không cởi quần áo cho đến khi kết thúc việc làm tình.

- Hình như em đang mong anh?

- Anh chỉ là ghé qua thôi.

Họ đứng phía đối diện giường, và cúi gập người để trút bỏ nốt những mảnh vải cuối cùng còn lại trên người.

- Nhưng anh đã nghĩ là anh sẽ rẽ vào, đúng không. Thật tuyệt. Tất nhiên là em đã đọc các bài báo viết về chuyện đó.

Cô nằm sấp, đầu tỳ lên gối và nhìn anh.

- Hay là em đã xem trên ti vi nhỉ?

- Chuyện gì cơ?

- Chuyện gì ư? Đám cưới. Thật lạ là anh đã không thèm nói với em.

- Không lạ lắm đâu.

- Không lạ sao. Hai gia tài khổng lồ - cô nói. - Giống như những cuộc hôn nhân vĩ đại được sắp đặt trong thời cổ đại ở châu Âu.

- Ngoại trừ việc anh là một công dân của thế giới với một cặp bóng New York.

Anh nắm cơ quan sinh dục của mình trong tay. Rồi ngả lưng lên giường, nhìn chằm chằm vào chiếc đèn dán giấy treo lơ lửng trên trần nhà.

- Hai người có bao nhiêu tỷ?

- Cô ấy là nhà thơ.

- Nhà thơ á? Em tưởng cô ấy mang họ Shifrin.

- Thực ra là cả hai.

- Giàu có và diêm dúa. Cô ấy có để cho anh chạm vào người không?

- Hôm nay trông em thật rực rỡ.

- Đối với một người đã bốn mươi bảy tuổi và cuối cùng đã hiểu ra vấn đề của cô ta là gì.

- Là gì?

- Cuộc sống quá hiện đại. Hoàng hậu của anh bao nhiêu tuổi? Thôi đừng để ý. Em cũng không muốn biết. Hãy bắt em ngậm miệng lại đi. Thêm một câu hỏi nữa. Ở trên giường cô ấy thế nào?

- Anh vẫn chưa biết.

- Đó là rắc rối với tiền cũ đây - cô nói. - Giờ hãy bắt em ngậm miệng lại.

Anh đặt tay lên hông cô. Họ nằm im lặng như vậy một lúc lâu. Cô có một mái tóc màu vàng cháy xém, tên cô là Didi Fancher.

- Em biết một số điều mà anh muốn biết.

- Điều gì? - Anh hỏi.

- Theo nguồn tin riêng em được biết, có một bức tranh của Rothko⁵ sắp xuất hiện.

- Em đã nhìn thấy nó rồi à?

- Ba hoặc bốn năm trước. Đúng vậy. Trông nó thực sự là rất rực rỡ.

- Thế còn nhà thờ? - Anh nói.

- Làm sao?

- Anh đang suy nghĩ về cái nhà thờ đó.

- Anh không thể mua cái nhà thờ chết tiệt ấy.

- Làm sao em biết được? Hãy liên lạc với những chủ nhân của nó.

- Em tưởng anh sẽ vui sướng về việc bức tranh. Một bức tranh. Anh chưa từng sở hữu một bức tranh Rothko đúng nghĩa. Anh đã luôn muốn có một bức. Và bây giờ chúng ta đang nói về nó.

- Có bao nhiêu bức tranh trong nhà thờ?

- Em không biết. Mười bốn, mười lăm.

- Nếu họ đồng ý bán nhà thờ cho anh, anh sẽ giữ nó nguyên vẹn. Hãy nói với họ như vậy.

- Anh sẽ giữ nó ở đâu?

- Trong căn hộ của anh. Có đủ chỗ mà. Anh có thể dành thêm chỗ cho nó.

- Nhưng mọi người cần được tham quan nó.

- Vậy thì cứ để cho họ mua đi. Để cho họ trả giá cao hơn anh.

- Tha lỗi cho em vì nói ra điều này. Nhưng nhà thờ Rothko thuộc về cả thế giới.

- Một khi anh đã mua thì nó thuộc về anh.

Cô xoay người lại và đẩy tay anh khỏi hông cô.

- Họ muốn bao nhiêu? - Anh hỏi.

- Họ không muốn bán nhà thờ. Còn em không muốn phải lên lớp anh về sự hy sinh và trách nhiệm với xã hội đâu. Vì em không tin là anh lại thô thiển đến như vậy.

- Em sẽ tin. Em sẽ chấp nhận cách anh nghĩ và hành động nếu anh đến từ một nền văn hóa khác. Nếu anh là một tên độc tài tý hon - anh nói - hay một tên trùm ma túy, một kẻ đến từ vùng nhiệt đới cuồng tín nào đó. Em sẽ thích nó, đúng không nào? Em sẽ yêu mến sự quá trớn và độc tưởng. Những người như vậy gây nên sự xáo trộn khoan khoái ở người khác. Những người như em. Nhưng phải có sự phân biệt. Nếu họ đẹp và có mùi thơm giống như em thì sẽ rắc rối to đấy.

Anh kéo cô lại gần.

- Didi nằm đây và mắc kẹt trong mớ đạo đức chủ nghĩa lỗi thời.

Anh co người lại và họ nằm sát nhau, hông và vai chạm nhau. Anh liếm dọc vành tai cô và vùi đầu vào mái tóc cô

- Bao nhiêu? - Anh hỏi

- Tiền bạc thì có nghĩa gì. Một đô la. Một triệu đô la.

- Cho một bức tranh?

- Cho bất cứ cái gì.

- Bây giờ anh có hai cái thang máy riêng. Một cái được lập trình để chơi những đoạn piano của Satie và di chuyển bằng một phần tư tốc độ bình thường. Cái này thích hợp với Satie và là sự lựa chọn khi, nói thế nào nhỉ, khi anh mang tâm trạng bối rối. Nó làm cho anh bình tĩnh trở lại.

- Còn chiếc thang máy kia chơi nhạc của ai?

- Brutha Fez.

- Đó là ai?

- Ngôi sao nhạc Rap Sufi⁶. Em không biết anh ta sao?

- Em đã bỏ lỡ nhiều thứ.

- Cái thang máy thứ hai đòi hỏi ở anh một khoản tiền lớn và biến anh thành kẻ thù trong mắt mọi người.

- Tiền để mua những bức tranh. Tiền mua được mọi thứ. Có lẽ em phải học cách hiểu được đồng tiền - cô nói. - Em lớn lên trong sự sung túc. Em phải mất nhiều thời gian để nghĩ về tiền và thực sự nhìn vào nó. Em đã bắt đầu nhìn nó. Nhìn thật gần những tờ hóa đơn và những đồng tiền. Em đã biết được cái cảm giác kiếm tiền và tiêu tiền. Một cảm giác thỏa mãn sâu sắc. Nó khiến em được làm một con người. Nhưng em không còn biết tiền là gì nữa.

- Anh mất tiền tán mỗi ngày. Nhiều triệu để đánh cuộc cả vào đồng yên.

- Đồng yên không phải đang ngủ sao?

- Thị trường tiền tệ không bao giờ đóng cửa. Còn chỉ số Nikkei⁷ thì chạy ngày đêm. Những vụ trao đổi lớn. Bảy ngày mỗi tuần.

- Em đã bỏ lỡ điều đó. Em đã bỏ lỡ rất nhiều thứ. Bao nhiêu triệu?

- Hàng trăm triệu.

Cô ngẫm nghĩ về điều đó rồi cô thì thầm.

- Anh bao nhiêu tuổi? Hai mươi tám à?

- Hai mươi tám - anh đáp.

- Em nghĩ anh thích bức tranh Rothko này. Rất đắt tiền nhưng anh thực sự cần phải có nó.

- Tại sao?

- Nó sẽ nhắc nhở anh rằng anh đang tồn tại. Bản chất con người anh có cái gì đó khiến anh rất dễ hấp thụ những điều bí ẩn.

Anh nhẹ nhàng đặt ngón giữa vào giữa hai lông mày cô.

- Những điều bí ẩn. - Anh nói.

- Anh không thấy bản thân mình trong những bức tranh mà anh yêu thích sao? Anh cảm thấy ánh hào quang rọi qua anh. Đó là điều mà anh không thể phân tích hay nói rõ được. Lúc này anh đang làm gì? Anh ngắm nhìn những bức tranh trên tường. Chỉ thế thôi. Nhưng nó khiến anh cảm thấy sự tồn tại của mình trên thế giới này. Nó nói với anh rằng đúng, người ở đây. Và đúng, sự tồn tại của người sâu sắc và ngọt ngào hơn người tưởng.

Anh nhẹ nhàng đưa tay ra vào giữa hai đùi cô.

- Anh muốn em đến nhà thờ và đề nghị họ. Dù thế nào đi nữa. Anh muốn mọi thứ ở đó. Những bức tường và tất cả mọi thứ.

Cô ngừng chuyển động trong giây lát. Rồi cô thả lỏng, cơ thể duỗi một cách thoải mái do được bàn tay đó kích thích.

Anh nhìn cô mặc quần áo. Cô mặc rất nhanh, có vẻ đang nghĩ ngợi về những công việc cần hoàn thành, những việc mà chuyến viếng thăm của anh đã

gây gián đoạn. Cô xỏ một tay vào ống tay áo mềm mịn, giờ trông cô có vẻ tái nhợt và buồn bã hơn. Anh muốn kiểm soát xem thường cô.

- Anh nhớ có lần em đã nói với anh.

- Nói gì?

- Tài năng sẽ trở nên quyến rũ hơn khi nó bị bỏ phí.

- Em đã muốn nói gì nhỉ? - Cô nói.

- Ý của em là anh có khả năng tàn nhẫn. Đó là tài năng, đúng vậy, trong công việc kinh doanh, kiếm lợi nói riêng, tổ chức cuộc sống nói chung.

- Có phải em muốn nói là bao gồm cả việc làm tình nữa không nhỉ?

- Anh không biết. Em nói thế sao?

- Không hẳn là nhẫn tâm. Nhưng nó đúng là một tài năng. Và cả vẻ ngoài oai vệ dù có mặc quần áo hay không, đó cũng là một tài năng nữa đây, em nghĩ vậy.

- Nhưng anh đã bỏ lỡ một điều gì đó vì em, hoặc có thể là không gì cả, đó chỉ là quan điểm mà thôi - anh nói. - Tất cả những tài năng và xu hướng ấy đã được sử dụng. Sớm muộn gì cũng sẽ được sử dụng hiệu quả.

Cô đang tìm chiếc giày bị mất.

- Nhưng điều đó không còn đúng nữa - cô nói.

Anh nhìn cô. Anh không nghĩ là anh muốn bị đánh úp, kể cả là bởi một người đàn bà. Người đàn bà này đã lên lớp anh từ cách nhìn, cách cảm nhận vẻ hấp dẫn trên gương mặt anh và cả niềm vui thích tan chảy trong những cột màu sắc.

Cô cúi mình nhìn xuống phía giường. Nhưng trước khi lôi chiếc giày bị quẩn vào mền dưới sàn nhà, cô lại nhìn anh.

- Nó không còn đúng nữa từ khi một mối nghi ngờ bắt đầu len lỏi vào cuộc sống của anh.

- Nghi ngờ à? Nghi ngờ cái gì? - Anh nói. - Chẳng có gì phải nghi ngờ hết. Chẳng có ai đáng lo ngại nữa.

Cô xỏ giày và chỉnh lại váy.

- Anh đang bắt đầu nghĩ rằng việc lo ngại còn thú vị hơn là hành động. Phải mất nhiều dũng khí cho việc lo ngại đấy.

Cô vừa thì thầm vừa rời khỏi chỗ anh đứng.

- Nếu điều đó khiến anh trở nên quyến rũ hơn, em đang đi đâu đấy?

Tiếng chuông vang lên trong phòng làm việc và cô muốn chạy ra nghe điện thoại.

Khi anh đang xỏ một chiếc tất thì nó bất chợt nảy ra. *G. triacanthos*. Anh biết là nó sẽ đến và nó đã đến. Cái tên thực vật học của loài cây khi nảy anh thấy trong sân. *Gleditsia triacanthos*. Cây thích hòe.

Giờ anh đã thấy khá hơn. Anh biết anh là ai. Lần thứ hai trong ngày anh làm động tác khoác áo sơ mi lên người.

Torval đang đứng đợi ngoài cửa. Họ không nhìn nhau. Họ đứng trong thang máy và im lặng. Anh để Torval ra trước để kiểm tra xung quanh. Anh phải thừa nhận rằng anh ta làm việc này rất hoàn hảo, như thể đang thực hiện những động tác múa ba lê mềm mại và gọn gàng. Sau đó, họ đi qua sân và ra phố.

Họ đứng bên cạnh chiếc xe. Torval cho biết tiệm cắt tóc chỉ cách đó vài thước đang sẵn sàng phục vụ. Rồi đôi mắt anh ta trở nên lạnh lùng. Anh ta lắng nghe giọng nói phát ra từ chiếc tai nghe. Sau đó là sự im lặng, và chờ đợi.

- Tình trạng nguy hiểm - cuối cùng anh ta cũng cất tiếng. - Một vụ ám sát.

Người lái xe mở cửa. Eric không liếc nhìn anh ta. Có những lúc anh nghĩ anh có thể nhìn người lái xe. Nhưng anh vẫn chưa làm như vậy.

Người vừa bị giết là Arthur Rapp, Giám đốc điều hành Quỹ Tiền tệ Quốc tế. Arthur Rapp vừa bị ám sát ở Bắc Triều Tiên. Vụ việc vừa mới xảy ra một phút trước. Eric xem lại sự kiện đó khi chiếc xe trườn về phía một nút thắt trên đại lộ Lexington. Anh căm ghét Arthur Rapp. Anh căm ghét ông ta từ trước khi gặp ông ta. Đó là sự căm ghét bẩm sinh do khác biệt về học thuyết và hiểu biết. Rồi sau đó anh gặp ông ta và càng thấy căm ghét với một nỗi tức giận sâu sắc.

Sự kiện ông ta bị giết được truyền hình trực tiếp trên kênh Money. Đó là lúc quá nửa đêm ở Pyongyang, khi ông ta đang bình luận tài chính của Bắc Mỹ cùng với một phóng viên sau một ngày đáng được ghi vào lịch sử với những nghi lễ, đón tiếp, tiệc tối, những bài phát biểu và rượu chúc mừng.

Trên màn hình, Eric thấy ông ta đang ký một văn kiện, trên một màn hình khác lại thấy ông ta chuẩn bị phải đón nhận cái chết.

Một người đàn ông mặc áo sơ mi cộc tay bước qua hàng rào máy quay và đâm những nhát dao vào mặt và cổ Arthur Rapp. Arthur Rapp chớp lấy người đàn ông và dường như đang cố kéo hắn ta lại gần hơn như để chia sẻ một câu chuyện bí mật cuối đời. Rồi họ cùng đổ nhào xuống sàn nhà, quần theo sợi dây micro của cô phóng viên. Cô ta bị kéo xuống cùng với bọn họ, đó là một người phụ nữ yếu điệu với chiếc váy xẻ dọc đùi, người sau đó đã trở thành nhân chứng máu chó.

Những tiếng còi vang lên trên phố.

Trên một màn hình là cận cảnh gương mặt mềm nhũn của Arthur Rapp trong cơn co giật vì sốc và đau đớn. Trông giống như một mớ rau bị vò nát. Eric muốn họ chiếu lại cảnh đó một lần nữa. *Chiếu lại một lần nữa.* Và tất nhiên, chắc chắn là họ sẽ làm như vậy. Anh biết họ sẽ chiếu đi chiếu lại cảnh

đó suốt đêm, đêm của chúng ta, cho tới khi mọi người đã thôi thức hoặc cho đến khi cả thế giới đều đã được chứng kiến, dù cái nào xảy ra trước, thì anh vẫn có thể xem lại nó nếu anh muốn, bất kỳ lúc nào bằng máy thu quét, một công nghệ dường như đã trở nên lạc hậu, hoặc anh có thể xem lại cảnh quay chậm khi người phụ nữ yếu điệu với chiếc micro trên tay đang run lên vì khiếp sợ và anh có thể ngồi đây hàng giờ để tưởng tượng cảnh lên giường với cô, hay cảnh con dao nhuộm máu, những cánh tay oặt ẹo, cảnh những động mạch bị cắt đứt, giữa những tiếng hét đứt quãng của kẻ ám sát thất bại, chiếc di động gắn trên thắt lưng hắn ta, và cái xác đang phồng lên thành thể khí của Arthur Rapp.

Một chiếc xe buýt du lịch chắn ngang đại lộ. Đó là một chiếc xe hai tầng với những làn khói cuộn lên từ dưới bụng xe, từ tầng hai lấp ló những cái đầu của những kẻ thiếu não, những người Trung Quốc và Thụy Điển bất động với những chiếc túi đeo hông nhồi đầy tiền.

Michael Chin vẫn ngồi ở ghế bành, đối diện phía sau xe. Anh ta đang nghe bài tường thuật về vụ ám sát nhưng không nhìn màn hình.

Khi quan sát anh ta, Eric tự hỏi sự kiềm chế của gã trẻ tuổi này có phải là một dạng khát khe về đạo đức, hay đó là sự thờ ơ từ sâu thẳm bên trong con người anh ta mà không gì có thể xuyên thủng, kể cả tình dục và cái chết.

- Lúc này khi anh đi - Chin nói.

- Ừ, nói đi.

- Có báo cáo rằng lượng tiêu dùng của khách hàng ở Nhật đang giảm sút. - Anh ta nói điệu bộ như một phát thanh viên. - Ngày càng có nhiều nghi ngại về sức mạnh kinh tế của Nhật.

- Nhìn xem. Tôi đã nói quá nhiều rồi.

- Người ta cho rằng đồng yên sẽ giảm. Nó sẽ chìm xuống một chút.

- Xem này. Điều đó sẽ phải xảy ra. Tình thế phải thay đổi. Đồng yên không thể tăng thêm nữa.

Torval đi về phía cuối xe. Eric hạ cửa sổ xuống. Những chiếc cửa sổ vẫn phải được hạ xuống.

- Cho phép tôi nói một câu. - Torval nói.

- Sao?

- Khu liên hợp cảnh báo chúng ta phải tăng cường an ninh.

- Anh không vui vì điều đó à.

- Đầu tiên là Tổng thống bị đe dọa.

- Anh vẫn tự tin là anh có thể kiểm soát tình hình dù bất kỳ chuyện gì xảy ra kia mà.

- Và giờ là vụ tấn công giám đốc điều hành.

- Chấp nhận lời cảnh báo của họ đi.

Anh kéo cửa sổ lên. Anh cảm thấy thế nào về sự tăng cường an ninh nhỉ? Anh thấy khoan khoái. Cái chết của Arthur Rapp làm cho anh trở nên khỏe khoắn hơn. Việc đồng yên tụt giá trong tương lai khiến anh thêm hăng hái.

Anh liếc qua những chiếc màn hình. Chúng được bố trí ở khoảng cách phù hợp với ghế sau, màn hình phẳng plasma với các kích cỡ phù hợp, một số được sắp xếp thành cụm, số khác đứng riêng rẽ. Những chiếc màn hình được sắp xếp cạnh nhau thực sự là một tác phẩm điêu khắc, đẹp và duyên dáng, chúng được thiết kế để có thể quay, gập và hoạt động một cách độc lập với những cái khác.

Anh thường bật tiếng nhỏ hoặc tắt tiếng.

Họ đang trôi xuống chiếc xe buýt dường như đang chìm trong đám khói đen mù mịt. Một con tàu vô chủ khoác trên mình bộ áo bong bóng đang cố tìm nơi đậu. Những tiếng còi hú báo động từ xa, những chiếc xe cứu hỏa bị kẹt ở chỗ đường tắc, những âm thanh vang lên trong không trung, những tiếng còi xe đồng thanh cất lên.

Anh cảm thấy niềm hân hoan ngày càng dâng cao. Anh vươn người chui qua nóc xe ô tô và theo dõi những thước phim đang quay. Phía trước đại lộ, những tòa nhà ngân hàng chọc trời từ từ hiện ra lơ mờ. Chúng mang kiểu kiến trúc ẩn mình, rất khó nhìn thấy dù chúng có độ cao đến thế nào. Chúng rất phổ biến, đơn điệu, thẳng đứng và trù tượng, chúng khiến anh phải rất tập trung mới có thể nhìn thấy.

Từ đây, nhìn chúng rất yên tĩnh. Anh thích ý tưởng này. Chúng được tạo ra như là những tòa nhà cao tầng cuối cùng, rất yên tĩnh và được thiết kế để thúc đẩy tương lai. Chúng là kết thúc của thế giới bên ngoài. Chính xác là chúng không ở đây. Chúng thuộc về tương lai, một thời đại vượt ra ngoài khoảng cách địa lý, tiền mặt và cả những kẻ chắt chiu tiền lại và ngồi đếm.

Anh ngó xuống và nhìn Chin đang cắn những mẫu da chết ở rìa móng ngón tay cái. Anh nhìn Chin gặm nó. Đây không phải là một hành động mơ mộng của Michael. Anh ta đang cắn, chà xát những chiếc răng vào chỗ xước măng rô, rồi tiếp theo sẽ là cái móng tay nhọn nhọn hình trăng lưỡi liềm. Cảnh tượng này có vẻ gì đó rất khủng khiếp, một thai nhi Chin cuộn tròn trong màng bụng, một con vượn nhân hình đang mút những ngón tay.

Tại sao một vết xước măng rô lại gọi là xước măng rô. Nó là tên gọi của vết xước da ở cạnh móng tay, Eric tình cờ biết được từ tiếng Anh cổ của nó, nó bắt nguồn từ nghĩa gốc là sự dẫn vật và đau đớn.

Có một lối thoát trên đường, chiếc xe rít lên tránh tránh đổi hướng, lượn qua chiếc xe buýt du lịch và băng qua đại lộ. Người đàn ông với chiếc xe bán bánh thịt chiên giòn Mexico đứng quan sát một cách nghiêm nghị. Chiếc xe

lảo đảo trên nền đá lát đường. Đôi mắt Chin lộ ra từ bóng tối khi chiếc xe lao nhanh trên một con đường dẫn đến công viên vắng lặng và dài đến kỳ lạ.

- Đã đến lúc cậu hành động rồi đây.

- Vâng. Được thôi. - Chin nói.

- Cậu không hiểu điều này à? Hai chúng ta đều hiểu điều này.

- Có nhiều việc phải làm ở văn phòng. Đúng rồi. Tôi cần nhớ lại các sự kiện trước đây và xem tôi có thể tìm được gì để áp dụng trong trường hợp này.

- Chẳng áp dụng gì hết. Nhưng nó ở đó. Nó đi theo biểu đồ. Cậu sẽ thấy.

- Tôi cần phải tái kiểm tra các loại tiền tệ, tôi không biết nữa, giống như lúc rạng đông đầy sương mù vậy.

- Chúng ta không thể đợi sương mù lúc rạng đông được.

- Vậy tôi sẽ làm việc đó ngay ở đây. Để tiết kiệm thời gian. Điều đó có lẽ sẽ khiến anh hài lòng. Tôi tính những vòng tròn thời gian trong cả giấc ngủ. Năm, tháng, tuần. Tất cả những kiểu mẫu tinh vi mà tôi đã tìm được, tất cả những thuật toán tôi đều đem vào áp dụng với vòng tròn thời gian và lịch sử giá cả. Rồi anh sẽ bắt đầu thấy những vòng tròn được tính theo giờ. Rồi sau đó là phút. Rồi giây.

- Cậu tìm thấy điều này ở những con ruồi giấm và những cơn đau tim. Những sức mạnh tập thể trong công việc.

- Tôi đã quá teo tóp rồi. Tôi không phải nhai thức ăn nữa.

- Cậu không thể ở lại đây.

- Tôi thích nơi này.

- Không đúng.

- Tôi thích đi giật lùi. - Chin nói bằng giọng phát thanh viên. - Anh ta chết khi anh ta đang sống. Chậm tiến. Những chi tiết sau cuộc chơi.

Anh cảm thấy khỏe khoắn. Anh thấy mình mạnh mẽ hơn những ngày qua, hoặc có thể là hơn cả những tuần qua, hoặc lâu hơn. Đèn đỏ. Anh nhìn thấy Jane Melman phía bên kia đại lộ, đó là trưởng phòng tài chính của anh, đang vận một chiếc quần soóc thể thao và một chiếc áo quây, cô ta đang nhảy cẫng lên như một con chồn. Cô dừng lại trước chiếc xe tải đỗ cạnh bức tượng bằng đồng hình một người đàn ông đang vẫy xe. Rồi cô liếc nhìn về phía Eric, băn khoăn không biết chiếc limousine kia có phải là của anh không. Anh biết cô sẽ nói gì với anh, anh đang mong đợi được nghe câu nói đầu tiên. Dường như anh đã được nghe kiểu giọng mũi tiếng địa phương của cô. Anh thích được biết điều sắp xảy ra. Nó khẳng định sự tồn tại của những mật mã di truyền chỉ chấp nhận những ai biết cách giải mã.

Chin nhảy ra trước khi chiếc xe chạy qua Đại lộ Park. Người đàn bà mặc bộ đồ bó sát màu ghi với một đường sọc chạy dọc thân đang giơ cao một con chuột chết. Hình như đó là một màn biểu diễn. Đèn chuyển sang màu xanh và những tiếng còi xe lại vang lên. Trên khắp những tòa nhà quanh khu vực này là những cái tên của các trụ sở tài chính được khắc trên những tấm biển bằng đồng hay được chạm trổ trên nền đá hoa, hoặc khắc acid trên những tấm dát vàng gắn trên kính cạnh xiên.

Melman vẫn đang chạy xe trên quảng trường. Khi chiếc xe dừng lại ở góc phố, cô rời khỏi bóng râm của tòa nhà và nhảy vào phía sau xe, một chiếc web phone giắt ở túi bụng. Cô thở hổn hển, người đầm mồ hôi và thả người vào chiếc ghế tựa như thể vừa giải thoát được một khối lượng chất thải trong toilet.

- Chúa ơi. Tất cả những chiếc limo đều giống hệt nhau, anh không thể phân biệt được chúng.

Anh nhúu mày và gật đầu.

- Chúng ta có thể ngủ trang vào đêm hội - cô nói. - Hoặc trong những đám cưới ngu ngốc ở nơi nào đó. Sức hấp dẫn của sự giống nhau là gì?

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ và điềm tĩnh trò chuyện về chủ đề đó trong khi vẫn chia sẻ sự chú ý đến đồng kính và sắt thép ngoài con phố xoàng xĩnh kia.

- Rằng việc tôi là một người đầy quyền lực đã không chọn cách phân chia lãnh thổ bằng cách tè một bãi là gì? Tôi có phải xin lỗi không nhỉ?

- Tôi muốn đi về nhà và "nút lười" chiếc xe Maxima của tôi.

Chiếc xe ngừng chạy. Một âm thanh ầm ỉ đến nỗi khiến mọi người đi qua đều phải bịt tai lại, âm thanh vang lên từ tòa nhà xây bằng đá granite mang tên một hãng đầu tư khổng lồ sừng sững ở phía nam con phố.

- Nhân đây, anh có biết hôm nay là ngày gì không?

- Tôi biết.

- Hôm nay là ngày nghỉ của tôi đây, chết tiệt thật.

- Tôi biết điều đó.

- Tôi rất cần liều mạng nghỉ thêm một ngày.

- Tôi biết.

- Anh không biết gì hết. Anh không thể biết nó như thế nào đâu. Tôi là một người mẹ độc thân đang phải vật lộn với cuộc sống.

- Chúng ta có một việc cần làm ở đây.

- Tôi là một người mẹ. Khi đang chạy bộ trong công viên thì điện thoại reo. Tôi cho rằng đó là người giữ trẻ, cô ta không bao giờ gọi trừ khi con sốt lên tới một trăm linh năm độ⁸. Nhưng đó là công việc rồi. Chúng ta đều có việc cần phải làm. Vụ đồng yên có thể nghiền nát chúng ta trong vài giờ.

- Uống chút nước đi. Và ngồi xuống.

- Tôi thích đương đầu. Và không cần phải nhìn cái đồng màn hình kia - cô nói. - Tôi cũng biết điều gì đang xảy ra.

- Đồng yên sẽ mất giá.

- Đúng vậy.

- Lượng tiêu dùng đang giảm - anh nói.

- Đúng vậy. Bên cạnh đó, Ngân hàng Nhật vẫn không thay đổi lãi suất.

- Điều đó xảy ra trong ngày hôm nay?

- Nó đã xảy ra vào tối nay. Ở Tokyo. Tôi đã gọi điện hỏi một nguồn đáng tin cậy tại Nikkei.

- Lúc cô đang chạy?

- Khi tôi đang lao cả cơ thể xuống Đại lộ Madison để đến đây đúng giờ.

- Đồng yên không thể tăng thêm nữa.

- Đó là sự thực. Đúng vậy - cô nói. - Trừ một điều là nó vừa mới xảy ra.

Anh nhìn gương mặt đỏ ửng và nhể nhại mồ hôi của cô. Chiếc xe uể oải tiến về phía trước và anh cảm thấy một nỗi u sầu dường như đang vượt qua đáy sâu của không gian để đến với anh tại đây, nơi giữa trung tâm thành phố này. Anh nhìn ra cửa sổ, giữa những mớ kiến trúc hỗn hợp kỳ quặc, người người đi trên phố, họ vẫy taxi và băng qua đường, từng tốp một, họ đứng xếp hàng trước máy rút tiền của Ngân hàng Chase.

Cô nói với anh rằng trông anh thật ủ rũ.

Những chiếc xe buýt từng đôi một nổ ầm ầm trên đại lộ. Những chiếc xe sánh đôi với nhau hoặc đi thành từng hàng đang hết tốc lực đưa mọi người đến trạm dừng bên vỉa hè, đó là những con mồi sống, không có gì là mới mẻ. Và đó là nơi những công nhân xây dựng đang ăn trưa, họ ngồi duỗi chân lưng dựa vào tường của ngân hàng, những đôi giày bạc màu, những con mắt đang đánh giá dòng người qua lại, đó là cuộc diễu hành qua lễ đài với những cái

nhìn dò xét từng bước chân và điệu bộ, những người phụ nữ với những chiếc váy năng động đi nhanh như chạy, những người phụ nữ đi xăng đan đeo tai nghe, những người phụ nữ mặc quần soóc, những khách du lịch, những người phụ nữ có thân hình cao và hấp dẫn với bộ móng tay như trong phim ma cà rồng, dài, nhọn và được tô vẽ cầu kỳ, và những công nhân luôn sẵn sàng cảnh giác với những kẻ lập dị, những kẻ mà từ mái tóc, bộ quần áo hay dáng đi đều toát ra vẻ nhạo báng, hay những kẻ đàn độn với điện thoại di động trên tay luôn khiến họ thấy khó sở.

Đó là những quang cảnh thường khuấy động con người anh, đó là dòng chảy tham tàn, nơi những ý muốn vật chất của thành phố, những cơn sốt mang cái tôi cá nhân, những yêu cầu của nền công nghiệp, thương mại và những đám đông hình thành nên mọi giờ khắc đi vào giai thoại.

Anh thấy mình đang nói từ một nơi xa xăm nào đó.

- Tôi đã không ngủ suốt đêm qua - anh nói.

Chiếc xe băng qua Đại lộ Madison và dừng lại trước Thư viện Mercantile như dự định. Dọc dãy phố có rất nhiều điểm bán đồ ăn. Anh nghĩ về những người đang ăn uống ngoài kia, bữa ăn trưa chẳng có vẻ gì là tồn tại sự sống. Cái gì đằng sau suy nghĩ ấy? Anh nghĩ về những người phục vụ đang quét những mẩu vụn khỏi mặt bàn. Những người phục vụ không bao giờ ngồi chịu chết. Chỉ có những ông chủ với bát xúp và những gói bánh ở bên cạnh, từng người một, lần lượt thất bại trong việc cố gắng phô trương.

Một người đàn ông mặc com lê, thắt cà vạt tiến đến gần chiếc xe, anh ta xách một chiếc cặp da nhỏ. Eric quay đi. Tâm trí anh trống rỗng, anh không suy nghĩ được gì ngoài những vấn đề liên quan đến hiểm họa của từ "cặp da". Tâm trí có thể trống rỗng để thoái thác hay che giấu sự phản ứng đối với mối đe dọa sắp xảy đến, một người đàn ông trong bộ đồ cắt may khéo léo với một cái cặp đựng bom, chẳng vui sướng gì khi phải nghĩ cách xoay xở trong tình

huống như thế này, không có thời gian dành cho những cơn xúc động và vội vã có thể đi kèm với nguy hiểm.

Người đàn ông gõ vào cửa sổ còn Eric không nhìn ông ta.

Torval một tay rút túi áo, mắt trợn trừng cùng hai phụ tá một nam một nữ đang tiến lại gần, trông họ thật nổi bật khi xuất hiện giữa đám người đang ăn trưa trên phố.

Torval nghiêng người về phía ông ta.

- Ông là thằng quái nào? - Anh ta hỏi.

- Xin lỗi.

- Thời gian có hạn thôi.

- Tôi là bác sĩ Ingram.

Torval giật mạnh tay người đàn ông ra phía sau. Anh ta cúi người đàn ông vào ô tô. Eric nghiêng người và hạ thấp cửa sổ xuống. Mùi thơm của thức ăn hòa lẫn trong không khí, xúp rau mùi, hành và thịt bò rán. Hai người phụ tá làm thành một hàng rào chắn bao quanh, cả hai đều quay mặt ra phía ngoài.

Hai người phụ nữ vừa lộ mặt ra khỏi khu Yodo Nhật Bản thấy cảnh tượng đó vội vã quay đi.

Eric nhìn người đàn ông. Anh muốn Torval bắn cho ông ta một phát hoặc chí ít cũng đặt một thứ vũ khí nào đó vào đầu ông ta.

- Ông là thằng quái nào? - Anh nói.

- Bác sĩ Ingram.

- Thế bác sĩ Nevius đâu?

- Có việc đột xuất. Chuyện riêng.

- Nói thật rõ ràng và từ từ thôi.

- Có việc đột xuất. Tôi không biết. Chuyện gia đình. Tôi là phụ tá của ông ấy.

Eric suy nghĩ về điều ông ta vừa nói.

- Tôi đã từng lấy ráy tai cho anh rồi mà.

Eric nhìn Torval và gật đầu.

Rồi anh kéo cửa sổ lên.

Anh kéo áo xuống đến thắt lưng. Ingram mở chiếc cặp da, bên trong là các loại dụng cụ. Ông ta đặt ống nghe lên ngực Eric. Eric hiểu là tại sao anh lại không tìm thấy chiếc áo lót của mình. Anh đã bỏ quên nó dưới sàn phòng ngủ của Didi Fancher.

Anh nhìn ra sau lưng Ingram khi ông ta nghe van tim của anh đóng, mở. Chiếc xe tăng tốc về hướng tây. Anh không hiểu tại sao người ta vẫn còn dùng ống nghe. Chúng là công cụ của thời cổ xưa và kỳ quặc giống như những con đĩa hút máu.

- Anh làm việc này à? - Jane Malman nói.

- Thì sao chứ. Ngày nào cũng vậy.

- Chẳng sao cả.

- Ở bất cứ nơi nào. Đúng vậy đấy. Chẳng sao cả.

Cô nghiêng đầu về phía sau và áp chai nước khoáng lên mặt.

Ingram đang siêu âm tim. Eric nằm và nhìn vào màn hình, anh không chắc mình đang nhìn vào bản đồ tim được điện toán hóa hay một bức ảnh chụp của chính nó. Nó đập một cách mạnh mẽ trên màn hình. Hình ảnh đó chỉ cách một bước chân nhưng trái tim lại mang một bối cảnh khác, một bối cảnh xa xôi, rộng lớn. Điều bí ẩn mà anh thoáng thấy trong cơ quan chức năng này. Anh cảm thấy những cảm xúc mãnh liệt của cơ thể, sự thích nghi của nó vượt khỏi

thời đại địa chất, thơ ca và hóa học căn bản tồn tại trong lớp bụi của những ngôi sao cổ xưa bị nổ tung. Trái tim của anh khiến anh cảm thấy nhỏ bé. Nó ở đó và nó khiến anh thấy kinh sợ khi nhìn sự sống của mình đang đập phía dưới xương ức trên cái màn hình kia.

Anh không nói gì với Ingram. Anh không muốn nói gì với người phụ tá. Bây giờ và sau này anh sẽ chỉ nói với Nevius. Nevius là một hình mẫu rõ ràng. Tóc ông ta bạc trắng, cao lớn và vạm vỡ với giọng nói mang vẻ Trung Âu. Ingram lẩm bẩm hướng dẫn. Thở sâu. Quay trái. Những từ ngữ được sắp xếp theo một trật tự tẻ ngắt, được lặp đi lặp lại hàng ngàn lần trước đây.

- Vậy là anh làm việc này như một thói quen hàng ngày. - Melman nói.

- Khác nhau chứ, còn tùy.

- Vậy ông ta đến nhà anh, hay thật, vào các ngày cuối tuần.

- Jane à, chúng ta chết vào các ngày cuối tuần. Nó xảy ra với tất cả mọi người.

- Anh nói đúng. Tôi đã không nghĩ về điều đó.

Anh vẫn nằm. Còn cô ngồi đối diện đỉnh đầu anh và nói với một điểm nào đó ở trên không.

- Tôi đã nghĩ là chúng ta đang di chuyển. Nhưng chúng ta không còn di chuyển nữa.

- Tổng thống đang ở trong thành phố.

- Anh nói đúng. Tôi quên mất. Tôi đã cho rằng tôi trông thấy ông ta khi đang chạy ngoài công viên. Xung quanh là những chiếc limousine đang đi xuống Đại lộ thứ năm, với một đội xe máy hộ tống. Tôi nghĩ tất cả những chiếc limo đó là của ngài Tổng thống. Tôi có thể hiểu được. Nhưng đó lại là đám tang của một người nổi tiếng.

- Ngày nào cũng có người chết - anh nói với cô.

Anh ngồi lên bàn còn Ingram kiểm tra những hạch bạch huyết phía dưới cánh tay của anh. Eric chỉ vào cái mụn và mảnh da chết ở bụng dưới, đó là một cái mụn đầu đen.

- Chúng ta làm gì với cái này?

- Để kệ nó thôi.

- Sao cơ? Không làm gì à?

- Để kệ nó - Ingram nói.

Eric thích âm thanh này. Nó không gợi liên tưởng gì hết. Anh cố gắng quan sát người phụ tá. Ví dụ như bộ râu của ông ta chẳng hạn. Nhưng tới giờ anh vẫn chưa nhìn thấy nó. Anh cũng chờ đợi sẽ nhìn thấy một cặp kính. Nhưng người đàn ông này không đeo kính mặc dù ông ta nên đeo. Dựa trên khuôn mặt và thái độ nói chung, ông ta có vẻ giống một người đã đeo kính từ hồi còn là một thằng nhóc lúc nào cũng được bảo vệ quá mức, bị cách ly khỏi nhịp điệu xã hội và bị bạn bè hành hạ. Ông ta là một người đàn ông mà bạn sẽ phải đánh cuộc là ông ta có đeo kính.

Ông ta yêu cầu Eric đứng lên. Ông ta chỉnh chiếc bàn kiểm tra ngắn lại bằng nửa độ dài ban đầu. Rồi ông ta bảo anh cởi quần dài, quần soóc và gập người xuống gần cuối chiếc bàn, hai chân dang rộng.

Anh làm theo, đối diện với trường phòng tài chính của anh.

- Xem nào. Chúng ta có hai tin đồn mà chúng ta đang quan tâm đây. Đầu tiên sẽ là những vụ phá sản trong vòng sáu tháng tới. Mỗi tháng lượng phá sản lại càng tăng lên. Đó là những tập đoàn lớn của Nhật Bản. Điều này tốt thôi. - Cô nói.

- Đồng yên sẽ phải rớt giá.

- Chính việc mất niềm tin sẽ buộc đồng yên phải rớt giá.

- Đồng đô la sẽ thanh toán hết.

- Đồng yên sẽ mất giá - cô nói.

Anh nghe thấy tiếng kêu sột soạt của nhựa, rồi ngón tay của Ingram đi vào bên trong.

- Chín đâu rồi? - Cô nói.

- Làm việc với biểu đồ.

- Điều này không đi theo một đồ thị nào cả.

- Có đấy.

- Nó không thể lập thành biểu đồ giống như cách anh vẽ biểu đồ cổ phiếu kỹ thuật. Ở đó anh có thể tìm thấy những kiểu mẫu thực tế với những thành phần xác định có thể dự đoán được. Còn cái này thì khác.

- Chúng ta sẽ dạy cậu ta cách quan sát.

- Anh mới là người nên quan sát. Anh là nhà tiên tri. Còn cậu ta là gì nào? Một đứa trẻ. Tóc cậu ta nhuộm sọc màu. Cậu ta còn đeo khuyên tai nữa.

- Cậu ấy không đeo khuyên tai.

- Nếu cậu ta còn mơ màng nữa, chúng ta sẽ phải buộc cậu ta tự kiểm soát.

- Thế còn tin đồn thứ hai là gì? - Anh nói.

Ingram kiểm tra tuyến tiền liệt. Ông ta sờ nắn, ngón tay ông ta thọc vào bề mặt của tuyến một cách thông thạo qua thành ruột thẳng. Việc này gây đau đớn, chắc chắn đó là sự căng cơ trong ống hậu môn. Nhưng nó gây đau đớn. Rất đau. Nỗi đau đớn lan tỏa đến từng tế bào thần kinh. Trong tư thế cúi rạp, Eric nhìn thẳng vào gương mặt Jane. Anh thích làm như vậy, nó khiến cho anh phải ngạc nhiên. Ở văn phòng cô là con người hay cáu kỉnh, đa nghi, đối nghịch, cô lập và có khả năng phàn nàn không ngừng nghỉ. Ở đây cô là một người mẹ độc thân đang ngồi trên ghế, với đôi chân vòng kiềng, ở cô gợi lên sự thương cảm và không hiểu sao, cả sự thê lương nữa. Một lọn tóc ướt dính vào trán cô, nơi

đã xuất hiện những dấu vết mờ nhạt của thời gian. Bàn tay gầy gò đang cầm chai nước lúc lắc.

Cô không lảng tránh cái nhìn của anh. Ngược lại, cô giao tiếp bằng mắt với anh. Chiếc xương đòn gồ trên ngực cô. Anh bỗng muốn liếm láp những giọt mồ hôi phía mặt trong cổ tay cô. Nhìn cô người ta chỉ thấy những chiếc xương chày, cổ tay, và một đôi môi không thoa son.

- Một tin đồn liên quan đến Bộ trưởng Bộ Tài chính. Người ta đồn là ông ta có thể sẽ từ chức bất kỳ lúc nào - cô nói. - Có nhiều scandal bắt nguồn từ những lời phát biểu dễ khiến người ta hiểu lầm. Ông ta đã có bài phát biểu về nền kinh tế mà có lẽ đã khiến người ta hiểu sai ý. Cả cái đất nước này đang phân tích ngữ pháp cũng như cú pháp trong từng câu nói của ông ta. Mà thậm chí đó không phải là những gì ông ta nói. Có thể là khi ông ngừng nói thì họ sẽ cố phân tích ý nghĩa việc ngừng nói của ông ta. Nó có thể còn sâu sắc hơn cả ngữ pháp ấy chứ. Hoặc có thể là khi ông ta lấy hơi.

Khi Nevius dùng ngón tay kiểm tra, ông ta chỉ mất có vài giây. Còn Ingram thì như đang tìm kiếm một sự thật tối tăm nào đó. Jane là sự thật. Cô đặt chai nước giữa hai đầu gối và lắc lư nhìn anh. Miệng cô mở để lộ những chiếc răng có khe lớn. Có điều gì đó rất sâu sắc nảy sinh giữa họ, một nỗi cảm thông vừa vượt ra ngoài những ý nghĩa chuẩn mực lại vừa chứa đựng những ý nghĩa ấy, lòng trắc ẩn, sự đồng cảm, dễ bị tổn thương, những chức năng sinh lý của hệ thần kinh, tim mạch, hệ bài tiết, bản năng tính dục khơi gợi anh hướng về phía cô một cách phức tạp, khi những ngón tay của Ingram loay hoay đằng sau hông anh.

- Vậy là toàn bộ nền kinh tế rối loạn - cô nói - vì cái lấy hơi của ông ta.

Anh cảm nhận được những điều này. Anh cảm thấy đau đớn. Nỗi đau lan tỏa theo những con đường nhỏ rồi truyền đến hạch và dây cột sống. Anh ở đây, trong cơ thể của chính anh, cái cấu trúc mà anh muốn gạt bỏ về mặt lý thuyết kể cả khi anh vẫn cố tạo hình nó dưới sự ảnh hưởng đều đặn của những

thanh tạ. Anh xét thấy nó thật rườm rà không cần thiết. Đó là cái anh nhìn thấy trên màn hình hình bầu dục, khi mà anh không nhìn tới Jane.

- Cô đang kẹp chặt chai nước đây.
- Nó làm bằng nhựa mỏng mà.
- Cô kẹp chặt nó. Cô đang bóp nó đây.
- Đó là việc bình thường.
- Đó là sự căng thẳng tình dục.
- Chỉ là sự bồn chồn hàng ngày của cuộc sống.
- Đó là sự căng thẳng tình dục - anh nói.

Eric nhờ Ingram dùng bàn tay kia của ông ta để lấy chiếc kính râm trong áo vest đang treo gần đây. Người phụ tá cố gắng thực hiện điều anh yêu cầu. Eric đeo chiếc kính vào.

- Những ngày này.
- Sao cơ? - Cô hỏi.

- Tính khí tôi thất thường và dễ bị khuất phục. Nhưng khi tôi vẫn còn tồn tại và được đề cao, tôi cực kỳ nhạy bén. Cô có biết tôi trông thấy gì khi nhìn cô không? Tôi nhìn thấy một người đàn bà ham sống một cách trơ trẽn trong cơ thể của cô. Hãy nói với tôi đó không phải sự thật đi. Cô muốn bị cuốn theo sự lười nhác và phát phì của cơ thể. Đó là lý do tại sao cô tập chạy, để thoát khỏi sự lôi cuốn của bản tính tự nhiên. Hãy nói là tôi đang bịa đặt đi. Cô không thể làm thế được. Nó hiển hiện trên mặt cô kia, tất cả, theo cái cách ít thấy trên những bộ mặt khác. Tôi thấy gì nhỉ? Một cái gì đó lười nhác, gợi tình và không được thỏa mãn.

- Tôi thấy hoàn toàn thoải mái với điều đó.
- Trong cuộc sống cô là người phụ nữ như thế. Nhìn cô xem. Tôi cảm thấy bị kích thích hơn cả những đêm nóng bỏng của một thời thiếu niên cuồng loạn.

Kích thích và lộn xộn. Khi nhìn cô, tôi thấy dựng đứng lên mặc dù hoàn cảnh đang không ủng hộ chúng ta.

- Nó không đủ cứng, về mặt tâm lý nó sẽ không tự cho phép - cô nói. - Nó biết cái gì đang diễn ra đằng sau đó.

- Cũng thế cả thôi. Những ngày như thế này. Tôi nhìn cô và cảm thấy bị kích thích. Hãy nói với tôi là cô không thấy như vậy đi. Cái giây phút cô ngồi đó với cái huy hiệu chạy bộ đáng thương. Việc buồn tẻ nhất của những người theo đạo Do Thái - Kitô là chạy bộ. Cô sinh ra không phải để chạy. Tôi nhìn cô và tôi biết cô là ai. Cô có cơ thể ẩm ướt, bốc mùi. Một người đàn bà sinh ra để ngồi dính chặt lấy cái ghế tựa trong khi một người đàn ông nói với cô ta rằng cô ta kích thích anh ta đến thế nào.

- Sao chúng ta chưa bao giờ có những lúc như thế này bên nhau nhỉ?

- Tình dục khám phá chúng ta. Tình dục thấu hiểu chúng ta. Đó là lý do tại sao nó khiến con người ta bối rối. Nó lột trần vẻ bề ngoài của chúng ta. Tôi thấy ở bên cạnh mình là một người đàn bà khóa thân trong tình trạng kiệt sức và ham muốn đang vượt ve cái chai bị kẹp chặt giữa hai đùi cô ta. Tôi có kính trọng không khi nghĩ về cô ấy như một ủy viên ban quản trị và một bà mẹ? Cô ấy nhìn một người đàn ông với thái độ như vừa bị sỉ nhục trắng trợn. Đó có phải là người đàn ông tôi nghĩ không, đồ lót dưới mắt cá chân anh ta và những mẩu thuốc lá ở đằng sau? Anh ta đã tự vấn bản thân những gì khi ngồi ở vị trí này trên thế giới? Có lẽ là những câu hỏi lớn. Những câu hỏi mà khoa học đặt ra một cách ám ảnh. *Tại sao là thế này mà không phải thế khác? Tại sao lại là âm nhạc mà không phải tiếng ồn?* Những câu hỏi thú vị phù hợp một cách kỳ lạ với khoảnh khắc buồn rầu của anh ta. Hay anh bị giới hạn trong một viễn cảnh mà chỉ có thể suy ngẫm về khoảnh khắc đó? Suy ngẫm về nỗi đau đớn.

Nỗi đau chỉ ở một nơi nhưng dường như thẩm thấu vào mọi thứ tồn tại xung quanh nó, từng cơ quan, từng đồ vật, âm thanh đường phố và cả từng lời nói. Đó là điểm chạm đau đớn tận cùng không tăng không giảm mà cũng không cố định và nó tràn ngập trong não một cách vô thức nhưng rồi hình như cũng

không phải vậy khi nó ngự trị trong bàng quang của anh. Anh có thể suy nghĩ và nói chuyện nhưng vẫn cảm thấy đau đớn. Anh đang sống cùng với tuyến, trong cái sự thật nóng bỏng của sinh học cơ thể anh.

- Anh ta có thấy hối hận vì đã từ bỏ phẩm giá và lòng kiêu hãnh của mình không? Hay thực chất anh ta muốn tự hạ thấp phẩm giá của mình? - Anh cười với Jane. - Vậy nhân cách của anh ta là giả sao? Anh ta yêu hay căm ghét bản thân? Tôi nghĩ là chính anh ta cũng không biết điều đó. Hoặc tình cảm của anh ta thay đổi từ phút này sang phút khác. Hoặc câu hỏi ẩn giấu trong mọi việc mà anh ta làm đến nỗi anh ta không thể bước ra khỏi nó để tìm thấy câu trả lời.

Anh nghĩ là anh đang rất nghiêm túc. Anh không nói chỉ để thể hiện mà đó là những câu hỏi nghiêm túc. Anh biết là chúng nghiêm túc nhưng không thật chắc chắn lắm.

Những ngày thế này. Anh ta bật ngón tay và một ngọn lửa phụt ra. Mọi việc sẵn sàng xảy ra một cách bất thường. Cô ta biết anh ta muốn nói gì mà không cần chạm vào nhau. Điều đang diễn ra trong anh ta cũng đang xảy đến với cô ta. Cô ta không cần quỳ bò dưới bàn mà liếm láp chỗ đó của anh ta. Việc đó không đủ cuốn hút cả hai. Một dòng chảy ngập tràn giữa hai người. Đó là giai điệu của cảm xúc. Hãy cứ để mặc nó. Anh ta nhìn cô ta đang hoan lạc trong cơn mê đắm và cảm thấy cơ xương chậu của anh ta bắt đầu run lên. Anh ta nói: "Hãy bắt tôi dừng lại và tôi sẽ dừng". Nhưng anh ta không chờ đợi sự đáp lại của cô ta. Không còn thời gian vì những tế bào tinh trùng của anh đang quá đỗi rồi. Cô ta là người tình, người yêu và là người đàn bà dâm đãng của anh ta. Anh không cần phải làm những việc khó nói mà anh muốn làm. Anh ta chỉ cần nói ra. Vì họ đã thoát khỏi mọi lối cư xử chuẩn mực. Anh ta chẳng cần phải nói.

- Hãy nói đi.

- Tôi muốn đưa cái chai này vào trong cô một cách từ từ khi vẫn đeo kính râm.

Cô rên lên một âm thanh gì đó, thân thể cô, linh hồn cô đang rướn cong.

Anh nhìn thấy cô qua màn hình, mắt nhắm nghiền, miệng cô đang rên lên không thành tiếng, âm thanh của những con khỉ con đang gào rú.

Anh biết là chiếc camera vận hành với thời gian thực. Vậy làm sao anh có thể nhìn thấy bản thân mình khi mắt vẫn nhắm. Không có thời gian để phân tích nữa. Anh cảm thấy cơ thể anh đang bắt kịp với cái hình ảnh độc lập kia.

Người đàn ông và người đàn bà đã làm xong cái việc đó mà thậm chí họ còn không chạm vào nhau hay tự động chạm vào cơ thể mình.

Người phụ tá xé toạc chiếc găng khỏi tay ông ta rồi quẳng vào thùng rác; việc xé rách và loại bỏ có một ý nghĩa đen tối.

Ngoài phố còi xe vẫn vang lên rồi lại phụt tắt. Eric bắt đầu mặc quần áo và chờ đợi Ingram sẽ nói từ "không đối xứng". Nhưng ông ta không nói gì. Vị bác sĩ thực sự của anh, Nevius đã từng sử dụng cụm từ đó một lần khi bắt mạch, và sau đó không gì thêm. Gần đây ngày nào anh cũng gặp Nevius nhưng chưa bao giờ anh thắc mắc cụm từ đó ngụ ý gì.

Anh thích truy tìm câu trả lời cho những câu hỏi khó. Đó là phương pháp để anh chiếm ưu thế so với người khác. Nhưng có điều gì đó về cái khái niệm không cân xứng. Nó gợi sự tò mò về cái thế giới bên ngoài cơ thể, nó đối lập với mọi sự cân bằng và bình tĩnh, nó là một sự sai lệch khó hiểu bên trong nguyên tử mà tạo hóa đã tạo ra. Cụm từ đó rất sâu xa, có khi vượt ra ngoài trật tự mà chỉ cần thêm vào một chữ cái sẽ thay đổi mọi thứ. Nhưng khi anh xóa sổ sự tồn tại của nó và áp dụng nó lên cơ thể của một loài động vật giống đực có vú như anh, thì anh bắt đầu cảm thấy tái nhợt và kinh hãi. Anh cảm thấy tôn sùng cụm từ đó, sợ hãi nó, xa cách nó. Khi anh nghe thấy cái từ ấy được nói ra trong bối cảnh của những nước tiểu và tinh dịch và khi anh nghĩ về từ đó dưới cái bóng của chiếc quần lót ướt sũng là một, và cái dương vật đã rũ ra là hai, thì anh lại bị ám ảnh bởi sự im lặng cuồng tín.

Anh bỏ kính và nhìn kỹ Ingram. Anh cố tìm thấy điều gì đó trên gương mặt của ông ta. Một gương mặt không chút cảm xúc. Anh nghĩ đến việc đeo chiếc kính của anh lên mặt người phụ tá để khiến ông ta chân thật hơn, khiến ông ta trở nên có ý nghĩa trong nhận thức của người khác, nhưng có lẽ nên là một chiếc kính trong suốt, mắt kính mỏng và có thể nhìn thấy thế giới. Nếu bạn đã quen biết người đàn ông này trong mười năm, hẳn bạn đã mất khối thời gian chú ý đến việc ông ta không đeo kính. Gương mặt đó như đánh mất chính nó khi không có lấy một cặp kính.

Không phải Ingram đang nói, mà là Jane Melman. Cô đứng trước cánh cửa mở trước khi tiếp tục buổi tập chạy đã bị gián đoạn của cô.

- Tôi muốn nói điều gì đó ít phức tạp một chút, vẫn còn thời gian để chọn lựa. Anh có thể thư giãn, có thể đánh mắt rồi quay trở lại mạnh mẽ hơn. Không có gì quá muộn. Anh có thể lựa chọn. Anh đã làm được những việc vĩ đại cho các nhà đầu tư của chúng ta trong cái thị trường đầy biến động này. Hầu hết các nhà quản lý tài sản đều đánh giá thị trường thấp hơn mức mong đợi. Anh lại kiên trì đánh giá nó cao hơn và anh chưa bao giờ bị ảnh hưởng bởi sự dò xét của đám đông. Đó là một trong những năng khiếu của anh.

Anh không nghe, mà đang nhìn ra đằng sau vai cô, đứng trước chiếc máy rút tiền tự động phía ngoài ngân hàng Do Thái ở góc phố phía đông bắc là một người đàn ông gầy gò đang trệu trạo nhai những chiếc răng của ông ta.

- Chúng ta có lợi nhuận, chúng ta phát đạt kể cả khi những nguồn tài chính khác gặp rắc rối - cô nói. - Đúng thế, đồng yên sẽ rớt giá. Tôi không cho rằng đồng yên không thể tăng thêm. Nhưng trong lúc chờ đợi, anh phải rút lui thôi. Nên lùi lại. Tôi nhắc nhở anh về vấn đề này không chỉ với tư cách trưởng phòng tài chính mà còn với tư cách của người phụ nữ lẽ ra đã cưới những người chồng tương lai của cô ta nếu như họ không nhìn cô ta theo cách anh đã nhìn tôi ngày hôm nay.

Anh vẫn không nhìn cô. Cô đóng cửa lại và bắt đầu chạy về hướng bắc của Đại lộ thứ năm, qua chỗ người đàn ông với bộ đồ xoàng xĩnh đang đứng trước cái máy ATM. Ông ta có vẻ gì đó rất quen thuộc, không phải là chiếc áo khoác kaki hay cái đầu rối bù mà có lẽ đó là cái dáng vẻ thườn thượt của ông ta. Nhưng Eric không quan tâm nhiều đến việc anh có từng quen biết ông ta không. Anh quen biết rất nhiều người. Một số đã qua đời, số khác buộc phải nghỉ hưu, và họ dành nốt khoảng thời gian cô đơn còn lại của mình trong toilet hay đi dạo trong rừng với những con chó ba chân.

Anh đang nghĩ về những cỗ máy biết nói tự động. Cái thuật ngữ đó đã quá già nua và bị những ký ức thời gian của chính nó đè nặng. Nó hoạt động vì những mục tiêu đan chéo và không thể nào thoát ra khỏi những diễn tượng hoang mang của con người và những chuyển động điên rồ. Thuật ngữ đó là một phần của quá trình khiến cho thiết bị đó chuẩn bị được thay thế. Nó chống lại thuyết vị lai, quá công kênh và máy móc đến mức ngay cả những từ viết tắt cũng dường như trở nên lỗi thời.

Ingram gập chiếc bàn khám lại rồi nhét vào cặp. Ông ta cấp cặp, bước ra ngoài và quay nhanh lại nhìn Eric. Ông ta đứng im, chỉ cách đó đôi bước nhưng dường như đã lạc vào đám đông và bị lãng quên ngay cả khi ông ta đang nói với đôi mắt mở to và một giọng nói thờ ơ có chút suy xét.

- Tuyến tiền liệt của anh không cân xứng - ông ta nói.

Lời thú tội của Benno Levin

BAN ĐÊM

Anh ta đang chết một cách từ từ. Tôi lật anh ta lại và ngắm nghía anh ta. Đôi mắt anh ta nhắm nghiền một cách khoan dung. Nhưng lòng nhân từ phải làm gì với điều đó đây? Một âm thanh ngắn phát ra từ cổ họng anh ta mà sau

đó tôi phải mất nhiều tuần cố gắng miêu tả lại âm thanh đó. Đó là hai hệ thống riêng rẽ mà chúng ta phải liên kết chúng lại một cách khổ sở.

Dường như anh ta sẽ nói gì đó. Tôi phải nhắm lại rõ ràng từng từ của anh ta. Bởi tôi dám chắc rằng có lần khi đi qua nơi tôi làm việc anh ta đã từng nói điều gì đó tương tự với kẻ đi cùng. Những tấm gương và hình ảnh. Hay là tình dục và tình yêu. Chúng là hai hệ thống tách rời nhau mà chúng ta phải liên kết chúng lại một cách khổ sở.

Cho phép tôi tự giới thiệu về mình. Tôi có một công việc và một gia đình. Tôi phải đấu tranh cho tình yêu và để chu cấp cho gia đình. Bao nhiêu người trong số các bạn hiểu được sự thật và sự bắt buộc của cái từ đơn giản là "chu cấp"? Họ luôn nói tôi là gã lông bông. Anh ta là gã lông bông. Anh ta có những vấn đề về vệ sinh cá nhân. Anh ta đi bộ hay làm gì đi nữa trông cũng thật nực cười. Tôi chưa bao giờ nghe được bất kỳ từ nào trong số những lời nhận xét đó nhưng tôi biết đến chúng theo cái cách mà bạn có thể cảm nhận từ ánh mắt của người khác mà chẳng cần thiết phải nói ra.

Tôi không thể tin được là mình đã đe dọa ai đó bằng điện thoại. Dựa trên những điều tôi biết được về công ty và phòng tổ chức, tôi hiểu là họ buộc phải xem xét sự đe dọa đó như là một điều có thể xảy ra. Nhưng tôi không biết làm thế nào có thể tóm được anh ta. Anh ta di chuyển trong thành phố không theo bất kỳ một lộ trình nào. Anh ta có đội hộ tống được trang bị vũ khí. Với bộ quần áo bản thủ, tôi sẽ không thể tiếp cận tòa nhà nơi anh ta sống. Và tôi chấp nhận điều này. Kể cả nếu vào được công ty, cũng không dễ gì tìm ra văn phòng của anh ta. Hoặc là anh ta bỏ nó đây để làm việc ở địa điểm khác, hoặc anh ta có thể làm việc tại bất kỳ nơi đâu anh ta ghé qua, anh ta làm việc tại gia trong khu nhà phụ vì anh ta không thực sự phân định rạch ròi giữa công việc và cuộc sống, giữa chuyện đi lại và suy nghĩ, hay có khi anh ta lại dành thời gian để đọc sách trong căn nhà, nghe đồn là nằm bên cạnh hồ giữa những ngọn núi.

Nỗi ám ảnh của tôi là những thứ thuộc về tâm trí, không liên quan tới hành động.

Giờ tôi đang ở một nơi mà tôi có thể trò chuyện với cái xác của anh ta. Tôi có thể nói chuyện mà không sợ bị chen ngang hay bị trừng phạt. Anh ta không thể bắt tôi thế này, thế kia, hay tôi cũng không phải cảm thấy xấu hổ, hay tự biến mình thành một thằng hề nữa. Không phải nghĩ nhiều. Đây là tội ác mà anh ta đã tự đặt nó giữa hành lang của vinh quang và nỗi khiếp sợ.

Khi tôi cố gắng kìm nén cơn tức giận, tôi lại bị ảnh hưởng của *hwa-byung* (Hàn Quốc). Đây là một nỗi đau đớn thuộc về văn hóa mà tôi đã tình cờ đọc thấy trên mạng.

Tôi là trợ giảng về các ứng dụng máy tính. Có lẽ tôi đã nói về điều này rồi, trong một trường cao đẳng cộng đồng. Rồi tôi bỏ việc để theo đuổi ước mơ triệu đô của tôi.

Chiếc bút chì tôi đang dùng để viết màu vàng, với số 2 trên thân bút. Xin lưu ý là tôi chỉ muốn ghi lại cái dụng cụ tôi đang dùng để viết.

Tôi luôn hiểu họ muốn nói gì qua từng lời nói và ánh mắt. Anh ta sẽ làm đúng như cái mà anh ta cho là anh ta thấy ở người khác. Nếu họ nghĩ anh ta đi xiêu vẹo thì anh ta đi xiêu vẹo thật, bởi vì đó là bản phận của anh ta đối với cái thế giới xung quanh, và rồi nếu như họ bảo là quần áo anh ta không thích hợp thì anh ta sẽ học cách sao nhãng cái tủ quần áo của mình như một phương tiện để ghi điểm với họ và bắt bản thân mình phải chịu phạt.

Tôi luôn tự diễn thuyết trong đầu mình. Bạn cũng vậy, chỉ có điều là không nhiều như tôi thôi. Lúc nào tôi cũng làm việc đó, luôn là những bài diễn thuyết dài dòng với ai đó mà tôi chưa thể nhận dạng. Nhưng tôi đang bắt đầu cho rằng đó chính là anh ta.

Tôi có những tờ giấy khổ chuẩn, với những dòng kẻ xanh trên nền trắng. Tôi muốn viết mười nghìn trang. Nhưng tôi đã hiểu là tôi đang lặp lại bản thân mình. Tôi đang lặp lại bản thân.

Sau khi lật anh ta lại, tôi lục lọi túi anh ta nhưng không tìm thấy gì. Một trong những chiếc túi đã bị xé rách. Anh ta có một vết thương màu đỏ tía trên đầu, tôi cũng không muốn miêu tả về nó lắm. Cái tôi quan tâm là tiền. Tôi tìm tiền. Mái tóc anh ta được cắt dở dang một nửa đầu, anh ta đi giày mà không đi tất. Cơ thể anh ta bốc mùi hôi hám.

Tôi đã ăn trộm điện từ một cột đèn, tôi băn khoăn không hiểu việc này có bao giờ nảy ra trong đầu anh ta không, tất cả chỉ vì không gian sống của tôi.

Tôi đã trải qua nhiều cuộc hoán vị nhưng tôi không phải là một trong những gã hà tiện mà bạn nhìn thấy trên phố, những kẻ sống và nghĩ ngợi đến từng phút. Tôi sống ở tận đáy thế giới một cách bình thản. Tôi thu lượm mọi thứ từ vỉa hè, đó là sự thật. Từ những cái mà người ta vứt đi bạn có thể làm nên một đất nước. Đôi khi tôi nghe thấy giọng tôi đang nói. Tôi nói chuyện với ai đó và nghe thấy tiếng tôi, tiếng nói của người thứ ba cứ lấp đầy không gian xung quanh đầu tôi.

Những chiếc cửa sổ bị Hội đồng thành phố dán niêm phong khi có quyết định tịch thu. Nhưng tôi đã cạy một tấm ván ra để cho không khí lọt vào nhà. Tôi không sống một cuộc đời thực. Tôi sống một cuộc sống có thể khởi đầu lại và mang trong mình những giá trị chưa bao giờ bị thay đổi của một người thuộc tầng lớp trung lưu. Tôi đã phá đi những bức tường vì tôi không muốn phải sống trong khung cảnh của một cái sân nhỏ bé nơi đã có bao nhiêu người từng sống chung với những cánh cửa và hành lang nhỏ hẹp. Những gia đình với cái cuộc sống bị nhồi nhét của họ và mất quá nhiều bước chân để đi lên giường, quá nhiều bước chân để đi ra cửa. Tôi muốn sống một cuộc sống tâm trí rộng mở, nơi những lời thú tội của tôi có thể được nở rộ.

Nhưng cũng có những lúc tôi muốn cọ xát thân thể vào cánh cửa hay bức tường để cảm nhận được sự tiếp xúc.

Tôi thích cái vị đựng tiền của anh ta vì bản thân nó chứ không hẳn vì giá trị của nó. Tôi thích cái mùi của anh ta trên đó, sự đụng chạm của anh ta,

những vết bản trên đồ vật bản thiêu của anh ta. Tôi muốn chà xát những tờ hóa đơn lên mặt mình để tự nhắc nhở rằng tôi đã bắn anh ta.

Tôi đã nhìn chòng chọc vào cái cơ thể ấy một lát. Tôi nhìn vào miệng anh ta để tìm kiếm những dấu vết của sự mục rữa. Khi đó tôi nghe thấy âm thanh phát ra từ cổ họng anh ta. Tôi đã vô cùng chờ đợi anh ta sẽ nói chuyện với tôi. Tôi sẽ không còn phải e sợ khi nói chuyện với anh ta nữa. Sau tất cả những gì chúng tôi đã nói trong suốt đêm dài, tôi nhận ra tôi vẫn còn nhiều cái để nói. Những đề tài lớn cứ quẩn quanh tâm trí tôi. Những đề tài về sự cô đơn và đào thải của con người. Đề tài về những người mà tôi căm ghét khi không còn lại ai để căm ghét.

Khu liên hợp là đơn vị tình báo của công ty. Đây là cái tôi có thể gọi tên không chút sợ hãi. Tôi biết là họ sẽ hiểu lời phát biểu của tôi như là những hiểu biết của một cựu nhân viên và sẽ tập trung dữ liệu dựa trên đó. Điều đó khiến tôi thỏa mãn, việc đọc tên họ, kể cả tên thời con gái của mẹ họ, tôi có thể kể chi tiết từng thủ tục thường ngày của họ. Tôi nằm trong đầu bọn họ để liên lạc. Tôi không phải mang gánh nặng một mình.

Tôi có một chiếc bàn viết, tôi đã kéo lê nó trên hè phố, qua ngõ và lên gác. Tôi đã phải làm việc đó trong hai ngày bằng một hệ thống gồm dây thừng và cái nêm.

Tôi chưa từng cảm thấy sự khác biệt giữa trẻ con và người trưởng thành hay giữa một thằng nhóc và một người đàn ông. Tôi đã chưa bao giờ có ý thức mình là một đứa trẻ theo đúng nghĩa của cái từ đó. Tôi luôn luôn chỉ là chính tôi.

Sau khi họ để cho tôi đi, tôi đã viết rất nhiều thư cho anh ta nhưng rồi lại ngừng lại vì tôi thấy việc đó thật là quá lâm ly. Tôi thấy có những việc trong cuộc đời cũng cần sự lâm ly thống thiết lắm chứ nhưng tôi đã buộc bản thân phải cắt đứt mọi liên lạc. Sự thật là anh ta sẽ không bao giờ đọc những lá thư chưa từng được gửi đi. Tôi sẽ đọc chúng. Tôi viết và tự đọc chúng. Vậy hãy thử nghĩ xem tôi đã ngạc nhiên đến mức nào khi không phải lần theo dấu vết

và theo dõi anh ta, cái việc mà tôi không thể nào đủ khả năng thực hiện và dẫu sao tôi cũng bị buộc vào nỗi ám ảnh liệu anh ta có chết hay không.

Và dù tôi có nói gì với họ qua điện thoại, dù họ có tập hợp dữ liệu nhanh đến đâu, làm sao mà họ phát hiện ra tôi đang sống thế nào và ở đâu?

Tôi chẳng có lấy một cái đồng hồ đeo tay hay treo tường. Tôi nghĩ về thời gian trên những phương diện tổng quan khác. Tôi nghĩ về những quãng thời gian của cá nhân tôi được sắp xếp ngược lại những phép tính không lồ, thời gian của trái đất, những ngôi sao, những năm ánh sáng rời rạc, tuổi của vũ trụ, v.v...

Người ta cho rằng thế giới này mang ý nghĩa bao hàm chính nó. Nhưng chẳng có thứ gì lại tự bao hàm chính nó cả. Thứ này bao trùm lên thứ khác. Những ngày nhỏ bé của tôi đi vào những năm ánh sáng. Đó là lý do tại sao tôi chỉ có thể giả vờ là một người khác. Là lý do khiến tôi lúc đầu cảm thấy như bị chuyển hóa khi viết nên những trang này. Tôi không biết đây có phải là tôi không, tôi viết lách quá nhiều giống như tôi muốn tỏ ra là một ai khác.

Tôi vẫn sở hữu một tài khoản ngân hàng và tôi thường đến kiểm tra nó một cách có hệ thống để ngắm nhìn những đồng đô la nhỏ bé tầm thường cuối cùng còn sót lại trong tài khoản. Tôi làm việc này theo diễn biến tâm lý, để được biết rằng tôi vẫn còn có tiền lưu giữ tại một cơ quan. Và bởi cái máy rút tiền tự động vẫn cứ nói với tôi một cách đầy cuốn hút.

Tôi đang ghi lại những trang nhật ký này khi xác của người đàn ông đó chỉ còn cách tôi mười bước chân. Tôi băn khoăn về chuyện này. Cách mười hai bước. Người ta nói rằng tôi là kẻ bất bình thường và họ đẩy tôi xuống làm những công việc nhỏ mọn. Tôi trở thành một nguyên tố kỹ thuật nhỏ nhoi trong công ty. Đối với họ tôi chỉ là một trong những người lao động đồng hạng. Tôi chấp nhận hết. Rồi họ để cho tôi đi mà không có lấy một chút quan tâm hay một số tiền nghỉ việc. Và tôi chấp nhận hết.

Một trong những hội chứng mà tôi mắc phải đó là hành vi kích động và hay nhầm lẫn. Ở Haiti và Đông Phi, hội chứng đó được gọi là mê sảng. Nó là loại nổi khổ gì mà không thể chia sẻ được chứ?

Tôi không thích đọc sách để giải trí, kể cả hồi còn bé. Tôi chưa bao giờ đọc sách chỉ để lấy vui cả. Hãy hiểu điều này theo bất kỳ cách nào bạn muốn. Tôi đã nghĩ về bản thân mình rất nhiều. Tôi nghiên cứu bản thân mình. Điều đó làm tôi phát ốm. Nhưng tôi chỉ có thể. Tôi chẳng là gì khác. Cái gọi là phần bản ngã của tôi có chút gì đó ngoắt ngoéo hầu như không khác gì với các bạn nhưng cùng lúc tôi có thể tự tin nói rằng nó rất sôi nổi và thiết tha và bên trong đó luôn luôn có những thất bại và vinh quang. Tôi có một chiếc xe đạp mất pedal luôn đứng im một chỗ, ai đó đã bỏ nó trên phố vào một buổi tối.

Tôi cũng có những điều thuốc lá gần tầm tay. Tôi muốn có cảm giác là một văn sĩ với điều thuốc trên tay. Ngoại trừ những lúc đi ra ngoài tôi mới không mang theo chúng, gói thuốc có những vết bẩn nhỏ ở dưới đáy nhưng tôi đã liếm sạch sẽ. Và tôi thêm được ngửi hơi thở của người chết kia, mùi của điều thuốc anh ta đã hút một tuần trước ở London.

Trong suốt ngày hôm nay, tôi bị thuyết phục rằng tôi không thể làm việc ấy. Nhưng rồi tôi đã làm. Giờ tôi phải nhớ lại lý do.

Tôi bất chấp việc dù có phải mất bao nhiêu năm để hoàn thành mười nghìn trang viết để rồi bạn sẽ có được ghi chép này, tác phẩm của một đời người thức và ngủ, cả những giấc mơ, những ký ức đau đớn, tất cả những thói quen nhỏ nhặt, những hành động lén lút, nó sẽ bao gồm tất cả mọi thứ xung quanh tôi, kể cả tiếng ồn ào của đường phố, nhưng giờ thì tôi đã hiểu, lần đầu tiên tôi hiểu, ngay lúc này đây, rằng tất cả những ý nghĩ và mọi câu nói cũng không thể miêu tả cảm giác của tôi trong cái khoảnh khắc khủng khiếp khi tôi bóp cò súng và nhìn thấy anh ta ngã xuống. Vậy thì còn điều gì đáng nói nữa nhỉ?

Chiếc ô tô băng qua đại lộ đi về phía tây rồi ngay lập tức buộc phải giảm tốc độ khi đi qua phần đường dành cho người đi bộ, nơi những người đi bộ đang ào ra.

Torval báo cáo về việc vỡ đường ống dẫn nước ở đâu đó phía trước.

Eric ngắm nhìn những nhân viên an ninh của anh, mỗi người đứng ở một phía của chiếc limo, họ đi những bước đi đã được tính toán và mặc những chiếc áo khoác sẫm màu được trang bị sẵn, quần màu ghi và áo sơ mi cao cổ.

Trên một trong những màn hình là hình ảnh cái ống cống đã han gỉ chòi lên từ một cái hố trên mặt đất. Anh cảm thấy rất khoan khoái vì điều này. Một màn hình khác cho thấy những đồng tiền đang chuyển động. Những con số lướt qua theo chiều ngang và những cột biểu đồ lên xuống rất nhanh. Anh biết rằng có những điều không ai nhận thấy, một mô hình tiềm tàng trong bản chất tự nhiên của nó, sự biến đổi bất thành hình của ngôn ngữ hình tượng đã vượt khỏi mọi chuẩn mực của phép phân tích kỹ thuật và vượt ngoài dự đoán thậm chí vượt xa cả đồ thị của những môn đệ của anh trong lĩnh vực này. Luôn có cách giải thích cho sự lên xuống của đồng yên.

Anh thấy đói, anh thấy gần như sắp chết đói. Có những ngày lúc nào anh cũng muốn ăn, muốn nói chuyện với những gương mặt người và sống trong không gian toàn thít. Anh không nhìn màn hình máy tính nữa mà quay ra phố. Đây là khu vực bán kim cương. Anh hạ cửa sổ để ngắm nhìn cảnh tượng buôn bán tấp nập. Hầu như cửa hàng nào cũng trưng bày kim cương và những người

đi mua hàng đi lại trên cả hai bên đường, họ lướt qua những chiếc xe tải bê tông cốt sắt của ngân hàng và những chiếc xe tải an ninh cá nhân để ngắm nhìn những chiếc đồng hồ đeo tay Thụy Sĩ hảo hạng và dùng những bữa ăn qua loa theo chế độ ăn kiêng.

Chiếc xe trườn đi như một con sâu đo.

Những người tin kính Do Thái trong bộ áo choàng dài, đầu đội mũ phớt cao đứng trước những ô cửa và rôm rả trò chuyện, những người đàn ông đeo kính không gọng với bộ râu trắng xồm xoàm dường như không liên quan gì tới những cơn chấn động của đường phố. Hàng trăm triệu đô la di chuyển từ đằng sau ra đằng trước những bức tường, một kiểu tiền lỗi thời mà Eric không biết phải nghĩ gì về nó nữa. Nó cứng, sáng chói và có nhiều cạnh. Nó là tất cả những gì Eric để lại phía sau hoặc chưa bao giờ chạm trán, cắt đứt và trừ khử, nhân lên gấp ba. Người ta khoác chúng lên người và khoe khoang chúng. Rồi họ cởi chúng ra khi lên giường đi ngủ hay làm tình và rồi họ lại khoác vào để làm tình hoặc chết cùng với nó. Họ đeo nó cho đến khi chết và mang theo xuống nấm mồ.

Những người tin kính Do Thái đi bộ dọc theo con phố, những thanh niên mặc com lê sẫm màu, đội mũ phớt thấp, gương mặt tái nhợt và trông rỗng, những người chỉ nhìn thấy nhau, anh nghĩ, và rồi họ biến mất trong những cửa hàng hoặc đường ngầm. Anh biết rằng các thương nhân và những người chế tác đá quý đang ở căn phòng phía sau và tự hỏi không biết việc giao dịch có được thực hiện ngay tại những ô cửa với những cái bắt tay và kinh Yiddish⁹. Anh có thể cảm nhận khu Lower East Side của những năm hai mươi và những trung tâm kim cương của châu Âu trước Chiến tranh thế giới thứ hai, đó là Amsterdam và Antwerp. Anh biết một chút về lịch sử. Anh thấy một người phụ nữ ăn xin bên lề đường, trên tay bế một đứa trẻ. Anh không nhận ra thứ ngôn ngữ cô ta đang nói. Anh biết nhiều ngôn ngữ nhưng không phải loại ngôn ngữ này. Cô ta dường như đã bám rễ vào khoảng đất bê tông. Có lẽ đứa trẻ cũng được sinh ra ở đây, dưới tấm biển báo *Cấm Đỗ Xe*. Những chiếc xe tải

hiệu FedEx và UPS. Những người da đen khoác những tấm biển quảng cáo và rì rào tiếng châu Phi. Tiền mặt để đổi lấy vàng và kim cương. Những chiếc nhẫn, tiền đồng, ngọc trai, đồ kim hoàn bán sỉ, trang sức cổ. Đây là khu *souk*¹⁰, khu *shtetl*¹¹. Nơi nào cũng có những kẻ mặc cả, những kẻ ngồi lê đôi mách, những tay buôn phế liệu đang trò chuyện. Con phố là sự vi phạm tới chân lý của tương lai... Nhưng anh hưởng ứng điều đó. Anh cảm thấy nó xâm lấn từng giác quan cảm ứng và bộ não anh.

Chiếc xe khựng lại và anh bước ra, vươn người. Giao thông phía trước là một hàng dài những kim loại bóng loáng. Anh nhìn Torval đang đi về phía anh.

- Chúng ta buộc phải quay lại thôi.

- Tình hình thế nào?

- Thế này. Tất cả những con đường phía trước đều tắc nghẽn. Tình trạng rất hỗn loạn. Thế này. Người ta tập trung vào Tổng thống và nơi nào gần ông ta. Ông ta thay đổi và di chuyển liên tục. Và ở bất cứ nơi nào có sự hiện diện của ông ta, vệ tinh của chúng ta đều nhận được báo cáo, những ảnh hưởng về mặt giao thông gây ra sự tê liệt hàng loạt. Còn nữa. Một đám tang đang từ từ tiến vào trung tâm và bây giờ nó quẹo sang hướng tây, kéo theo hàng đàn xe cộ và những người đi đưa đám. Và cuối cùng. Chúng ta có một báo cáo về hoạt động sắp diễn ra trong khu vực này.

- Hoạt động gì?

- Sắp xảy ra. Nhưng chưa rõ. Khu liên hợp đã báo cáo và sử dụng tín hiệu cảnh cáo.

Người đàn ông đó đang chờ đợi một câu trả lời. Eric nhìn một cửa sổ cửa hàng lớn đằng sau anh ta, đó là một trong số ít những cửa hàng trên phố không trưng bày những bộ sưu tập kim loại quý đính ngọc. Anh cảm nhận con phố xung quanh anh, người này di chuyển qua người khác không ngừng nghỉ trong những giây phút được mật mã thành những cử chỉ và vũ điệu. Họ cố gắng

không bước ra ngoài vỉa hè nhưng đôi khi họ buộc phải bước sang một bên, thậm chí là dừng lại và họ luôn luôn ngoảnh mặt đi. Liên hệ bằng ánh mắt là một phạm trù rất nhạy cảm. Những ánh mắt chỉ cần gặp nhau trong một phần tư giây cũng sẽ là một sự vi phạm những thỏa thuận, là động lực hoạt động của cả thành phố. Ai bước đi bên cạnh ai, ai nhìn hay không nhìn ai, đến mức độ nào sẽ tạo nên sự đụng chạm? Không ai muốn bị đụng chạm. Có một hiệp ước về phạm vi đụng chạm. Kể cả ở đây, giữa đám người hỗn tạp mang những nền văn hóa cổ xưa, xúc giác đan xen nhau, khách qua đường hòa lẫn những người gác cổng, những người mua hàng đang dính chặt lấy những chiếc cửa sổ, và những kẻ ngó ngàng đi lang thang, thì mọi người cũng không chạm vào nhau.

Anh đứng ở khu vực sách thơ của cửa hàng Gotham Book Mart để đọc lướt qua những tập thơ nhỏ nhắn. Anh luôn lướt qua những cuốn sách mỏng manh, bề ngang rộng chừng ngón tay hoặc ít hơn, anh lựa chọn những bài thơ dựa trên chiều dài và chiều rộng của chúng. Anh chỉ tìm những bài thơ bốn, năm hay sáu dòng. Anh chăm chú xem những bài thơ như vậy, suy ngẫm về ý nghĩa của nó, và cảm xúc của anh dường như cũng bồng bềnh cùng với những khoảng trắng quanh những hàng chữ. Có những vết hằn trên trang giấy và cả những trang giấy. Màu trắng làm nên sức sống cho linh hồn của bài thơ.

Một tiếng còi điện vang lên ở phía tây, đó là chuông báo phát ra từ những loại xe cộ chạy khẩn cấp trên đường mà đôi khi được gọi là xe cứu thương, bị hãm lại giữa dòng xe cộ đang di chuyển một cách lờ mờ.

Một người phụ nữ đi qua phía sau anh và anh quay lại nhìn nhưng đã quá muộn. Anh còn không chắc đó có phải là một người phụ nữ hay không. Anh không nhìn thấy cô ta đi vào nhà trong nhưng anh biết là cô ta đã đi vào. Anh cũng biết là anh phải đi theo.

Torval không đi vào hiệu sách cùng anh. Một trong những nhân viên bảo vệ đứng gác ở gần cửa trước, đó là một nữ nhân viên, thỉnh thoảng cô lại

ngước mắt lên rất nhanh khỏi quyển sách trên tay.

Anh bước qua cửa dẫn vào nhà sau, ở đó, một vài khách hàng đang lục tìm những cuốn sách nằm lẫn trong những giá sách nằm sâu phía trong. Một người phụ nữ đứng giữa họ và chỉ cần thoáng liếc qua, anh cũng biết rằng đó là người anh đang cần tìm. Làm thế nào anh có thể biết được điều này? Anh vừa biết vừa không biết. Anh đã tìm hết các phòng, cả nhà vệ sinh dành cho nhân viên và rồi anh tìm thấy hai cánh cửa dẫn đến khu vực này của cửa hàng. Khi anh bước vào căn phòng này, cô lại rời sang phòng khác, người phụ nữ mà anh đang tìm kiếm.

Anh quay lại phòng giữa và đứng trên những tấm ván sàn cũ kỹ, giữa những cái hộp chưa được đóng gói. Nơi đây gợi nhớ những thập kỷ xa xưa đã trôi qua và từ đây anh có thể quan sát xung quanh. Cô không còn đứng giữa những người mua sách và nhân viên nữa. Anh nhận thấy vệ sĩ của anh đang mỉm cười với anh, một phụ nữ da đen với gương mặt gợi sự chú ý, đôi mắt cô đảo một cách khôi hài về phía cánh cửa bên phải. Anh đi về phía đó rồi mở cánh cửa dẫn đến hành lang nơi những giá sách được treo trên cùng một phía tường với bức ảnh của các nhà thơ tâm thần xã hội. Những đợt cầu thang dẫn tới phòng trưng bày phía trên tầng chính và một người phụ nữ đang ngồi trên những bậc thang. Phong thái nhanh nhẹn khiến cô không thể bị nhầm lẫn với những người khác. Anh đã nhận ra cô. Đó là Elise Shifrin, vợ anh, cô đang đọc một tập thơ.

- Đọc thơ cho anh nghe nào. - Anh nói.

Cô ngước lên và mỉm cười. Anh quỳ xuống bên cạnh cô và đặt hai tay lên mắt cá chân cô, ngắm nhìn đôi mắt màu trắng đục của cô phía trên gáy cuốn sách.

- Cà vạt của anh đâu rồi? - Cô nói.

- Anh vừa kiểm tra sức khỏe và được nhìn thấy tim mình trên màn hình.

Tay anh lướt dần lên bắp chân cô, tới những dòng suối nhỏ phía sau đầu gối cô.

- Em không muốn phải nói điều này.

- Nhưng.

- Người anh toát ra mùi tình dục.

- Cái em đang nghĩ thấy là cuộc hẹn với ông bác sĩ của anh.

- Em nghĩ thấy mùi tình dục trên khắp người anh.

- Sao nào. Cái em nghĩ thấy đó là sự đói khát - anh nói. - Anh muốn ăn trưa. Em cũng muốn ăn trưa. Chúng ta là con người sống trong thế giới này. Chúng ta cần phải ăn và nói chuyện.

Anh nắm lấy tay cô và dắt nhau đi qua đám xe cộ đông đúc để đến một hàng ăn nhanh bên kia phố. Một người đàn ông bán những chiếc đồng hồ được đặt trên một cái khăn tắm trải ra trên vỉa hè. Một căn phòng dài và đầy ních những cơ thể và tiếng ồn và anh lách qua đám đông những người mua thức ăn mang về và tìm thấy ghế ngồi gần quầy tính tiền.

- Em chẳng biết là em có đói không nữa.

- Cứ ăn đi. Rồi em sẽ thấy - anh nói. - Hãy nói chuyện về tình dục.

- Chúng ta mới chỉ kết hôn được vài tuần. Vừa vặn vài tuần.

- Mọi thứ chỉ mới vài tuần. Mọi thứ được tính bằng ngày. Chúng ta chỉ có ít phút để sống.

- Chúng ta đều không muốn ngồi đếm thời gian, phải không nào? Cũng không muốn phải thảo luận nghiêm túc về đề tài đó.

- Không. Chúng ta đều muốn chứ.

- Và chúng ta sẽ thực hiện.

- Chúng ta đều muốn có nó - anh nói.

- Tình dục.

- Đúng vậy. Vì chúng ta không có đủ thời gian để lãng quên việc đó. Thời gian là thứ mỗi ngày càng trở nên khan hiếm. Sao? Em không biết điều đó sao?

Cô nhìn bảng thực đơn trải dài trên tường và dường như chán nản với món ăn trên đó. Anh lớn tiếng trích dẫn một số món ăn mà anh nghĩ là có lẽ cô thích. Thực chất anh cũng không chắc cô muốn ăn gì.

Nơi đây pha trộn các kiểu giọng nói và các loại ngôn ngữ. Người bán hàng thông báo về các món ăn đã được gọi qua một cái loa. Còi xe vẫn vang trên phố.

- Em thích hiệu sách đó. Anh biết tại sao không? - Cô nói. - Vì nó một nửa là ở dưới mặt đất.

- Em cảm thấy được ẩn nấp. Em thích trốn mà. Em trốn tránh khỏi cái gì nhỉ?

Người đàn ông nói chuyện kinh doanh giữa những tiếng gõ dồn dập, giữa những câu kinh cầu nguyện được đệm bởi tiếng dao với nĩa lanh canh.

- Đôi khi chỉ là để tránh tiếng ồn - cô nghiêng người về phía anh và thì thầm một cách hoan hỉ.

- Em là một trong những đứa trẻ thêm khát sự im lặng. Bị dính chặt vào bóng tối.

- Còn anh?

- Anh không biết nữa. Anh không nghĩ về chuyện đó.

- Hãy nghĩ về chuyện gì đó đi và kể lại cho em nghe.

- Thôi được. Có một chuyện thế này. Khi anh lên bốn - anh nói - anh đã tính toán xem trên mỗi hành tinh của Hệ Mặt trời, mình sẽ nặng bao nhiêu.

- Hay nhỉ. Ô, em thích chuyện này - cô nói và hôn anh với dáng vẻ của một bà mẹ hôn con. - Vậy là khoa học và cái tôi kết hợp. - Và cô cười một tràng dài khi anh gọi món.

Một giọng nói được khuếch đại lọt ra từ một chiếc xe buýt du lịch đang mắc kẹt giữa đám xe cộ.

- Khi nào chúng ta sẽ đi ra hồ?

- Cái hồ chết tiệt ấy.

- Em nghĩ là chúng ta đều thích nó sau tất cả những kế hoạch và công việc xây dựng. Để lánh đi và cô đơn bên nhau. Khu hồ đó rất yên tĩnh.

- Thành phố này mới là yên tĩnh.

- Em cho là nơi chúng ta sống đủ cao và đủ xa. Thế còn về chiếc xe. Chắc chắn là không yên tĩnh như vậy rồi. Anh đã dành nhiều thời gian trên xe.

- Anh đã làm những chiếc nút chống ồn cho xe.

- Vâng?

- Họ lắp một chiếc xe Stretch như thế này. Họ chọn một chiếc khung xe và cắt nó ra làm đôi bằng thiết bị cửa không lò. Sau đó họ gắn thêm một đoạn vào dầm xe để kéo nó dài ra thêm mười, mười một, mười hai bước, tùy kích cỡ mà người ta muốn. Có thể là hai mươi hai bước nếu em thích. Khi họ đang làm công việc này với chiếc xe của anh, anh đã bảo họ làm thêm hàng nút chống ồn cho xe.

- Thật dễ thương. Em thích nó.

Họ nép vào nhau trò chuyện như những chú chim non trong tổ. Anh tự nói với bản thân rằng đây là vợ anh.

- Tất nhiên là chiếc xe phải được bọc sắt. Điều này khiến cho việc gắn nút thêm phức tạp. Nhưng cuối cùng thì họ cũng cố làm được. Đó là hành động tử thiện chí. Đó là việc mà một người đàn ông phải làm.

- Nó có tác dụng không?

- Làm sao mà có tác dụng được? Không. Thành phố ngủ và nuốt chửng tiếng ồn. Nó tạo ra tiếng ồn của mọi thế kỷ. Nó tạo nên những tiếng ồn tương tự như tiếng ồn của thế kỷ XVII kèm theo là những tiếng ồn tiến hóa từ thời gian ấy. Không. Nhưng anh không ngại sự ồn ào. Nó tiếp thêm sức mạnh cho anh. Và quan trọng là nó ở đó.

- Những cái nút.

- Đúng vậy. Những cái nút. Đó là vấn đề cuối cùng.

Torval đã không còn trong tầm nhìn của anh nữa. Anh phát hiện ra một vệ sĩ đang đứng gần máy đếm tiền, có vẻ như anh ta nghiên cứu thực đơn. Anh thực sự muốn biết tại sao những chiếc máy đếm tiền không được giữ lại trưng bày trong một bảo tàng về máy đếm tiền ở Philadelphia hay Zurich.

Elise nhìn vào bát xúp của cô với những hình thái sống đang bập bênh.

- Đây là cái em thích sao?

- Hãy cho anh biết em muốn gì?

- Nước dùng vịt cùng với thảo mộc.

Cô nói điều này với vẻ tự chế giễu, giọng điệu kiêu cách và hơi xa lạ hơn một chút so với bình thường. Anh nhìn cô thật gần, thích thú ngắm nhìn lỗ mũi hình vòng cung và sống mũi của cô. Nhưng anh thấy bản thân anh đang nghĩ rằng xét cho cùng thì cô cũng không phải là một người phụ nữ đẹp. Có lẽ cô không nhận thấy. Đó là một sự cố gắng nhận thức. Có lẽ nhìn cô cũng thường thường, không có gì nổi bật. Ở đằng sau hiệu sách, trông cô khá hơn, khi đó anh đã nghĩ cô là một ai khác. Anh bắt đầu hiểu rằng họ đã cùng nhau hư cấu nên vẻ đẹp của cô, cùng hiệp lực xây dựng nên cuốn tiểu thuyết để phục vụ cho sự vui sướng của nhau. Họ kết hôn trong sự khâm liệm của hiệp ước ngầm này. Họ cần một thuật ngữ cuối cùng. Cô giàu có, anh giàu có; cô là người thừa kế hiển nhiên, anh tự kiếm ra tiền; cô là người có học thức, anh là

người tàn nhẫn; cô dễ bị tổn thương, anh thì mạnh mẽ; cô có năng khiếu tự nhiên, anh rất thông minh; cô xinh đẹp. Đây là nhận thức cốt yếu của họ, là điều họ cần phải tin trước khi trở thành một cặp.

Cô múc một thìa xúp, rồi trở nên bất động, lúc này trong cô hình thành một ý nghĩ.

- Đó là sự thật, anh biết đấy. Anh thực sự bốc mùi nhục dục - cô nói và nhìn chăm chăm vào bát xúp.

- Nó không phải là thứ tình dục mà em cho là anh có. Nó là thứ tình dục mà anh muốn. Đó là cái mà em ngửi thấy ở anh. Vì anh càng nhìn em, anh càng hiểu rõ hơn về hai ta.

- Hãy nói cho em biết điều đó có nghĩa là gì. Thôi đừng. Không, đừng nói.

- Và anh càng muốn làm tình với em hơn. Vì có một số ít kiểu tình dục mang yếu tố thanh tẩy, nó là thuốc giải cho tâm trạng vỡ mộng. Là thuốc giải độc.

- Hẳn là anh thấy cảm phần lắm, phải không? Đây là yếu tố của anh.

Anh muốn cắn vào làn môi dưới của cô, nhay nó giữa hai hàm răng và cắn mạnh sau đó để lại một giọt máu tình ái.

- Em định sẽ đi đâu - anh nói - sau khi rời hiệu sách? Vì có một cái khách sạn.

- Em đã định sẽ đến hiệu sách. Theo định kỳ. Em đã đến hiệu sách. Ở đó em cảm thấy hạnh phúc. Anh định đi đâu?

- Đi cắt tóc.

Cô đặt tay lên khuôn mặt anh và trông cô thật ủ rũ và bối rối.

- Anh cần phải cắt tóc sao?

- Anh cần mọi thứ mà em có thể trao cho anh.

- Tốt thôi - cô nói.

- Anh muốn tất cả mọi ý nghĩa của sự phần uất. Có một khách sạn ở ngay bên kia đại lộ. Chúng ta có thể có một khởi đầu mới hoặc kết thúc với những cảm xúc mãnh liệt. Đó là một trong những ý nghĩa. Để khuấy động cảm giác đam mê. Chúng ta có thể kết thúc cái mà chúng ta gần như chưa bắt đầu. Thực ra là có hai khách sạn. Chúng ta có thể lựa chọn.

- Em nghĩ là em không muốn theo đuổi việc này.

- Không, em không. Em sẽ không thể.

- Hãy tử tế với em - cô nói.

Anh vẫy chiếc bánh sandwich kẹp gan băm nhỏ, cắn một miếng lớn, vừa nhai vừa nói, rồi sau đó giúp cô giải quyết món xúp.

- Một ngày nào đó em sẽ trưởng thành - anh nói - và rồi mẹ em sẽ chẳng còn ai để tâm sự.

Chuyện gì đó đang diễn ra phía đằng sau họ. Người bán hàng đứng gần đó đang tuôn ra một tràng tiếng Tây Ban Nha trong đó có từ "chuột". Eric lắc lư trên chiếc ghế đầu của anh và nhìn hai người đàn ông trong trang phục bó sát màu ghi đứng ở lối đi hẹp giữa những chiếc bàn và quầy thu tiền. Họ đứng im, quay lưng vào nhau, tay phải giơ cao, mỗi người đàn ông xách tai một con chuột. Họ bắt đầu la hét lên điều gì đó mà anh không thể hiểu nổi. Những con chuột vẫn còn sống, những cặp chân trước của chúng khua khoắc khiến cho anh bị mê hoặc, quên cả mọi cảm giác về Elise. Anh muốn biết những người này đang nói gì và làm gì. Họ rất trẻ và mặc trang phục bó sát, anh nhận ra đó là trang phục của chuột và họ đứng chặn ngay lối cửa ra vào. Anh ngồi đối diện chiếc gương dài treo trên bức tường cách đó khá xa và tại đây anh có thể bao quát gần hết căn phòng, kể cả là nhìn trực tiếp hay phản chiếu qua gương. Đằng sau anh, những người bán hàng đầu đội mũ lưỡi trai kiểu bóng chày đang xếp thành hàng với vẻ ngập ngừng do dự.

Hai người đàn ông tách nhau ra, họ đứng đối diện nhau vài bước chân và bắt đầu khua những con chuột trên đầu, họ la hét đến lạc cả giọng về một *bóng ma nào đó*. Gương mặt của người cắt thịt bò xông khói lấp ló phía trên cái máy của ông ta với đôi mắt lưỡng lự còn những khách hàng quen thì không biết nên phản ứng thế nào cho phải. Rồi họ điên cuồng quay những con chuột xuống thấp dần. Có hai người vội vã chạy vào cửa bếp rồi biến mất, kéo theo đó là một loạt chuyển động, với những chiếc ghế tựa bị xô ngã và những cơ thể quay quanh những chiếc ghế đầu.

Eric thì cảm thấy say mê. Anh gần như đã bị mê hoặc. Anh vui thích ngắm nhìn cảnh tượng đó, cho dù nó là gì đi nữa. Người vệ sĩ ở quầy tính tiền đang cúi xuống nói vào ve áo anh ta. Eric giơ một tay, ra hiệu cho người đàn ông đó biết anh ta không cần phải hành động. Cứ để mọi chuyện diễn ra. Mọi người gọi tên mỗi đe dọa và chửi rửa át cả giọng hai thanh niên. Anh nhìn gã trai gần đó đang dần trở nên hoảng hốt, ánh mắt bắt đầu thể hiện sự phớt lờ. Mọi nỗi sợ hãi đều có vẻ cổ xưa và công thức, đó là một cụm từ gợi mở và thậm chí mỗi lời nhận xét bằng tiếng Anh đều tiềm tàng một cuốn sử thi chết người và bị thổi phồng. Anh muốn nói chuyện với anh chàng đó, hỏi anh ta chuyện gì đang xảy ra, lý do và mục đích là gì?

Những người bán hàng giờ đã được vũ trang bằng dao.

Rồi những người đàn ông đó liệng những con chuột đi làm cho căn phòng yên ắng trở lại. Những con vật bị quăng lên không trung, bị đập xuống đủ loại bề mặt, nảy lên rồi chạm lưng vào mặt bàn mang theo sức nảy của chúng, hai khối bông xanh nhọt chạy lên tường, phát ra tiếng rên rỉ the thé, và con người cũng chạy, mang theo tiếng la hét, tiếng hô hoán hay kinh cầu nguyện của họ ra ngoài phố.

Ở phía bên kia Đại lộ thứ sáu, chiếc xe đang di chuyển từ từ qua một ngôi nhà môi giới ở góc phố. Một phòng ngủ nhỏ nhô ra ngoài đường, những người

đàn ông và đàn bà đang chăm chú nhìn vào màn hình và anh có thể cảm thấy cảnh sống an toàn của họ cùng sự ổn định và cả phức tạp của nó, những phôi thai cuộn tròn dần phát triển thành những sinh linh. Anh nghĩ về những người thường ghé vào trang web của anh những lúc anh đang dự báo cổ phiếu, khi việc dự báo là sức mạnh thuần túy, khi anh thăm dò các cổ phiếu ngành kỹ thuật, hoặc khi anh chỉ tôn sùng một lĩnh vực nào đó và khiến cho giá cổ phiếu tự động tăng gấp đôi và làm thay đổi những thế giới quan, khi anh tạo nên lịch sử một cách hiệu quả trước khi lịch sử trở nên đơn điệu, suốt mướt và nhường chỗ để anh tìm kiếm những gì tinh khiết hơn, tìm kiếm những kỹ thuật biểu đồ có thể dự đoán sự dịch chuyển của đồng tiền. Anh kinh doanh các loại tiền tệ tồn tại ở mọi lãnh thổ, những quốc gia dân chủ ngày nay, những vương quốc đã phủ đầy bụi, những nước cộng hòa của những kẻ hoang tưởng, đất nước nơi những người ở tận đáy của sự nghèo khổ thường xuyên nổi loạn và được điều hành bởi những cậu chàng say thuốc.

Anh tìm thấy vẻ đẹp và độ chính xác ở đây, ẩn giấu đằng sau những giai điệu lên xuống thất thường của một loại tiền tệ nhất định.

Anh kết thúc bữa ăn qua loa của mình bằng một nửa chiếc bánh sandwich dở dang trên tay. Anh đang ăn nốt chiếc bánh và nghe giọng ca đầy ma lực của Brutha Fez, với nhạc cụ đệm duy nhất là chiếc đàn fiddle du cư. Nhưng hình ảnh trên một trong những màn hình đã khiến anh sao nhãng. Đó là Tổng thống với chiếc xe limousine của ông ta. Anh có thể nhìn thấy nửa người trên của ông ta. Đây là điểm đặc trưng của chính phủ Midwood, hình ảnh của vị Tổng thống luôn được truyền trực tiếp đi khắp thế giới. Eric quan sát người đàn ông đó. Anh ngồi bất động và quan sát ông ta mất mười phút. Anh và Tổng thống đều không chuyển động, cả giao thông của cái thành phố này cũng bất động. Tổng thống mặc áo sơ mi, ngồi trong trạng thái ngơ ngẩn như mọi ngày. Thỉnh thoảng ông ta co gập hoặc chớp mắt. Ánh mắt của ông ta trống rỗng, không phương hướng, không nội dung. Không khí buồn tẻ như thể có thể nghe thấy tiếng ruồi kêu vo ve xung quanh. Ông ta chẳng buồn gãi hay ngáp lấy một lần và trông giống như một người đang ngồi trong phòng đợi phía ngoài sân khấu

với vai trò là khách mời của một chương trình truyền hình. Đôi mắt ông ta thật kỳ quái và khó hiểu bởi nó không có bất kỳ dấu hiệu nào thể hiện sự tồn tại của sự sống, bởi vì ông ta dường như đang sống trong cái lòng chảo thời gian nào đó và bởi vì ông ta là Tổng thống. Eric căm ghét ông ta chính bởi lý do đó. Anh đã trò chuyện với ông ta một vài lần. Anh đã phải chờ đợi ông ta trong căn phòng lễ tân màu vàng ở cánh nhà phía tây. Anh đã tư vấn cho ông ta về một số vấn đề quan trọng và phải đứng vào chỗ mà người ta yêu cầu anh đứng để chụp ảnh. Anh căm ghét việc hình ảnh của anh và ông ta cứ xuất hiện trên khắp Midwood. Anh căm ghét ông ta vì ông ta là kẻ đe dọa đến sự an toàn của anh. Và anh căm ghét và coi khinh ông ta vì cái cơ thể của ông ta trông chẳng khác nào chú kiến thợ để trùng với cặp vú lủng lẳng đằng sau lớp vải áo sơ mi mỏng tang. Anh giận dữ nhìn màn hình và cho rằng hình ảnh của Tổng thống trên đó rất chân thực. Ông ta vẫn chưa chết. Ông ta chỉ sống trong tình trạng yên nghỉ tạm thời và chờ đợi được tái sinh.

- Tôi muốn bàn về nghệ thuật kiếm tiền - cô nói.

Cô ngồi trên chiếc ghế tựa của anh còn anh nhìn cô và chờ đợi.

- Người Hy Lạp có một câu dành cho điều này.

Anh chờ đợi.

- *Chrimatistikós* - cô nói. - Nhưng chúng ta phải thay đổi bối cảnh thời gian của câu nói đó, làm cho nó thích nghi với hoàn cảnh hiện tại. Bởi vì tiền thì luôn tuần hoàn. Lượng của cái này sẽ chuyển hóa thành lượng của cái khác vì lợi ích của chính nó. Ngoài ra không có một kiểu tài sản nào khác tồn tại. Tiền bạc đã không còn mang tính tường thuật, giống như từ xa xưa hội họa đã mất đi đặc điểm đó. Đồng tiền đang đối thoại với chính nó.

Cô thích đội mũ nôi nhưng hôm nay cô lại để đầu trần, Vija Kinski, người phụ nữ nhỏ bé mặc một chiếc áo sơ mi công sở cài cúc, bên ngoài là chiếc áo

vest thuê đã cũ cùng chiếc váy xếp ly dài đã trải qua hàng nghìn lần giặt là, có vấn lý thuyết của anh, đã đến muộn cuộc họp hàng tuần giữa hai người.

- Và tất nhiên, theo sau đó là bất động sản. Khái niệm về bất động sản đang thay đổi từng ngày, từng giờ cùng với lượng phí tổn khổng lồ mà người ta tiêu tốn vào đất đai, nhà cửa, du thuyền và máy bay. Lòng tự tin truyền thống chẳng giải quyết vấn đề gì ở đây cả. Bất động sản không còn đại diện cho quyền lực, nhân cách hay mệnh lệnh nữa. Nó không còn là vấn đề người ta khoe của một cách thô thiển hay tế nhị. Bởi nó không còn là một thứ có hình dạng hay trọng lượng nữa. Điều duy nhất cần quan tâm là cái giá mà anh đã phải trả. Bản thân anh đấy, Eric, nghĩ xem. Anh bỏ ra một trăm lẻ bốn triệu để mua về cái gì nào? Anh không bỏ tiền ra để mua những căn phòng từ đó có thể ngắm nhìn quang cảnh đẹp vô song bên ngoài, không phải để mua thang máy riêng. Cũng không phải là căn phòng ngủ có thể quay vòng và giường ngủ điều khiển bằng máy tính. Không phải là bể bơi hay những con cá mập. Đó là quyền được hít thở chẳng? Bộ cảm biến tự điều chỉnh và phân mềm? Không phải để mua những chiếc gương mỗi sáng vẫn nói cho anh biết anh đang cảm thấy thế nào khi nhìn vào hình ảnh bản thân mình. Anh trả tiền để mua chính cái con số đó. Một trăm lẻ tư triệu. Đó là cái mà anh đã mua. Nó có giá trị là chính nó. Con số biện minh cho chính nó.

Chiếc xe đứng im ở nửa chừng đại lộ, giữa dòng xe cộ không thể nhúc nhích thêm được nữa, đó là nơi Kinski đã xuất hiện từ phía nhà thờ Saint Mary the Virgin. Điều này khiến cho người ta tò mò. Anh ngồi đối diện cô trên chiếc ghế phụ, tự hỏi tại sao anh chưa bao giờ thắc mắc về tuổi của cô. Mái tóc của cô màu ghi khói, khô và cháy nhưng gương mặt thì hầu như không có nếp nhăn trừ một nốt ruồi to ở phía trên gò má.

- Ôi, tôi yêu chiếc xe này. Tôi yêu ánh sáng rực rỡ của những chiếc màn hình và chính cả những chiếc màn hình. Ánh sáng của trung tâm mạng thật rạng rỡ và quyến rũ. Tôi chẳng hiểu gì về chúng cả.

Cô nói thầm kèm theo một nụ cười khó hiểu.

- Nhưng anh cũng biết là tôi đã tro trên đến thế nào khi gọi những thứ xuất hiện trong đầu là ý tưởng. Ý tưởng là thời gian. Nó sống trong tương lai. Nhìn những con số đang chạy kia. Tiền bạc làm nên thời gian. Đó là một vòng tròn luân quản. Thời gian của đồng hồ treo tường thúc giục sự tăng tiến của chủ nghĩa tư bản. Mọi người đã ngừng suy ngẫm về sự vĩnh cửu. Họ bắt đầu tập trung vào giờ đồng hồ, những giờ đồng hồ có thể đo lường được, những giờ công, để sử dụng lao động một cách hiệu quả hơn.

- Có thứ này tôi muốn cho cô xem. - Anh nói.

- Đợi đã. Tôi đang nghĩ.

Anh đợi. Nụ cười của cô hơi méo mó.

- Chính trung tâm mạng sáng tạo nên tương lai. Đây là giới hạn của cái gọi là một nano giây?

- Sức mạnh từ 10 đến -9.

- Đó là gì?

- Một phần tỷ của một giây - anh nói.

- Tôi chẳng biết gì về nó cả. Nhưng nó khiến cho tôi hiểu rằng chúng ta phải nghiêm túc đến thế nào mới có thể đo lường đầy đủ được thế giới xung quanh ta.

- Còn có cả zepto giây.

- Hay thật. Tôi rất quan tâm đấy.

- Yocto giây nữa, là một phần một triệu lũy thừa bảy của một giây.

- Vì thời gian là sở hữu chung của tất cả mọi người. Nó thuộc về hệ thống thị trường tự do. Việc tìm thấy hiện tại đã trở nên khó khăn hơn. Nó đã bị đẩy ra khỏi thế giới để dọn đường cho tương lai của những thị trường không bị hạn chế với tiềm lực đầu tư khổng lồ. Tương lai trở nên hùng mạnh hơn. Đó là lý do tại sao một số việc sẽ xảy đến sớm, có thể là ngày hôm nay - cô nói,

và kín đáo nhìn vào bàn tay mình. - Nếu muốn sửa chữa sự gia tốc của thời gian, ít hay nhiều, hãy mang tự nhiên trở lại bình thường.

Phía nam của con phố gần như không còn một người đi bộ nào. Anh đưa cô ra khỏi xe và bước lên lề đường, tại đây họ có thể nhìn thấy một phần màn hình điện tử hiển thị những thông tin thị trường, những đơn vị thông tin chuyên động tạo thành những đường sọc trên bề mặt của một tòa nhà văn phòng ở phía bên kia nhà hát Broadway. Kinski sửng sò trước những thông tin rất khác so với những thông tin không hề căng thẳng hiển thị trên Tòa tháp Thời Đại cách đó vài dãy phố về phía nam. Có ba tầng dữ liệu chạy vèo vèo trên độ cao một trăm feet tính từ dưới đất. Tin tức tài chính, giá cổ phiếu, thị trường tiền tệ chạy liên tục. Những con số và biểu tượng chạy hết tốc lực, phân số, thập phân, ký hiệu đô la, những dòng chữ, những tin tức đa quốc gia, tất cả quá là khô khan để có thể hấp thụ. Nhưng anh biết rằng Kinski đang hấp thụ nó.

Anh đứng đằng sau cô, và nhìn lên phía trên vai cô. Dưới những cột dữ liệu của bảng điện tử và đồng hồ là những con số thông báo giờ của các thành phố lớn trên thế giới. Anh biết cô đang nghĩ gì. Đừng bao giờ quan tâm đến cái tốc độ khiến người ta khó mà theo được những gì trôi qua trước mắt. Tốc độ cũng chỉ là quan điểm mà thôi. Đừng bao giờ quan tâm đến sự xuất hiện cấp bách và liên tục, cái cách mà dữ liệu biến mất ở cuối một dãy ngay khi nó bắt đầu hình thành ở một dãy khác. Đó là sự cấp bách, sự xô đẩy, là tương lai. Cái chúng ta đang nhìn thấy không phải là một lưu lượng thông tin trong suốt, hay là một thứ thông tin thiêng liêng gì cả. Những chiếc màn hình nhỏ ở văn phòng, ở nhà hay trong xe bỗng được sùng bái như một loại thần tượng tại nơi đây, nơi mà những đám đông có thể tập trung lại trong sự kinh ngạc.

Cô nói: "Nó có dừng lại không? Nó có chậm lại không? Tất nhiên là không. Tại sao nó lại phải làm như vậy? Thật là kỳ quái."

Anh trông thấy một cái tên quen thuộc nhấp nháy trên cột thông tin. Kaganovich. Nhưng anh đã không để ý đến cảnh đó. Xe cô xung quanh bắt

đầu chuyển động dần, họ quay trở lại xe cùng hai vệ sĩ bảo vệ ngầm. Giờ anh đang ngồi trên ghế dài, đối diện màn hình và anh đã biết rằng cảnh mà anh đã bỏ qua đó là cái chết của Nikolai Kaganovich, chủ sở hữu một đồng tài sản kékch sù với tiếng tăm không mấy tốt đẹp. Ông ta là chủ nhân của tập đoàn truyền thông lớn nhất nước Nga, với sở thích từ tạp chí sex cho đến vận hành vệ tinh nhân tạo.

Anh kính trọng Kaganovich, người đàn ông sắc sảo, cay nghiệt và thậm chí là tàn bạo. Anh kể với Kinski rằng anh và Nikolai đã từng là bạn bè. Anh lấy từ máy ướp lạnh một chai vodka cam mùi đỏ và rót vào hai chiếc ly ngắn mà không pha trộn thêm gì vào đó. Họ xem bản tin sự kiện trên màn hình.

Cô nhăm nháp đồ uống và cảm thấy thoáng xúc động.

Người đàn ông nằm vùi mặt xuống vũng bùn trước cửa căn nhà ở ngoại ô Moscow của mình, bị bắn nhiều phát ngay sau khi từ Albania Online về, nơi ông đã thiết lập một mạng lưới cáp truyền hình và ký hợp đồng về việc xây dựng một công viên giải trí ở trung tâm thủ đô Tirana.

Eric và Nikolai đã cùng nhau đi săn lợn rừng ở Siberia. Anh kể với Kinski câu chuyện đó. Khi đó họ bỗng thấy một con hổ thấp thoáng từ đằng xa, đây là điều mà cả hai người đều chưa từng trải qua. Anh miêu tả khoảnh khắc ấy với cô, đó là khoảnh khắc anh nhận thấy cuộc sống thật quý báu, khoảnh khắc anh cảm nhận được mối đe dọa đến tính mạng và bầu không khí im lặng bao trùm quanh họ. Hai người đàn ông vẫn đứng yên không động đậy, rồi rất lâu sau đó con thú biến mất. Hình ảnh con hổ màu lửa trên nền tuyết cao khiến hai người đều có cảm nhận về vẻ đẹp và sự thất bại.

Nhưng anh thấy vui mừng khi thấy người đàn ông đó chết trong vũng bùn. Phóng viên vẫn sử dụng cụm từ "nhà ngoại ô". Anh ta đứng ở một góc máy quay để người xem có thể nhìn rõ ngôi biệt thự, căn nhà ngoại ô nằm giữa một thung lũng mọc đầy thông. Trên màn hình khác, một bình luận viên đang bàn về nào là đối tác kinh doanh, nào là những nhân tố chống lại toàn cầu hóa, các cuộc chiến tranh địa phương. Rồi cô ta chuyển chủ đề sang nhà ngoại ô. Xác

chết nằm sắp được tìm thấy phía ngoài căn nhà ngoại ô của ông ta. Họ tìm kiếm sự bảo đảm trong cụm từ đó. Đó là tất cả những gì mà họ biết được về người đàn ông và một vụ án mạng đậm chất Nga, rằng ông ta đã chết ở phía ngoài căn nhà ở ngoại ô Moscow của ông ta.

Eric cảm thấy khoan khoái khi nhìn thấy ông ta nằm đó với vô số vết đạn găm trên đầu và cơ thể. Đó là sự mãn nguyện, thanh thản, sự giải tỏa những áp lực không thể nói rõ vẫn đè nặng trên vai và ngực. Cái chết của Nikolai Kaganovich khiến anh thấy dễ chịu. Anh định không nói điều này với Kinski. Rồi anh lại nói. Tại sao không? Cô là cô vấn lý thuyết của anh. Hãy để cô tạo ra lý thuyết.

- Tài năng và sự oán hận của anh luôn dính chặt lấy nhau. - Cô nói. - Tâm hồn đen tối của anh ảnh hưởng đến những thứ khác. Tôi nghĩ là cả cơ thể anh cũng vậy. Bản tính xấu sẽ khó mà thay đổi. Về nghĩa nào đó thì ông ta là một đối thủ, đúng không? Có lẽ thể chất của ông ta rất khỏe mạnh. Ông ta có một nhân cách lớn. Ông ta làm giàu bất chính và có hàng tá phụ nữ vây quanh. Những lý do đủ để khiến người ta phải cảm thấy phờn phơ một cách lén lút trước cái chết khủng khiếp của người đàn ông. Luôn luôn có những lý do. Đừng xem xét vấn đề làm gì. - Cô nói. - Ông ta chết để anh được sống.

Chiếc xe đi tới góc phố rồi dừng lại. Những người khách du lịch đang chen chúc qua khu vực nhà hát tạo thành một đám đông hỗn loạn. Họ bị cuốn đi trong khi di chuyển, rẽ vào các cửa hàng hoặc vây quanh những chiếc xe bán dạo. Họ xếp thành hàng dài để mua những chiếc vé hạ giá xem buổi diễn tại nhà hát Broadway. Eric nhìn họ đi qua phố, những con người còi cọc nép dưới bóng của những vị thần quảng cáo đồ lót trên tấm biển khổng lồ phía cao. Những cơ thể đó dường như không thuộc về trần tục, những người phụ nữ quyến rũ trong chiếc quần soóc của đàn ông, những người đàn ông với bắp thịt rắn chắc và phình to ở chỗ đứng quần.

Những chiếc xe tải hạng nặng lao về phía khu thương mại, rẽ vào khu vực bán quần áo hay khu đóng gói thịt rồi biến mất. Một người đàn ông với giọng nói của người khu Đông London đang rao bán sách thiếu nhi đựng trong cái hộp bìa cứng, và nhún nhảy trên hai chân. Eric cho rằng anh và anh ta, cả cụ già người Trung Quốc, cả đội thợ sửa chữa đang chui vào một cái ống cống khổng lồ màu vàng kia nữa, tất cả đều giống nhau. Anh suy nghĩ về sự tích lũy vật chất, ngày và đêm nối đuôi nhau, đèn đỏ, đèn xanh, sự lỗi thời, tất cả đang trở nên vô hình. Họ nhìn thấy một cụ già đang xoa bóp lưng để chữa bệnh cho một người phụ nữ ngồi trên chiếc ghế dài, mặt của bà ta bị ấn vào một chiếc đệm nổi được gắn vào một chiếc khung tạm thời. Họ đọc thấy những dòng chữ viết bằng tay, cảm thấy nhẹ nhõm sau những mệt nhọc và hoảng loạn. Cái cách mà vạn vật, trọng lực và thời gian tồn tại trong cái thực tại mới mẻ và dễ thay đổi này. Người khu Đông London vừa quỳ gối dưới đất vừa nói: "Tôi không hỏi anh kiếm tiền từ đâu, vậy thì đừng hỏi tôi lấy sách ở đâu ra." Họ dừng lại và lướt qua chiếc hộp bìa cứng của anh ta. Cụ già Trung Quốc đứng thẳng để xoa bóp những điểm châm cứu, đường rãnh sau tai của người phụ nữ.

Eric nhìn mọi người tụ tập trước cửa hàng trao đổi ngoại tệ ở góc phố phía đông nam. Điều này khiến anh muốn mở nắp ô tô và chui đầu ra ngoài để có thể nhìn rõ giá tiền tệ đang hiện ra trên bề mặt tòa cao ốc phía trên. Đồng yên vẫn đang lên cao, vượt cả đô la.

Anh ngồi trên ghế tựa đối diện Kinski và nói với cô về hoàn cảnh hiện tại, đại khái là anh đang vay tiền yên với mức lãi suất cực kỳ thấp và sử dụng khoản tiền đó để đầu cơ vào những loại cổ phiếu có tiềm năng mang lại lợi nhuận cao.

- Xin anh đẩy. Đối với tôi chẳng có nghĩa lý gì.

Nhưng đồng yên càng mạnh thì số tiền nợ càng tăng.

- Dừng lại đi. Tôi mất phương hướng rồi.

Anh vẫn quyết tâm thực hiện điều đó vì anh biết rằng đồng yên không thể tăng thêm nữa. Anh giải thích rằng có những ngưỡng mà nó không thể chạm tới. Thị trường hiểu điều đó. Có những dao động và cú sốc mà thị trường có thể chịu được đến một điểm nào đó nhưng không thể vượt hơn được. Bản thân đồng yên biết rằng nó không thể tăng lên. Nhưng nó vẫn tăng lên, lần này, rồi lần khác.

Cô vừa nghĩ vừa lăn tròn ly rượu vodka trong lòng bàn tay. Anh chờ đợi. Cô đi một đôi giày có núm tua cùng tất ngắn tới mắt cá chân màu trắng.

- Con đường khôn ngoan nhất là rút lui và đứng ngoài. Tôi khuyên anh nên làm như vậy. - Cô nói.

- Phải.

- Nhưng có những điều anh cũng tự hiểu, rằng đồng yên không thể tăng thêm. Và nếu như anh biết mà không hành động thì có nghĩa là anh chẳng hiểu gì hết. Người Trung Quốc có câu - cô nói - "Biết mà không làm nghĩa là không biết gì".

Anh thấy yêu Vija Kinski.

- Giờ rút lui là chắc chắn nhất. Nó là bài học tổng kết từ cuộc đời của những người khác, là sự chú giải của những lời nói khôn ngoan và nó khuyên anh nên đi tìm và phân tích những thực tế hợp lý.

- Cô còn muốn nói gì đó với tôi nữa đúng không?

- Tôi muốn nói rằng có những xu hướng và sức mạnh có thể tiên đoán trước được. Trong khi thực tế nó hoàn toàn là những hiện tượng ngẫu nhiên. Anh áp dụng toán học và các môn học khác vào đó, đúng. Nhưng kết cục là anh đang phải xử lý một hệ thống vượt ngoài quyền kiểm soát. Sự kích động cao độ, ngày này qua ngày khác, phút này sang phút khác. Con người trong xã hội tự do không phải sợ hãi các loại bệnh lý của đất nước. Chúng ta tạo nên sự điên cuồng của riêng ta, sự chấn động của riêng ta được điều khiển bởi

những cỗ máy biết suy nghĩ mà chúng ta cũng không phải là những người có quyền cuối cùng. Phần lớn chúng ta không thể nhận ra sự cuồng loạn đó. Đơn giản là vì, đó là cách mà chúng ta sống.

Cô kết thúc bằng một nụ cười. Phải, anh rất khâm phục khả năng diễn thuyết có lập luận của cô, sắc bén và đầy sức thuyết phục, với một kết thúc điệu nghệ. Đây là điều anh muốn ở cô. Những ý nghĩ có tổ chức, những nhận xét đầy thách thức. Nhưng vẫn có cái gì đó xấu xa trong điệu cười của cô. Nó đáng khinh và thô thiển.

- Tất nhiên là anh rất hiểu điều này - cô nói.

Thực tế là anh vừa hiểu vừa không hiểu. Anh không hiểu cái thuyết hư vô này. Không hiểu cái quan điểm phán xét mọi thứ không dựa trên căn cứ nào.

- Có một trật tự ở mức độ nào đó - anh nói. - Một kiểu mẫu muốn người ta nhìn nhận nó.

- Hãy làm như thế.

Anh nghe thấy những giọng nói từ xa xăm.

- Tôi luôn làm như vậy. Nhưng trường hợp này là một ngoại lệ. Các chuyên viên của tôi đã loay hoay đủ kiểu nhưng rồi cũng phải đầu hàng. Tôi đã làm việc vì nó, ngủ vì nó, thức trắng vì nó. Có một mối liên hệ chung giữa những vận động của thị trường với thế giới tự nhiên.

- Mỹ học của sự tương tác?

- Đúng vậy. Nhưng trong trường hợp này tôi đang bắt đầu nghi ngờ liệu tôi có thể tìm thấy nó hay không.

- Nghi ngờ. Nghi ngờ cái gì? Anh không bao giờ tin vào mối nghi ngờ. Anh đã từng bảo tôi như vậy. Sức mạnh của công nghệ hiện đại sẽ loại trừ mọi nghi ngờ. Những mối nghi ngờ luôn xuất phát từ các sự việc trong quá khứ nhưng quá khứ lại đang biến mất. Chúng ta thường chỉ biết về quá khứ chứ

không phải tương lai. Giờ điều này đang thay đổi - cô nói. - Chúng ta cần một lý thuyết thời đại mới.

Chiếc xe lao về phía trước, bị cuốn theo dòng xe cộ đang hướng về phía nam nhưng rồi ngay sau đó phải dừng lại và bị mắc kẹt trong một bầu không gian chật kín ở nơi giao nhau giữa Đại lộ thứ bảy và nhà hát Broadway. Giờ anh đã nghe thấy rõ ràng hơn những giọng nói lạc lõng giữa biển xe và người, thấy những người đang chạy, người tiên phong chạy giữa đường, số khác thì dạt sang hai bên lề đường, hoảng hốt và bối rối và một con chuột bằng chất styrofoam cao hai mươi feet đang chạy loăng quăng qua những chiếc xe taxi trên phố.

Anh thò đầu ra khỏi nóc xe để quan sát. Điều gì đang xảy ra? Thật khó nói.

Cả hai đại lộ đều bị lèn chặt toàn những xe và người. Những người đi bộ vội vã lẫn vào những con phố phía bên kia đường, nhường đường cho những kẻ đeo mặt nạ đang guồng chân chạy. Đám đông bị những người chạy qua xô đẩy. Người ta luồn lách sao cho có thể chạy nhanh nhất, những cánh tay khua qua khua lại trước những cơ thể xương xẩu.

Anh muốn hiểu sự việc. Muốn tách bạch việc này với những việc khác bằng cách quan sát thật chi tiết. Tiếng còi xe và tiếng còi báo động gầm rú. Đám đông kêu gào một cách hỗn loạn. Điều này khiến việc quan sát càng trở nên khó khăn hơn.

Anh nhìn về phía Nam, nơi trung tâm của Quảng trường Thời Đại. Anh nghe thấy âm thanh của những tấm kính vỡ và tan thành từng mảnh nhỏ trên vỉa hè. Phía ngoài Trung tâm Nasdaq cách đó vài dãy phố cũng đang trong tình trạng rối loạn. Những cơ thể nhập nhòa giữa những hình thù và màu sắc loang lổ. Họ tụ tập trước cổng vào khiến anh ngay lập tức tưởng tượng ra cảnh huyền ảo bên trong, mọi người sẽ chạy rầm rập qua các căn phòng. Họ đột nhập vào phòng điều hành, tấn công hệ thống màn hình video và bảng logo.

Ngay trước anh thì sao? Người ta vẫn xếp thành hàng ngay ngắn để mua vé xem hát giảm giá. Bọn họ không sẵn sàng cho việc bị mất chỗ đứng cho dù có chuyện gì xảy ra. Đó là hình ảnh duy nhất hiện rõ trong tầm nhìn.

Giọng nói vang lên từ những chiếc loa pin mang âm điệu đều đều giống như tiếng la hét của người thanh niên anh đã nghe thấy trong bữa ăn trưa. Con chuột styrofoam đang được bốn, năm người khệ nệ khiêng bằng một cái cáng trên vỉa hè, theo lối này.

Anh thấy Torval ngoài phố cùng với hai vệ sĩ, cả ba đều đang xoay ngang xoay dọc để kiểm soát khu vực. Người phụ nữ nhìn nghiêng trông như người Ai Cập, Middle Kingdom, đang nghiêng đầu nói vào chiếc điện thoại bên ngực trái. Đã đến lúc cho từ "điện thoại" về hưu được rồi.

Những kẻ đeo mặt nạ trùm kín đầu túa ra từ các ngã của đại lý bán vé, một số khựng lại khi nhìn thấy chiếc ô tô. Chiếc xe đó đã buộc họ phải dừng lại. Những chiếc xe cảnh sát phóng tới chặn ở các ngã đường. Anh bắt đầu cảm thấy bị liên lụy. Đội cảnh sát chống bạo loạn đeo mặt nạ phòng hơi độc lao ra từ một chiếc ô tô.

Một anh lái xe có vẻ là gốc vùng Đông Nam Á đang tựa lưng vào chiếc taxi của anh ta, hai tay khoanh trước ngực, miệng phì phèo thuốc và kiên nhẫn chờ đợi một điều gì đó có ý nghĩa xảy ra giữa cái thành phố của thế giới này.

Có một số người tiến đến gần chiếc xe. Họ là ai? Họ là những kẻ phản kháng, những kẻ vô chính phủ, cho dù họ có là ai, trên gương mặt họ đều lộ rõ vẻ thịnh nộ. Chiếc xe đã bị bao vây và tất nhiên là mất khả năng di chuyển, với ba phía là những chiếc xe ô tô, phía còn lại là quầy bán vé. Anh thấy Torval đang chạm trán với một người đàn ông trên tay cầm cục gạch. Torval hạ đo ván hắn ta bằng một cú móc phải. Eric buộc phải ngưỡng mộ anh ta vì điều đó.

Torval bỗng nhìn về phía anh. Một thằng bé với chiếc ván trượt bay qua xe anh, rồi rơi xuống mặt kính chắn gió của chiếc xe cảnh sát. Đó rõ ràng là điều mà trưởng đội an ninh của anh muốn anh làm. Anh và Torval nhìn nhau một lúc rồi Eric chui xuống và đóng nóc xe lại.

Vụ việc có vẻ gay cấn hơn khi được truyền trực tiếp trên truyền hình. Anh rót hai ly vodka và họ cùng xem bản tin. Đó là một cuộc phản kháng. Bọn họ đập tan tành cửa sổ của một loạt cửa hàng, họ thả những tiểu đoàn chuột vào các nhà hàng và tiền sảnh khách sạn.

Những kẻ đeo mặt nạ chạy trên nóc xe ô tô và thả những quả bom khói vào đám cảnh sát.

Lúc này anh có thể nghe rõ cái nhịp điệu đều đều đó được truyền qua chảo ăng ten của ti vi và lẫn trong những tiếng còi tầm, còi báo động của ô tô.

Một bóng ma đang ám ảnh thế giới - họ rên rỉ.

Anh đang tận hưởng điều này. Một số thanh niên đi ván trượt đang vẽ tranh graffiti đề lên những hình quảng cáo trên thân xe buýt. Con chuột styrofoam đồ chông chơ trên lề đường và đằng sau những chiếc khiên chống bạo loạn, những cảnh sát đang lâm trận với một đội hình chặt chẽ, những cảnh sát đội mũ bảo hiểm đi tiên phong với một thái độ dứt khoát đến nỗi Kinski dường như phải thở dài.

Những kẻ bạo loạn đang đẩy chiếc xe. Anh nhìn cô và mỉm cười. Trên màn hình là cận cảnh những gương mặt bị cháy xém vì khí nổ. Ống kính zoom bắt gặp hình ảnh một người đàn ông lao từ nóc tòa nhà gần đó xuống. Cả chiếc dù và thân thể ông ta đều sơn màu đỏ và đen tượng trưng cho phái vô chính phủ, dương vật của ông ta phơi ra như thể đang đóng quảng cáo. Họ đập âm âm vào cả phía trước và sau chiếc xe. Đạn hơi cay lao ra từ máy phóng và cảnh sát tự do hoạt động lẫn trong đám đông, đeo những chiếc mặt nạ có hai hốc mắt trông như tranh biếm họa.

- Anh có biết theo học thuyết của Marx và Engels, chủ nghĩa tư bản sản sinh ra cái gì không?

- Những kẻ đào huyệt chôn vùi chính nó - anh nói.

- Nhưng chúng không phải là những người đào huyệt. Đây là thị trường tự do. Những người đó là một hình ảnh của trí tưởng tượng sản sinh ra từ thị trường. Họ không tồn tại độc lập bên ngoài thị trường. Họ không thể thoát ra ngoài thị trường. Đối với họ không có thế giới bên ngoài thị trường.

Máy quay dõi theo một cảnh sát đang đuổi bắt một thanh niên giữa đám đông, hình ảnh này khiến người ta nghĩ đến cuộc chiến tranh ở một nơi xa xôi từ nhiều năm về trước.

- Văn hóa thị trường là tuyệt đối. Nó sinh ra những người đàn ông và những người đàn bà đó. Họ là yếu tố vô cùng cần thiết đối với cái hệ thống mà họ khinh bỉ. Họ cung cấp cho nó năng lượng và cả những định nghĩa. Họ là những người cầm cương thị trường và đồng thời bị thị trường thế giới lợi dụng. Đó là lý do tại sao họ tồn tại, để tiếp thêm sinh lực và duy trì sự sống cho hệ thống này.

Chiếc xe bị xô đẩy và anh thấy rượu vodka văng ra từ chiếc ly của cô. Một số người đập vào cửa sổ và mui xe. Anh thấy Torval và các vệ sĩ đang lôi họ ra khỏi gầm xe. Anh thoáng nghĩ tới tấm vách ngăn đằng sau người lái xe. Nó có khung làm bằng cây tuyết tùng và được trang trí bằng những chữ viết Kufic trên mảnh giấy da được làm từ cuối thế kỷ X, có nguồn gốc từ Bagda, một tác phẩm vô giá.

Cô thắt chặt đai an toàn.

- Anh phải hiểu rằng.

- Sao?

- Ý tưởng càng hảo huyền, thì nó càng bỏ lại nhiều người ở đằng sau. Đó là ý nghĩa của sự phản kháng. Sự ảo tưởng về kỹ thuật và của cải. Sức mạnh

của trung tâm tin học sẽ đẩy người ta đến chân tường cho đến khi phát ọc và chết ngất. Thiếu sót của sự hợp lý hóa là gì?

- Là gì? - Anh hỏi.

- Nó vờ như không thấy nỗi khiếp sợ và sự chết chóc sẽ xảy ra ở phần cuối cái kế hoạch mà nó gây dựng nên. Đây là sự chống đối lại tương lai. Họ muốn làm chậm lại tương lai. Họ muốn bình thường hóa nó, khiến nó không thể lán át hiện tại.

Một số chiếc xe đang bốc cháy ngoài phố tạo nên những tiếng kim loại rít lên và phun phì phì. Những con người sững sốt đến nỗi giữa màn khói lửa, họ vẫn chậm chậm đi lang thang, luồn lách qua những thân thể và xe cộ. Một số người lại chạy toản loạn, và một viên cảnh sát, gục xuống, trước một cửa hàng bán đồ ăn nhanh.

- Tương lai luôn là một thứ trọn vẹn và đơn điệu. Ở đó tất cả chúng ta đều vĩ đại và hạnh phúc - cô nói. - Đó là lý do khiến tương lai thất bại. Nó luôn luôn thất bại. Nó không thể là nơi thực sự hạnh phúc mà chúng ta muốn gây dựng.

Ai đó ném một cái thùng rác vào cửa sổ sau. Kinski hơi lưỡng lự. Ngay ở phía tây, bên kia nhà hát Broadway, đám bạo loạn đã tạo nên một hàng rào chắn bằng những chiếc lốp xe bị đốt cháy. Đó dường như là một kế hoạch đã được sắp đặt trước. Trong làn khói, các cảnh sát cố gắng nhắm bắn bằng đạn cao su nhưng có vẻ chúng lại đi chệch hướng về phía những tấm bảng quảng cáo trên cao. Số cảnh sát khác đứng cách đó vài feet để giúp đỡ các nhân viên an ninh của Eric bảo vệ chiếc xe. Anh không biết nên cảm thấy thế nào về việc này.

- Làm thế nào chúng ta biết được thời điểm mà kỷ nguyên toàn cầu sẽ chính thức kết thúc?

Anh chờ đợi.

- Khi những chiếc Stretch Limousine bắt đầu biến mất khỏi đường phố Manhattan.

Đàn ông thì tiểu tiện cả vào chiếc xe. Còn phụ nữ thì quăng những chai soda đầy cát.

- Tôi cho rằng con giận dữ đã được kiểm soát. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu như họ biết rằng người đứng đầu Packer Capital đang ngồi trong chiếc xe này?

Cô nói điều này một cách đầy ác ý với những tia sáng lóe lên trong mắt. Dưới những chiếc khăn rằn trùm đầu màu đỏ và đen, đôi mắt của những kẻ bạo loạn cũng lóe sáng. Anh ghen tỵ với họ chăng? Những chiếc cửa sổ làm bằng kính chống đạn đã xuất hiện những vết rạn còn anh muốn được ra ngoài đó và đập phá.

- Những kẻ đó đang hành động theo ý muốn của anh. - Cô nói. - Và nếu như họ giết anh, chỉ có thể là vì anh đã cho phép họ làm như vậy như một sự chấp thuận ngọt ngào, như một cách nhấn mạnh lại cái quan niệm mà tất cả chúng ta vẫn sống theo nó.

- Quan niệm nào?

Chiếc xe đu đưa ngày một mạnh hơn và anh thấy cô phải lao theo chiếc ly từ bên này sang bên kia mới có thể nhấp một hớp rượu.

- Sự hủy diệt. - Cô nói.

Trên một trong số những màn hình, anh thấy một số hình người đang đi trên tường. Phải mất một lát anh mới hiểu họ đang leo xuống mặt tiền của tòa nhà ngay phía trước, nơi đặt những tấm bảng điện tử cung cấp thông tin thị trường.

- Anh có biết những kẻ vô chính phủ tin vào cái gì không?

- Có.

- Hãy nói cho tôi biết đi - cô nói.

- Ham muốn được tàn phá là một ham muốn đầy sáng tạo.

- Đó cũng là dấu hiệu của những ý nghĩ thuộc trường phái tư bản chủ nghĩa. Sự phá hủy là bắt buộc. Những nền công nghiệp kiểu cũ phải bị thủ tiêu hoàn toàn. Thị trường mới luôn bị yêu sách bằng vũ lực. Thị trường cũ thì bị tái khai thác. Phá hủy quá khứ, tạo ra tương lai.

Nụ cười của cô kín đáo, luôn như thế, và cô nhếch mép. Cô không có thói quen bộc lộ sự thông cảm hay bất bình. Cô không có khả năng làm cả hai việc đó, anh nghĩ vậy, nhưng anh bỗng tự hỏi, cho đến giờ phút này, có phải anh đã sai lầm.

Nhiều người lướt đi trên những tấm ván trượt và xịt sơn vào chiếc xe. Bên kia đại lộ, những người đàn ông đu trên sợi dây cáp đang cố sức đá vào những chiếc cửa sổ. Tòa tháp mang tên của một ngân hàng đầu tư lớn với tấm biển hiệu có kích cỡ khiêm tốn được đặt phía dưới tấm bản đồ thế giới, và giá cổ phiếu nhấp nháy dưới ánh đèn đang mờ dần.

Rất nhiều người đã bị bắt giữ, họ đến từ bốn mươi nước, những cái đầu dính đầy máu với chiếc mặt nạ trên tay. Họ không hề muốn rời bỏ chiếc mặt nạ của mình. Khi họ đi qua hàng rào máy quay, anh thấy một người phụ nữ đang lột phăng chiếc mặt nạ, một cảnh sát thúc dùi cui vào mạng sườn cô ta, và cô ta quay quay cái mặt nạ trên tay trái rồi đập mạnh vào chiếc mũ bảo hiểm của anh ta, rồi tất cả màn hình chòng chành theo sức nặng của chiếc xe.

Anh bắt gặp hình ảnh của chính anh phát trực tiếp trên màn hình hình bầu dục phía dưới máy quay. Một vài giây trôi qua. Anh thấy hình ảnh anh đang giật mình vì bất ngờ. Thời gian vẫn trôi qua. Anh cảm thấy lơ lửng, chờ đợi. Rồi một tiếng nổ lớn vang lên làm tiêu tan mọi thông tin xung quanh anh. Anh giật mình vì bất ngờ. Mọi người cũng vậy. Cụm từ đó là một phần của cử chỉ, lối diễn đạt quen thuộc, thể hiện sự chuyển động của đầu và các chi. Anh giật mình vì bất ngờ. Cụm từ đó vang dội trong anh.

Chiếc xe ngừng chao đảo. Một giây tĩnh lặng. Ở ngoài kia bọn họ đang tiến hành cuộc giao tranh lần thứ hai.

Bom được đặt ở ngay phía ngoài ngân hàng đầu tư. Anh thấy một khung cảnh mờ mờ trên một màn hình khác, những bóng người đang chạy như tên bắn xuống một hành lang, dáng vẻ lật đật. Hình ảnh này được phát đi từ những camera giám sát trong tòa tháp. Những kẻ bạo loạn đang đột chiếm tòa nhà, họ ập qua chiếc cổng đã bị đánh đổ và kiểm soát thang máy cũng như hành lang.

Phía bên ngoài, cuộc vật lộn vẫn tiếp tục. Cảnh sát chĩa những chiếc vòi cứu hỏa vào hàng rào chắn đang bốc cháy, còn những kẻ bạo loạn, một lần nữa hô vang khẩu hiệu, họ vẫn sống sót và đã khôi phục lại sự liều lĩnh cũng như sức mạnh tinh thần.

Dường như cuối cùng họ cũng đã hoàn tất việc cần làm với chiếc xe của anh.

Hai người ngồi im lặng một lúc.

- Cô có nhìn thấy không? - Anh hỏi.

- Có, tôi có nhìn thấy. Nó là gì vậy?

- Tôi đang ngồi. Chúng ta đang nói chuyện. Tôi nhìn vào màn hình. Rồi đột nhiên. - Anh nói.

- Anh giật mình vì choáng váng.

- Đúng vậy.

- Rồi vụ nổ xảy ra.

- Đúng vậy.

- Tôi tự hỏi việc này đã từng xảy ra trước đây chưa?

- Rồi. Tôi đã từng cho hệ thống an ninh mạng kiểm tra.
- Không có gì sai sót.
- Không. Không có bất kỳ người nào, bất kỳ cách nào có thể tạo ra một hiệu quả như thế. Có thể biết trước được một việc như thế.
- Anh đã giật mình vì choáng.
- Trên màn hình.
- Rồi vụ nổ xảy ra. Và sau đó.
- Giật mình thật - anh nói.
- Cho dù việc đó có ý nghĩa gì đi chăng nữa.

Cô vuốt cái nốt ruồi trên gò má, vừa vắn vẹo nó vừa đắm chiêu suy nghĩ. Anh ngồi đó và chờ đợi.

- Đó là một khả năng - cô nói. - Khả năng thay đổi giới hạn của môi trường sống.

Anh thích điều đó nhưng còn muốn hơn thế nữa.

- Hãy tư duy theo chiều hướng này. Ở đâu đó tồn tại những trí tuệ hiếm thấy như những nhà thông thái, những người theo thuyết vị lai thực sự. Ý thức như của anh có thể có những mối liên hệ vượt xa khỏi tri giác nói chung.

Anh chờ đợi.

- Kỹ thuật mang tính quyết định đối với mọi nền văn minh, vì sao? Bởi vì nó giúp chúng ta tạo nên số phận. Chúng ta không cần tới Chúa hay phép màu hay cần quan tâm đến thế giới tự nhiên. Nhưng chúng ta cũng không thể thực sự quyết định nó. Nó đi theo cả hai con đường.

Sau cuộc tấn công, bảng điện tử trên bề mặt tòa tháp chuyển thành màu đen.

- Cô đang nói về một tương lai gấp gáp. Đang đè nén chúng ta.

- Đó là lý thuyết. Tôi quan tâm đến lý thuyết - cô nói một cách gay gắt.

Anh ngoảnh mặt đi và nhìn những chiếc màn hình. Chiếc màn hình điện tử ở phía bên kia đại lộ đang phát đi một thông điệp:

MỘT BÓNG MA ĐANG ÁM ẢNH THẾ GIỚI - BÓNG MA CỦA CHỦ NGHĨA TƯ BẢN

Anh nhận ra đó là câu nói nổi tiếng mở đầu *Tuyên ngôn Đảng Cộng sản* vào khoảng năm 1850 đã được cải biên đôi chút. Câu nói đó chỉ ra rằng châu Âu bị ám ảnh bởi bóng ma chủ nghĩa cộng sản.

Họ ương ngạnh và hành động không có tổ chức. Nhưng sự kính trọng của anh đối với khả năng của những kẻ chống đối đã tăng thêm đôi chút. Anh trườn lên mở nắp xe ô tô và vươn đầu ra để hít thở bầu không khí đầy khói, khí ga cùng mùi cao su cháy nồng nặc và anh tưởng tượng mình là nhà du hành đến thăm một hành tinh đầy không khí trong lành. Cảm giác đó ngày càng rõ rệt. Một bóng người đội loại mũ bảo hiểm xe máy trèo lên mui xe và bắt đầu trườn lên nóc xe. Torval trèo lên và hát hân ta xuống. Torval quăng hân ta xuống đất nơi các vệ sĩ khác sẽ tiếp tục xử lý hân. Họ phải dùng tới súng gây choáng mới có thể khiến cho hân nằm yên và điện áp đã khiến hân co rúm lại. Eric hầu như không chú ý đến cái tiếng kêu răng rắc và luồng sáng phát ra giữa hai điện cực. Anh đang chú ý đến cái bảng điện tử thứ hai bắt đầu hoạt động, dòng chữ dần dần hiện ra từ bắc sang nam.

MỘT CON CHUỘT TRỞ THÀNH ĐƠN VỊ TIỀN TỆ

Anh phải mất một lúc mới thẩm thấu được từng từ và nhận ra câu nói đó. Tất nhiên là anh biết câu nói đó. Nó được trích dẫn từ một bài thơ mà anh đã

đọc gần đây, một trong những bài thơ ít dài dòng mà anh đã chọn để nghiền ngẫm một cách tỉ mỉ từng nửa dòng chữ một, nó được trích từ niên sử của một thành phố trong thời kỳ khó khăn.

Đầu của anh đang ngập chìm trong khói, anh hồ hởi quan sát những cuộc vật lộn, những thứ bị tàn phá xung quanh anh, những người đàn ông, đàn bà bị nhiễm khí độc nhưng vẫn bất chấp tất cả, họ vẫy những chiếc áo phông Nasdaq cướp được, và anh nhận ra rằng họ cũng đọc bài thơ mà anh đã từng đọc.

Anh chui xuống để rút ra chiếc web phone và muốn đặt vay thêm tiền yên. Anh đã vay mượn số tiền yên khổng lồ, một con số mà ai nghe thấy cũng phải chết điếng. Anh muốn có tất cả số tiền yên đang tồn tại ngoài kia.

Rồi anh lại vươn ra ngoài để xem những dòng chữ thoát ẩn thoát hiện trên cái mặt tiền sáng bóng màu ghi của tòa nhà. Cảnh sát đã bố trí một cuộc đột kích trên tòa tháp mà dẫn đầu là một đơn vị đặc biệt. Anh luôn thích những đơn vị đặc biệt. Họ đội mũ bảo hiểm tròn, bận áo màu tối, và được trang bị vũ khí tự động trong đó có súng skeleton, toàn bộ tòa nhà không có một bóng người. Một điều gì đó khác lạ đang xảy ra. Có một sự thay đổi, sự rạn nứt trong không gian. Một lần nữa anh không thể tin được cái mà anh đang nhìn thấy trước mắt. Chỉ cách đó có ba mươi thước thôi nhưng không thể tin được, giống như là ảo giác, một người đàn ông đang ngồi khoanh chân trên vỉa hè và run rẩy trong ngọn lửa hùng hực cháy.

Khoảng cách gần đến nỗi anh có thể nhìn thấy cặp kính của người đàn ông đó. Đó là một người đàn ông đang bốc cháy. Có người ngoảnh mặt đi không dám nhìn, có người đứng ôm mặt, người thì dờ dẫm quỳ dưới nền đất, cũng có người bước qua mà không hay biết, họ lê chân chạy qua, họ hút thuốc mà không thèm đếm xỉa, những cơ thể trĩu nặng, những gương mặt dờ dẫm.

Một cơn gió mạnh bất chợt thổi đến khiến cho ngọn lửa chìm xuống nhưng người đàn ông đó vẫn cứng ngắc, có thể nhìn thấy rõ gương mặt của anh ta cùng với cặp kính đang tan chảy trên đôi mắt.

Những tiếng rên rỉ bắt đầu lan ra. Một người đàn ông đứng kêu gào. Hai người phụ nữ đứng trên mặt đường lát đá khóc lóc. Họ ôm đầu. Một người phụ nữ khác muốn chạy tới dập ngọn lửa nhưng chỉ tiến đến đủ gần để vẫy vẫy chiếc áo khoác về phía đàn ông một cách cẩn thận để không đập trúng người anh ta. Thân thể anh ta hơi rung rinh và đầu anh ta bốc cháy không phụ thuộc vào cơ thể. Ngọn lửa bùng tạm ngưng.

Chiếc áo sơ mi của anh ta đã biến mất, nó tan vào không gian dưới dạng những mảnh vật chất ám khói. Da của anh ta biến thành màu đen, sủi bọt và bắt đầu bốc mùi, mùi thịt cháy trộn lẫn mùi xăng.

Cái bô đặt cạnh đầu gối anh ta cũng đang bốc cháy, nó đã bị bắt lửa đúng vào lúc anh ta chiêm ngời tự thiêu. Xung quanh đây chẳng có lấy một thầy tu mặc áo choàng màu hoàng thổ, hay một bà sơ vận đồ màu xám. Dường như anh ta đang tự mình thực hiện việc cầu kinh cuối đời.

Hình như anh ta còn khá trẻ. Anh ta đã tự mình phán quyết. Họ muốn người thanh niên trẻ trung này phải đi theo sự phán quyết. Eric tin rằng ngay cả cảnh sát cũng muốn điều này. Không ai thích một người đàn ông loạn trí. Sự loạn trí của anh ta khiến hành động của họ, sự liêu lĩnh của họ, tất cả những công việc mà họ cùng nhau làm không còn gì là vẻ vang nữa. Anh ta không phải là khách trọ của những khách sạn rẻ tiền, phải trải qua những diễn biến tâm lý thế này thế kia và nghe thấy những giọng nói vang lên trong đầu.

Eric muốn cảm nhận được nỗi đau, sự lựa chọn, cũng như ý chí mà anh ta đã cố gắng đạt được. Anh thử hình dung cảnh sáng nay anh ta nằm trên giường, nhìn đăm đăm vào một bức tường và suy nghĩ về hành trình sẽ dẫn anh ta đến giây phút này. Anh ta có phải đi ra cửa hàng để mua một hộp diêm không? Anh hình dung ra trước đó anh ta đã gọi điện cho một người nào đó, có thể là mẹ anh ta, hay là người tình.

Những anh quay phim vội vã rời khỏi đơn vị biệt kích đang trong trận chiến giành giật lại tòa tháp phía bên kia đường để chạy đến góc phố với

những chiếc máy quay tung tẩy trên vai. Họ tiến đến sát người đàn ông bốc cháy để ghi lại hình ảnh đặc biệt này.

Anh chui vào trong xe và ngồi xuống ghế tựa, đối diện Vija Kinski.

Bất chấp những vụ đánh đập, hơi ga, những tiếng nổ, thậm chí là cuộc tấn công vào ngân hàng đầu tư, anh vẫn thấy tất cả thật giống một màn kịch, nào ván trượt, con chuột styrofoam, hành động táo bạo khôn khéo là lập trình lại đồng hồ điện tử với bài thơ và Karl Marx, tất cả đều rất kịch. Anh cho rằng Kinski đã đúng khi cô nói rằng đây là hình ảnh tưởng tượng về thị trường. Dường như có sự giao kèo giữa những kẻ biểu tình và chính quyền. Cuộc phản kháng giống như một dạng vệ sinh cơ thể, thanh lọc và tra dầu mỡ. Nó chứng minh thêm một lần nữa, lần thứ một vạn, với nền văn hóa thị trường đầy rục rịch và đổi mới về cái khả năng tự hòa tan bản thân vào cái kết thúc mềm dẻo của nó để thâm thấu mọi thứ xung quanh.

Giờ hãy nhìn xem. Một người đàn ông bốc cháy. Đằng sau Eric, tất cả màn hình đều đang tập trung vào hình ảnh đó. Những kẻ chống đối và cảnh sát chống bạo loạn đều ngưng hoạt động và chỉ có những chiếc máy quay đang tranh giành nhau. Việc này sẽ thay đổi được những gì? Mọi thứ, anh nghĩ. Kinski đã sai lầm. Thị trường không phải là tuyệt đối. Nó không thể chi phối người đàn ông này hay đồng hóa hành động của anh ta. Không ảm đạm và ghê sợ đến thế. Điều này nằm ngoài khả năng của nó.

Anh có thể nhận thấy lớp màn đang che phủ trên gương mặt cô. Cô nhìn xuống. Chiếc xe hẹp dần về phần đuôi khiến cho vị trí mà cô đang ngồi thêm phần oai vệ, tất nhiên bình thường vị trí đó là của anh. Anh biết là cô rất thích ngồi trên chiếc ghế tựa bọc da và lướt đi trong thành phố suốt cả ngày và đêm. Nhưng giờ cô đang rất chán nản và không thèm nhìn anh.

- Nó không phải là căn nguyên - cuối cùng cô cũng nói.

- Này. Cái gì là căn nguyên chứ? Anh ta đã làm thế, phải không?
- Đó là một sự chiếm đoạt.
- Anh ta đã đồ xăng lên người và bật diêm.
- Tất cả những thầy tu đó, người này ngồi nói tiếp người kia trong tư thế tòa sen.
- Họ hình dung ra nỗi đau đớn. Họ ngồi đó và cảm nhận.
- Họ không ngừng hiến tế bản thân mình.
- Để nói lên một thông điệp nào đó. Để khiến cho người ta phải suy ngẫm.
- Nó không phải là căn nguyên - cô nói.
- Anh ta có cần phải là một tín đồ Phật giáo thì mới được đưa đi không? Anh ta đã hành động như một tín đồ. Anh ta đã đánh đổi cả cuộc sống. Đây không phải điều cô cần phải làm để cho họ thấy rằng cô thực sự nghiêm túc sao?

Torval muốn nói chuyện với anh. Cánh cửa đã bị cong vênh và lõi lồm đến nỗi Torval phải mất một lúc mới làm cho nó mở ra. Eric cúi người chui ra khỏi xe, anh đi qua Kinski nhưng cô không nhìn anh.

Các thành viên của đội cứu thương di chuyển chậm chậm qua đám đông, họ tận dụng chính chiếc xe cồng kềnh của họ để dọn đường. Còi báo động vang lên ở những con phố bên kia đường.

Cơ thể đó giờ đã ngừng bốc cháy nhưng vẫn mang tư thế ngồi cứng ngắc và tỏa ra một làn khói bụi. Một mùi khó chịu bốc ra rồi bay theo làn gió. Con gió thổi rất mạnh, mang theo bão, và có cả sấm sét từ đằng xa.

Hai người đàn ông đứng bên cạnh chiếc xe, cách xa nhau một khoảng cách như để lễ, người này nhìn người kia. Chiếc xe bất động. Nó khoác một lớp sơn mới màu đỏ và đen. Có vô số những vết móp và lỗ thủng, những vết

xước, những vết rách dài vì va chạm. Có những chỗ vết bắn của nước tiểu hằn rõ trên những nét vẽ graffiti bay bướm.

- Vừa mới rồi. - Torval nói.

- Sao?

- Báo cáo từ khu liên hợp về vấn đề an toàn của anh.

- Hình như là hơi muộn?

- Người ta đã xác minh thông tin một cách rõ ràng.

- Có mối đe dọa nào sao?

- Báo động đỏ, mức cảnh báo cao nhất. Điều này có nghĩa là có một vụ đột nhập đang diễn ra.

- Giờ chúng ta đã biết được rồi.

- Vậy nên chúng ta phải hành động dựa trên thông tin mà chúng ta đã biết.

- Chúng ta vẫn sẽ làm những điều mà chúng ta muốn - Eric nói.

Thiếu một câu. Torval nhìn Eric. Đó dường như là một sự vi phạm nghiêm trọng hiệp ước ngầm quy định về những cái nhìn, giọng nói, điệu bộ, cử chỉ giữa hai người. Đây là lần đầu tiên anh ta nhìn Eric theo kiểu cởi mở như vậy. Anh ta lặng lẽ gật đầu rồi tiếp tục theo đuổi những dòng suy nghĩ u ám.

- Chúng ta sẽ đi cắt tóc - Eric nói với anh ta.

Anh thấy một trung úy cảnh sát đang cầm một cái máy điện đài xé tay. Cái gì xâm nhập tâm trí anh khi anh nhìn thấy nó? Anh muốn hỏi người đàn ông đó tại sao anh ta vẫn còn dùng cái máy kỳ cục như thế, tại sao vẫn gọi nó là cái mà anh ta thường gọi, tại sao cái vật đó vẫn còn tồn tại được trong bầu không khí công nghiệp đầy ánh sáng này.

Anh quay trở lại ô tô trong lúc chờ giao thông được giải tỏa. Một số người đang bắt đầu tản ra, họ buộc chặt những chiếc khăn rằn quanh đầu để chống

lại hơi cay và đề phòng cả sự kiểm tra của những chiếc máy quay cảnh sát. Những cuộc giao tranh nhỏ diễn ra nhưng số lượng rất ít và rải rác, đàn ông và đàn bà cuống quýt chạy, dẫm đạp cả lên những mảnh kính vỡ bao phủ trên khắp các vỉa hè và một số huyết sáo trôi chọc các cảnh sát giao thông.

Anh nói với Kinski điều mà anh vừa được thông báo.

- Họ nghĩ rằng mỗi đe dọa có thể xảy ra sao?

- Tình trạng khẩn cấp rồi.

Cô thấy hài lòng. Cô lại có thể là chính cô. Cô cười thâm trong bụng nhưng rồi dường như không thể kiềm chế, cô bật ra thành một tiếng cười. Anh không chắc chuyện này có gì đáng buồn cười không nhưng anh thấy mình cũng đang cười sằng sặc. Anh cảm thấy nhận thức của bản thân đột nhiên trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

- Thật thú vị, phải không? - Cô nói.

Anh chờ đợi.

- Về con người và sự bất tử.

Họ phủ vãi lên cơ thể bị thiêu cháy rồi chở đi, nửa trên cơ thể anh ta vẫn trong tình trạng thẳng đứng, lũ chuột chạy nhong nhong trên phố và những giọt mưa đầu tiên bắt đầu tỳ tách rơi xuống khiến cho ánh sáng xung quanh thay đổi một cách đột ngột nhưng rất tự nhiên, những tia chớp như xé rách bầu trời thực chất là một bi kịch do con người tạo ra.

- Anh sống trong một tòa tháp cao gần chạm đến trời mà không bị Chúa trừng phạt.

Cô thấy điều này thật thú vị.

- Và anh đã tậu một chiếc máy bay. Hình như tôi đã quên mất nó. Liên Xô hay Liên Xô cũ nhỉ. Một chiếc máy bay ném bom chiến lược. Có khả năng hạ

đo ván cả một thành phố nhỏ. Có đúng không?

- Đó là loại Tu-160 cũ. NATO gọi nó là *Dùl cui A*. Nó được sử dụng vào khoảng năm 1988. Nó chứa bom hạt nhân và tên lửa đầu đạn hạt nhân tầm thấp - anh nói. - Nhưng những món đó không bao gồm trong hợp đồng.

Cô vỗ tay đầy phấn khích.

- Nhưng người ta sẽ không cho phép nó được hoạt động. Nó có thể bay không?

- Có chứ, tôi đã bay rồi. Họ chỉ không cho tôi bay cùng với đầu đạn hạt nhân thôi.

- Ai?

- Bộ Ngoại giao. Lầu Năm Góc. Cục Quản lý rượu, thuốc lá và súng cầm tay.

- Những gã người Nga à?

- Những người Nga nào? - Tôi đã mua nó ngoài chợ đen với giá rẻ như bèo từ một tên bán vũ khí người Bỉ sống ở Kazakhstan. Đó là nơi tôi đã được cấp phép bay qua sa mạc trong vòng nửa giờ. Nó có giá là ba mươi một triệu đô la Mỹ.

- Bây giờ nó ở đâu rồi?

- Đang được cất giữ ở Arizona. Có một số bộ phận cần phải thay thế mà không sao kiếm được. Thỉnh thoảng tôi có đến đấy.

- Để làm gì?

- Để ngắm thôi. Nó là của tôi mà - anh nói.

Cô nhắm mắt lại và suy nghĩ. Màn hình hiện lên những biểu đồ và đồ thị, những thông tin thị trường được cập nhật. Cô áp chặt hai tay vào nhau, cho đến khi đôi bàn tay trở nên nhợt nhạt không còn một giọt máu.

- Con người sẽ không chết. Đó chẳng phải là tín ngưỡng của nền văn hóa mới sao. Những dòng chảy thông tin sẽ hấp thụ bọn họ. Tôi chẳng biết gì về điều này cả. Chỉ có máy tính là sẽ bị xóa sổ. Chúng đang bị xóa sổ ngay trong thì hiện tại. Chúng biến mất như những đơn vị độc lập, từng thứ một, cái hộp, màn hình rồi bàn phím. Chúng tan chảy vào kết cấu của cuộc sống hàng ngày. Đó có phải là sự thật không?

- Kể cả từ "máy tính" cũng sẽ biến mất sao?

- Cái từ "máy tính" nghe thật lạc hậu và ngớ ngẩn.

Cô mở mắt và dường như đang nhìn xuyên qua anh. Cô mấp máy môi không thành tiếng, còn anh bắt đầu tưởng tượng ra khung cảnh đêm khuya, cô nằm trên ngực anh trong ánh nến lung linh, không nhúc dục đến điên cuồng, nhưng giọng nói của cô sẽ đưa anh vào giấc ngủ chập chờn, cô ở đó để ám ảnh những giấc mơ của anh bằng mớ lý thuyết của cô.

Nói là nghề của cô. Cô sinh ra để làm việc đó và được trả lương để nói. Nhưng cô tin vào cái gì? Đôi mắt cô không hé lộ điều gì. Nhận thức của anh về chúng chỉ là một đôi mắt màu ghi nhạt, thờ ơ và không còn sức sống, đôi khi trong cơn phấn khích đột ngột, nó bùng sáng nhưng rồi lại nhanh chóng vụt tắt. Cuộc sống của cô là ở đâu? Cô làm những gì khi trở về nhà? Ai sống cùng với cô trong ngôi nhà đó ngoài một con mèo ra? Anh nghĩ chắc hẳn cô phải có một con mèo. Làm thế nào họ có thể trò chuyện về những vấn đề như thế? Họ không có đủ khả năng làm việc đó.

Cô sẽ không còn tin tưởng anh khi anh cứ cố tình hỏi cô những câu chuyện về chó mèo, chuyện chồng con hay là người tình gì đó, thậm chí là chuyện bảo hiểm của cô. Kế hoạch của cô cho ngày cuối tuần là gì? Câu trả lời sẽ khiến cho anh phải hối hận. Cô sẽ quay đi, giận dữ và làm cho anh bẽ mặt. Cô luôn nói bằng cả cơ thể với một nụ cười méo mó lẫn vào dòng người đông đúc qua lại. Cứ nhắc đến cuộc sống của cô đi, rồi cô sẽ nhanh chóng biến mất.

Tôi chẳng hiểu gì về vấn đề này cả - cô nói. - Vì mạch là một thứ quá nhỏ bé nhưng lại có sức mạnh khủng khiếp. Sự kết hợp giữa con người và máy tính. Điều này vượt khỏi phạm vi hiểu biết của tôi. Và cuộc sống không-có-kết-thúc bắt đầu. - Cô nhìn anh một lát. - Liệu cái chết của một con người vĩ đại có đi ngược lại giấc mộng bất tử của anh ta không?

Kinski khóa thân trên ngực anh.

- Đàn ông nghĩ về sự bất tử. Không bao giờ quan tâm xem phụ nữ nghĩ gì. Ở đây chúng tôi thật nhỏ bé và chẳng có ý nghĩa gì - cô nói. - Những người đàn ông vĩ đại muốn sẽ được sống mãi trong lịch sử. Họ suy nghĩ về chuyện đó kể cả khi đang giám sát việc xây dựng nấm mồ vĩ đại của họ trên bờ sông phía bờ tây, nơi mặt trời lặn.

Trong những cơn ác mộng của anh, Kinski đang bình luận về những sự kiện một cách sống động.

- Anh ngồi đó, anh có tầm nhìn rộng và khả năng tuyệt vời. Vậy tại sao anh lại phải chết khi mà anh có thể tiếp tục sống trong một cái đĩa? Một cái đĩa chứ không phải một ngôi mộ. Một ý tưởng vượt ngoài phạm vi cơ thể. Tâm hồn của anh đã, đang và sẽ luôn tồn tại, không bao giờ chết và biến mất. Đối với tôi đó là một điều bí ẩn, làm sao một việc như thế có thể xảy ra chứ. Liệu một ngày nào đó nó có xảy ra không? Có lẽ sẽ sớm hơn chúng ta tưởng vì mọi thứ luôn xảy ra vượt ngoài dự đoán của chúng ta. Có thể là vào cuối ngày hôm nay. Có thể hôm nay là ngày mà mọi thứ sẽ xảy ra, tốt đẹp hơn hoặc tồi tệ hơn.

Trời đã chạng vạng, chỉ còn lại ánh đèn điện bàng bạc bao trùm bầu không gian. Anh đứng bên ngoài xe ngắm nhìn những chiếc taxi đang rời đàn. Anh không biết mình đã cảm thấy dễ chịu như thế này từ bao lâu rồi.

Bao lâu rồi? Anh không biết.

Chiếc bảng điện tử tiền tệ đã được khôi phục lại chức năng bình thường, và tiền yên đang thể hiện sức mạnh đã được hồi phục của nó khi lần át cả đồng đô la với số gia vi phân một phần ngàn lũy thừa bảy của một giây. Điều này rất tốt đẹp và khả quan. Nó làm anh run rẩy khi suy nghĩ trong mỗi một giây zepto và khi nhìn những con số đang chạy không ngừng nghỉ trên kia. Bảng giá cổ phiếu cũng rất ổn. Anh cảm thấy như được thanh lọc theo những cách không tên khi nhìn thấy giá cả đang đi theo đường tròn ốc. Anh đã bị kích thích. Anh ngửa mặt lên trời, miệng mở to để hứng những giọt mưa đang xối xả rơi xuống.

Mưa trút xuống bề mặt rộng lớn của Quảng trường Thời Đại nhấp nháy những tấm biển quảng cáo. Hàng rào chương ngại vật bằng lớp xe gần như đã được dọn sạch, mở ra con phố Bốn mươi bảy hướng về phía tây. Con mưa thật tuyệt vời và rất đúng lúc. Nhưng mối đe dọa thậm chí còn tuyệt hơn. Anh thấy một vài du khách đang đi rón rén trên nhà hát Broadway, họ túm tụm dưới những chiếc ô để quan sát cái đồng than trên vỉa hè nơi người đàn ông đã thực hiện hành vi tự thiêu. Một cảnh tượng trang nghiêm và gây nhiều ám ảnh. Nhưng mối nguy hiểm trước mắt đã khuấy động và khơi gợi anh. Những giọt mưa trên mặt anh, cái không khí nồng nặc chua ôi trộn lẫn mùi nước tiểu bốc ra từ trên thân xe, tất cả đều khiến anh thấy dễ chịu. Anh hân hoan trước tất cả mọi tai họa, thậm chí ngay cả khi thị trường đang tụt xuống với tốc độ nhanh khủng khiếp. Nhưng chính lời đe dọa về cái chết bên bờ vực bóng đêm đã hé lộ cho anh một số nguyên lý của định mệnh mà anh luôn biết rằng lúc nào đó nó sẽ trở nên rất rõ ràng.

Giờ anh đã có thể bắt đầu kế hoạch cuộc đời của mình.

PHẦN II

Da cô phủ một màu nâu đỏ mượt mà với hai gò má cao. Làn môi quyến rũ của cô lúc nào cũng lấp lánh như sáp ong. Cô thích được ngắm nhìn và cơ thể của cô đúng là một thách thức lớn đối với bất kỳ người đàn ông nào.

Cô mặc bộ đồ bó sát cơ thể làm bằng chất ZyloFlex khi họ làm tình. Đây là ý tưởng của anh. Cô nói với anh rằng những sợi ballistic là chất liệu nhẹ nhất và mềm mại nhất, nó bền đến nỗi có thể chống đỡ được những nhát đâm của dao găm.

Tên cô là Kendra Hays. Cô thấy thoải mái vì sự có mặt của anh. Anh liếm láp khắp thân mình cô và để lại những vệt nước bọt trên đó.

- Đạo này anh lại tập thể thao à? - Cô hỏi.
- Anh đã giảm được 6% lượng mỡ của cơ thể.
- Em cũng đã đạt được con số như vậy nhưng rồi cơ lười lại nổi lên.
- Em tập thể nào?
- Tập với máy vào buổi sáng. Còn buổi tối thì chạy trong công viên.

Cô có làn da màu nâu vàng hay là nâu đỏ nhạt, mà cũng có lẽ là sự pha trộn giữa màu đồng đỏ và đồng thiếc. Anh tự hỏi cô có cảm thấy bình thường không khi cứ sống một mình như vậy.

Cô trút bỏ nốt chiếc áo lót xuống. Quần áo của cô được gấp gọn gàng và đặt trên một cái ghế tựa gần đó. Anh muốn dành cả ngày dài im lặng trong căn phòng thiền của anh, chỉ để ngắm nhìn khuôn mặt và cơ thể cô, như một bài tập luyện về Đạo hay về tâm trí. Anh không hỏi cô đã biết được những gì về mối nguy hiểm sắp xảy ra. Anh không thích đi vào chi tiết, và dù sao đi nữa có lẽ Torval đã không tiết lộ gì nhiều với những vệ sĩ.

- Anh ta đâu rồi?

- Ai cơ?

- Anh biết rồi còn hỏi.

- Torval à. Anh ta ở ngoài tiền sảnh quan sát mọi người qua lại. Còn Danko đang ở hành lang phía ngoài.

- Đó là ai?

- Danko. Cộng sự của anh.

- Anh ta là người mới.

- So với anh ta thì anh mới là người mới. Thịnh thoảng anh ta vẫn ngầm bảo vệ em đấy. Anh ta đã từng tham gia những cuộc chiến tranh ở Balkan. Anh ta là cựu chiến binh.

Eric ngồi khoanh chân trên giường, ăn đậu phộng và nhìn cô.

- Anh ta đã nói gì với em về chuyện đó?

- Torval á? Anh đang muốn nói đến anh ta đúng không? - Cô lấy làm thích thú. - Anh phải nói rõ tên anh ta chứ.

- Anh ta đã nói gì với em?

- Chỉ vì an toàn của anh thôi. Đó là công việc của anh ta - cô nói.

- Đàn ông lúc nào cũng muốn chiếm hữu. Sao? Em không hiểu điều này sao?

- Em đã được nghe về tin đồn. Nhưng sự thật là về mặt chuyên môn, em đã hết nhiệm vụ một giờ trước đây. Vì vậy nên bây giờ đang là thời gian nghỉ ngơi của em.

Anh thích cô. Càng biết là Torval sẽ căm ghét cô thì anh càng thấy thích cô hơn. Torval sẽ vô cùng căm ghét lòng nhiệt thành của cô đối với chuyện này. Anh ta sẽ nhìn cô trừng trừng bằng cặp mắt đặt phía dưới đôi mày dữ dằn của anh ta suốt nhiều tuần liền.

- Em thấy có thú vị không?

- Về chuyện gì? - Cô hỏi.

- Việc bảo vệ ai đó khỏi nguy hiểm.

Anh muốn cô chuyển động thật nhẹ nhàng về bên trái để ánh sáng rọc rờ từ chiếc đèn bàn gần đó có thể rọi lên cặp hông cô.

- Điều gì khiến em sẵn sàng làm việc này, sẵn sàng chấp nhận mạo hiểm?

- Anh đáng để em làm như vậy - cô nói.

Cô nhúng một ngón tay vào đồ uống, rồi rút ra mà quên không liếm nó.

- Có thể đó chính là tiền lương. Tiền lương cực kỳ ổn. Rủi ro ư? Em không nghĩ về những rủi ro. Anh mới là người phải suy nghĩ. Anh là người đang gặp nguy hiểm cơ mà.

Cô thấy điều này thật hài hước.

- Nhưng có thú vị không?

- Thú vị khi ở bên cạnh một người đàn ông mà có người đang muốn giết.

- Em biết họ nói gì đúng không?

- Sao cơ?

- Việc mở rộng câu chuyện một cách hợp lý cũng là tội giết người đấy.

Điều này cũng thật hài hước.

- Sang bên trái một chút. - Anh nói.

- Sang bên trái à?

- Đó. Đúng rồi. Thật hoàn hảo.

Làn da cô màu nâu đậm, mái tóc tết sát da đầu.

- Anh ta đã đưa cho anh loại vũ khí nào?

- Súng gây choáng. Anh ta chưa tin tưởng việc anh có thể dùng vũ khí chết người.

Cô đi đến giường và lấy ly rượu vodka từ tay anh. Anh không thể ngừng trò tung đậu phộng rồi hứng bằng miệng.

- Anh phải ăn uống lành mạnh hơn.

- Hôm nay thì khác. Cái máy nghiền rác của em bao nhiêu volt? - Anh nói.

- Một trăm nghìn volt. Nó có thể phá hủy hệ thần kinh của anh. Hạ gục anh. Như thế này - cô nói.

Cô giở một vài giọt vodka lên bộ phận sinh dục của anh. Nó khiến anh thấy nhói đau và như bị thiêu đốt. Cô cười phá lên khi làm điều đó còn anh thì lại muốn cô làm thế một lần nữa. Cô lại giở một vài giọt rượu xuống đó và cúi người xuống để liếm sạch. Cô lấy lưỡi lau sạch những giọt vodka rồi lướt dần lên phía trên anh. Trên hai tay cô là hai ly rượu và cô cố gắng giữ thăng bằng mỗi khi họ lên xuống nhịp nhàng và cười phá lên.

Anh uống cạn ly rượu whisky của cô và ăn hết một nắm đậu phộng trong khi cô tắm rửa. Khi nhắm nhìn cô tắm, anh nghĩ rằng cô là người phụ nữ quyến rũ. Trong chừng mực nào đó, cô không bao giờ khóa thân.

Rồi anh đứng bên cạnh giường ngắm nhìn cô mặc quần áo. Cô mất nhiều thời gian để mặc chiếc áo bó sát thân mình, đồ lót cũng bó sát, tiếp theo là

giày, cô giắt bao súng ngắn có cạp lên hông, rồi cô quay sang và thấy anh đang đứng với một chiếc quần đùi.

- Anh muốn em hãy làm cho anh bất tỉnh. Hãy kéo cò súng và bắn. Anh muốn em làm thế, Kendra. Hãy cho anh biết cái cảm giác đó. Anh đang tìm kiếm hơn thế nữa. Hãy cho anh thấy những thứ mà anh chưa từng được biết. Hãy làm cho anh choáng váng đến từng DNA. Nào, hãy làm đi. Hãy ấn công tắc. Ngắm và bắn. Anh muốn tắt cả điện thế từ thứ vũ khí đó truyền sang cơ thể anh. Nào, hãy làm đi. Bắn đi. Ngay bây giờ. - Anh nói.

Chiếc xe ô tô đỗ ngoài khách sạn, phía bên kia đường, nơi một nhóm những người nghiện thuốc đang chui rúc dưới mái hiên rạp hát trong lúc nghỉ giải lao.

Anh ngồi trong xe và gọi điện để đặt vay thêm đồng yên. Anh quan sát thấy con số ngân quỹ của mình đang chìm dần trên các màn hình. Torval đứng khoanh tay dưới trời mưa. Trên phố chỉ còn lại hình bóng đơn độc ấy đối diện với bến xe chờ hàng hoàn toàn vắng lặng.

Cuộc dạo chơi với đồng yên đã giải thoát Eric khỏi ảnh hưởng của chất neocortex trong não. Thậm chí anh còn cảm thấy thư thái hơn bình thường, anh không còn muốn hành động một cách hăng hái, không còn muốn phán xét hay duy trì những nguyên tắc cố hữu và những lời buộc tội, tất cả những lý do tại sao con người lại quan hệ tình dục còn loài chim và chuột thì không.

Súng gây choáng chắc chắn đã có tác dụng. Điện áp đã làm hệ thống cơ của anh đông cứng lại trong mười đến mười lăm phút, khiến anh lẫn lộn trên tấm thảm của khách sạn, và làm cho anh không còn lý trí nhưng anh lại thấy phần chân một cách kỳ lạ.

Nhưng giờ anh đã có thể suy nghĩ, đủ tỉnh táo để hiểu điều gì đang xảy ra. Tình hình tiền tệ khắp nơi đang rối loạn. Mỗi lúc số ngân hàng bị phá sản càng tăng lên. Anh tìm thấy hộp chống ẩm cho xì gà và châm một điếu. Những

nhà chiến lược cũng không thể lý giải nổi tốc độ và cường độ của việc sụt giá. Anh biết nguyên nhân chính là đồng yên. Việc anh quá quan tâm đến đồng yên đã gây náo loạn thị trường. Anh đã dùng lực của đòn bẩy, danh mục vốn đầu tư của công ty anh có phạm vi rất rộng và có liên quan tới vô số những cơ quan then chốt, khi mà tất cả ảnh hưởng xấu tới nhau, nó sẽ đẩy toàn bộ hệ thống lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Anh hút thuốc và ngắm nhìn quang cảnh xung quanh, cảm giác thật mạnh mẽ, kiêu hãnh và hơn người. Anh cũng thấy buồn chán và mông lung. Anh nghĩ điều đó chỉ trong ngày một ngày hai sẽ chấm dứt. Khi anh chuẩn bị ra hiệu với người lái xe thì anh bỗng nhận thấy những người đứng dưới mái hiên kia đang nhìn chăm chăm vào chiếc xe méo mó với màu sơn loang lổ của anh.

Anh hạ cửa sổ xuống và nhìn kỹ một trong những người phụ nữ đứng ngoài đó. Đầu tiên anh cho rằng đó là Elise Shifrin. Thỉnh thoảng anh nghĩ về vợ anh với cái tên đầy đủ khi chợt bắt gặp những người họ hàng danh tiếng của cô trên những chuyên mục xã hội hay sách thời trang. Nhưng rồi anh không biết chắc đó là ai nữa, bởi tầm nhìn của anh bị che khuất và vì người phụ nữ mà anh đặt dấu hỏi đó đang cầm một điếu thuốc lá trên tay.

Anh dùng sức mở cửa và bước qua đường. Torval đến bên cạnh anh và ngăn cơn bột phát của anh lại một cách thành thạo.

- Tôi cần được biết anh đang đi đâu.

- Cứ chờ đây rồi sẽ biết - anh nói.

Người phụ nữ đang nhìn đi chỗ khác khi anh tiến lại gần. Đó là Elise.

- Em hút thuốc từ khi nào vậy?

Cô trả lời mà không quay lại nhìn anh, thái độ dường như rất xa cách.

- Em bắt đầu hút thuốc hồi mười lăm tuổi. Đó là một trong những việc mà một cô gái muốn làm. Nó khiến cô ta không còn cảm giác mình là một cô gái

gây nhom không ai thèm ngó ngang, khiến cô ta cảm thấy dù sao cuộc đời mình cũng có một chút kịch tính.

- Nếu cô ấy chú ý đến bản thân mình, thì người khác cũng sẽ phải chú ý. Và rồi cô kết hôn với một người trong số họ. Rồi họ đi ăn tối - anh nói.

Torval và Danko đóng ở hai bên sườn chiếc xe đang chuyển động khoan thai xuống phố trong ánh sáng của những chiếc taxi qua lại. Còn hai vợ chồng thì đang tính khả năng có thể tìm được một chỗ ăn ngay lập tức. Một trong những màn hình hiển thị sơ đồ của những nhà hàng nằm trên con phố và Elise chọn một quán nhỏ cũ kỹ và kín đáo dưới tầng hầm. Eric nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy một nơi gọi là Little Tokyo.

Nơi đó hoàn toàn vắng lặng.

- Em đang mặc một chiếc áo nịt bằng len casomia.

- Đúng vậy.

- Nó màu be.

- Đúng.

- Và chiếc váy có đính hạt.

- Đúng là nó.

- Anh đang chú ý đến nó. Vỡ kịch thế nào?

- Hình như em đã bỏ đi giữa chừng?

- Vỡ kịch về cái gì vậy và ai đóng? Anh đang nói chuyện với em đây.

- Đó đúng là một cơn bốc đồng của em. Khán giả thì thừa thớt. Năm phút sau khi mở màn, em đã hiểu ra lý do.

Người phục vụ đứng chờ bên cạnh bàn. Elise gọi một đĩa salad trộn, và một chai nước khoáng nhỏ.

- Cho tôi cá sống tắm thủy ngân. - Anh nói.

Nơi anh ngồi có thể trông ra phố. Danko đang đứng ngay ngoài cửa, anh ta không đi cùng phụ nữ.

- Áo khoác của anh đâu rồi?

- Áo khoác của anh á?

- Lúc trước anh còn mặc áo com lê mà. Áo của anh đâu?

- Anh đoán là bị mất trong cuộc hỗn chiến rồi. Em đã nhìn thấy chiếc xe rồi đấy. Bọn anh đã bị đám người vô chính phủ tấn công. Hai giờ trước họ đã làm một cuộc phản kháng mang tính toàn cầu. Nhưng giờ thì sao nào, chẳng còn ai nhớ đến chuyện đó nữa.

- Có những thứ em ước rằng em có thể quên đi được.

- Đó là mùi đậu phông thôi mà.

- Anh tưởng em không nhìn thấy anh bước ra từ khách sạn khi đứng ngoài nhà hát sao?

Anh thích thú tận hưởng điều này. Cô đang đóng vai một kẻ tra hỏi nhỏ nhen, còn anh cảm thấy mình giống như một đứa trẻ con bất trị.

- Anh phải nói với em là nhóm của anh đã phải họp khẩn cấp để giải quyết cơn khủng hoảng. Phòng hội nghị gần đây nhất là ở khách sạn. Anh cũng nói với em là anh đã phải sử dụng toilet nam ở ngoài tiền sảnh. Có một cái toilet trong xe nhưng anh không biết điều đó. Anh đã đến câu lạc bộ sức khỏe của khách sạn để giải tỏa tình trạng căng thẳng mà anh đã phải chịu đựng trong ngày. Anh có thể nói với em rằng anh đã phải làm cái công việc buồn tẻ hàng ngày trong suốt một tiếng đồng hồ. Rồi anh đã đi bơi. Anh đã trèo lên nóc nhà để ngắm nhìn những ánh đèn nhấp nháy. Anh yêu những cơn mưa lung linh dọn những cơn sóng nhỏ trên mái nhà. Mà tử rượu trên xe trông không một cách khó lý giải trong khi anh chuẩn bị chết khát đến nơi. Anh đã đi uống ở một quán bar ngoài tiền sảnh, nơi luôn có những hạt đậu phộng giòn tan.

Nhân viên phục vụ nói: "Xin mời!"

Cô nhìn món salad của mình rồi bắt đầu ăn. Cô đào bới món ăn, cô chỉ xem nó đơn thuần là một món ăn chứ không phải là vấn đề gì to tát mà khoa học không thể lý giải nổi.

- Đó có phải là cái khách sạn mà anh đã muốn đưa em đến không?

- Chúng ta chẳng cần đến khách sạn làm gì. Chúng ta sẽ làm việc đó ngay trong toilet nữ. Hoặc chúng ta sẽ đi ra con hẻm đằng sau và làm cho những cái thùng rác rung lên bần bật. Xem này. Anh đang cố gắng giao tiếp theo một cách thông thường nhất. Anh nhìn và nghe, anh chú ý đến tâm trạng của em, quần áo của em. Điều này là rất quan trọng. Em đi tất loại gì? Anh hiểu những vấn đề này ở một mức độ nào đó. Chuyện người ta trông như thế nào. Người ta mặc gì.

- Người ta bốc mùi gì nữa - cô nói. - Anh có thấy phiền khi em nói điều đó không? Hình như em đang cố tỏ ra giống một người vợ? Em sẽ nói cho anh biết vấn đề là gì. Em không biết làm thế nào để có thể tỏ ra dửng dưng được. Em không thể kiểm soát được nữa. Điều đó khiến em bị tổn thương. Nói cách khác nó làm cho em đau đớn.

- Điều này tốt thôi. Chúng ta nói chuyện với nhau giống như bao người khác. Đây có phải là kiểu nói chuyện mà người ta thường nói với nhau không?

- Làm sao em biết được?

Anh uống một ngụm rượu sakê. Họ ngừng lại một lúc lâu.

- Tuyển tiền liệt của anh không cân xứng. - Anh nói.

Cô ngồi tựa về phía sau và suy nghĩ, cô nhìn anh hơi lo lắng.

- Điều đó có nghĩa là thế nào?

- Anh không biết. - Anh nói.

Hai người dường như đang hòa giải, họ cùng nhau chia sẻ nỗi lo lắng.

- Anh phải đến gặp bác sĩ đi.

- Anh vừa mới gặp bác sĩ xong. Ngày nào anh cũng kiểm tra sức khỏe mà.

Căn phòng, con phở vẫn đầy còn họ thì đang thì thầm với nhau. Anh nghĩ họ chưa bao giờ cảm thấy gần gũi như thế này.

- Anh vừa mới gặp bác sĩ sao?

- Thế nên anh mới biết chuyện đó chứ.

Cả hai cùng suy nghĩ về vấn đề này. Khi không khí trở nên nghiêm túc thì lại có cái gì đó hài hước giữa hai người. Có thể đó là sự hài hước về một bộ phận nào đó của cơ thể thậm chí kể cả khi sự bất thường của nó đang từ từ giết chết bạn, những người yêu nhau quấn lấy những tấm ga trải giường bị vấy bẩn, số khác chìm trong khói thuốc của phòng giải lao nhà hát.

- Nhìn này. Anh cưới em vì vẻ đẹp của em nhưng em cũng không cần phải xinh đẹp. Anh kết hôn với em vì tài sản của em, vì cái lịch sử của nó kéo dài qua nhiều thế hệ, qua các cuộc chiến tranh thế giới. Đó không phải là cái anh thực sự cần nhưng kể ra một chút ít lịch sử thì cũng tốt. Những quán gia. Những hầm rượu nho. Những cuộc thi ném rượu. Đúng là những thứ ngớ ngẩn nhưng cũng thật thú vị. Những loại rượu được đóng chai ngay tại nơi sản xuất. Những bức tượng trong khu vườn từ thời Phục hưng, phía dưới ngôi biệt thự, trên đỉnh đồi, giữa những khu rừng trồng chanh. Nhưng em không cần thiết phải giàu có.

- Em chỉ cần phải thờ ơ thôi.

Cô bắt đầu khóc. Anh chưa bao giờ thấy cô khóc và cảm thấy bất lực. Anh đưa một tay ra cho cô nắm và nó vẫn ở đấy đầy chờ đợi.

- Anh đã đội một cái khăn xếp trong lễ cưới của chúng ta.

- Đúng vậy.

- Mẹ em rất thích nó - cô nói.

- Đúng vậy. Nhưng anh đang cảm thấy một sự thay đổi. Anh đang thay đổi. Em xem thực đơn rồi đúng không? Họ có kem trà xanh. Hình như đó là thứ em thích. Mọi người đều thay đổi. Giờ thì anh đã biết điều gì là quan trọng.

- Xin anh đấy. Thật là một câu chuyện tẻ nhạt.

- Giờ anh đã biết cái gì là quan trọng.

- Được rồi. Nhưng đừng nói với cái giọng đa nghi đó - cô nói. - Vậy điều gì là quan trọng?

- Nhận thức được thế giới xung quanh ta. Hiểu được hoàn cảnh của người khác, cảm giác của người khác. Nói một cách ngắn gọn, nhận thức là quan trọng. Anh đã cho là em rất đẹp. Nhưng giờ điều đó không còn đúng nữa. Sớm ngày hôm nay thì đó là sự thực. Nhưng những điều đã từng là sự thực lúc này lại không còn đúng nữa.

- Theo như em hiểu, anh đang muốn nói em không phải là một phụ nữ đẹp?

- Tại sao em phải đẹp chứ?

- Thế tại sao anh phải giàu có, phải nổi tiếng, thông minh, quyền lực và run sợ như vậy?

Bàn tay anh vẫn vươn ra chờ đợi. Anh lấy chai nước của cô và uống nốt chỗ còn lại. Rồi anh nói với cô rằng danh mục vốn đầu tư của Packer Capital đã giảm xuống gần như không còn gì theo diễn biến thị trường của ngày hôm nay và rằng tài sản cá nhân của anh là con số mười tỷ theo đó cũng đi đến chỗ mất trắng. Anh cũng nói với cô là ngoài kia có kẻ nào đó đang rình rập dưới mưa chờ thời cơ lấy đi mạng sống của anh. Rồi anh nhìn cô tiếp nhận những thông tin đó.

- Em đang ăn. Tuyệt thật. - Anh nói.

Nhưng không phải cô đang ăn. Cô đang tiếp nhận những thông tin đó trong im lặng khi trên tay vẫn cầm chiếc đĩa. Anh muốn đưa cô ra con hẻm đằng sau và làm tình với cô. Sau đó sẽ là gì? Anh không biết nữa. Anh không thể hình

dung ra và có lẽ sẽ mãi mãi không thể. Cái tương lai mở rộng ngay trước mắt anh có thể sẽ bị nhấn chìm trong vài giờ tới, hay có thể là vài phút tới hoặc ít hơn. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc đời con người ta cũng có giới hạn.

- Mọi chuyện rất ổn - anh nói. - Nó khiến anh cảm thấy tự do theo cái cách mà anh chưa từng biết đến.

- Điều đó thật tồi tệ. Đừng có nói như thế nữa. Tự do để mà làm gì? Đi đến chỗ khánh kiệt rồi chết sao? Nghe em này. Em sẽ giúp anh về mặt tài chính. Em sẽ làm mọi việc có thể để giúp đỡ anh. Anh có thể lại đứng vững và đi theo con đường của riêng anh.

Hãy nói cho em biết anh cần gì. Em hứa là em sẽ giúp. Nhưng sẽ giống như một cặp vợ chồng, chúng ta là vợ chồng mà, phải không anh? Anh nói về tự do. Hôm nay là ngày may mắn của anh.

Anh đã bỏ quên ví trong chiếc áo khoác ở phòng khách sạn. Cô rút một tấm séc ra và lại bắt đầu khóc. Và rồi họ cùng nhau đi ra cửa, anh ôm chặt lấy cô, còn cô ngả đầu lên vai anh.

Anh tìm thấy điều xì gà của mình đang âm ỉ cháy trong một cái gạt tàn phía trên tủ rượu và anh châm lửa đốt một lần nữa. Hương thơm của nó khiến anh có cảm giác khỏe khoắn. Anh ngửi thấy hương vị của hạnh phúc, của cuộc sống thanh bình và cả tình cha con đâu đó trong những chiếc lá đang cháy.

Có một rạp hát khác phía bên kia đường, rạp Biltmore, nằm gần cuối dãy phố xập xệ. Anh thấy phía trước rạp hát là bộ khung giàn giáo, một đồng gạch vụn và một cái thùng rác lớn. Một dự án trùng tu đang được thực hiện. Tuy cửa trước đã bị khóa nhưng vẫn có những người lẩn vào bằng lối vào sân khấu, những người đàn ông, phụ nữ trẻ đi thành từng nhóm hay những cặp tình nhân ươn ẹo. Anh nghe thấy những âm thanh công nghiệp hay là âm nhạc gì đó lẫn trong những tiếng đập thành thịch phát ra từ phía bên trong tòa nhà.

Anh biết là anh sẽ bước vào đó. Nhưng trước hết anh muốn mất thêm ít tiền cái đã.

Bề mặt chiếc đồng hồ đeo tay của anh cũng là một màn hình. Khi anh kích hoạt chức năng trực tuyến thì các chức năng thông thường khác sẽ không còn. Anh phải mất một lúc để hóa giải một dãy mật mã. Đây là cách anh thường *hack* các hệ thống hoặc kiểm tra mạng lưới an ninh của họ. Lần này anh muốn kiểm tra những tài khoản ở nước ngoài của Elise Shifrin rồi giả là cô để chuyển tiền từ những tài khoản này sang Packer Capital, ở đó anh sẽ ngay lập tức mở một tài khoản mới cho cô bằng cách gõ vài con số lên những phím tiny hon được gắn quanh gờ của cái đồng hồ. Rồi anh bắt tay vào việc ném tiền qua cửa sổ, anh sẽ rải nó lên khắp những thị trường đang sôi sùng sục. Anh làm việc này để chắc chắn rằng anh sẽ không thể chấp nhận sự giúp đỡ về tài chính của cô. Hành động thiện chí đó đã lay động anh nhưng tất nhiên việc từ chối là cần thiết, nếu không anh sẽ chết mất. Nhưng đó không phải là lý do duy nhất để phi nhỏ vào cái quyền thừa kế của cô. Anh đang thực hiện một hành động thiện chí của riêng mình, một dấu hiệu của sự hòa thuận đầy mỉa mai. Hãy để cho tất cả sụp đổ và họ sẽ nhìn thấy nhau trong cô độc. Đây là sự trả thù cá nhân đối với một cặp đôi không có thật.

Cô đáng giá bao nhiêu tiền?

Con số đó khiến anh phải kinh ngạc. Tổng cộng là bảy trăm ba mươi lăm triệu đô la Mỹ. Những con số có vẻ đáng thương, nhỏ bé và anh cảm thấy hổ thẹn thay cho cô. Nhưng dù sao nó cũng chỉ là không khí, tất cả chỉ là không khí bay ra từ miệng khi người ta nói. Nó là một dãy mật mã tương tác lẫn nhau trong không gian.

Hãy để họ nhìn thấy nhau rõ ràng trong thứ ánh sáng chết người.

Danko dẫn anh vào lối cửa sân khấu. Một tên bảo vệ to con đang trấn ở đó, ngón tay cái hằn ta đeo chiếc nhẫn gắn hình đầu lâu nạm đá quý. Danko

nói gì đó với hắn, anh ta lục tìm vũ khí giấu dưới lớp áo khoác của hắn, đây là một bằng chứng về khả năng của anh ta. Người đàn ông kia vội vã chỉ đường. Eric đi theo vệ sĩ của anh vào một hành lang trát vữa ẩm thấp rồi đi lên một chiếc cầu thang dốc và hẹp làm bằng kim loại, tiếp theo là hành lang phía trên tầng.

Anh nhìn xuống và thấy một màn biểu diễn với những âm thanh điện tử chất chúa. Một số vũ công đứng trên chiếc ban công thứ hai vẫn chưa đi xuống, số còn lại tràn xuống những bậc thang, vào tiền sảnh, thân thể họ quán theo những cơn lắc vũ điệu và ở trên sân khấu, những thân thể còn cuồng loạn hơn trong thứ ánh sáng không màu kỳ ảo.

Một cái banner làm bằng ga trải giường với chữ viết tay được treo một cách cầu thả trên ban công.

ĐIỆU TECHNO-RAVE CUỐI CÙNG

Tiếng nhạc dồn dập và lặp đi lặp lại một giai điệu.

- Chỗ này thật điên rồ. Anh nghĩ sao? - Danko nói.

- Tôi không biết.

- Tôi cũng không biết. Nhưng tôi thấy nó thật điên rồ. Nhìn như cảnh hít ma túy vậy. Anh thấy có đúng không?

- Có vẻ như vậy.

- Tôi nghĩ đó là loại ma túy mới nhất có tên là *novo*. Nó khiến người ta không còn thấy đau đớn. Nhìn xem, trông họ có vẻ đang rất sung sướng.

- Chỉ là những đứa trẻ.

- Chính xác, chúng chỉ là những đứa trẻ. Chúng cảm thấy đau đớn đến mức nào mà cần dùng đến loại thuốc đó? Âm nhạc quá ảm ỉ nhưng vũ điệu của

chúng thì thật tuyệt vời. Hình như chúng chưa đủ tuổi được uống bia.

- Có đủ sự đau đớn cho tất cả mọi người - Eric nói với anh ta.

Ở một chỗ như thế này thì cái hành động bình thường là nghe và nói cũng trở nên rất khó khăn. Cuối cùng họ phải nhìn miệng nhau để đoán xem người kia đang nói gì. Giờ anh đã biết tên của Danko, anh có thể quan sát anh ta một phần nào đó. Đó là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, người tầm thước, có một vết sẹo dài từ trán xuống gò má với cái mũi khoằm và mái tóc húi cua. Bộ quần áo của anh ta, gồm chiếc áo cộc tay cổ cao giúp anh ta che giấu cái thân thể là minh chứng của biết bao trận chiến.

Âm nhạc phá tan bầu không khí xung quanh họ, nó phát ra từ những chiếc loa khổng lồ đặt giữa bức tranh đã bị hư hỏng trên bức tường đối diện. Những vũ công dường như đang hoạt động ngược lại với âm nhạc, họ chuyển động thậm chí còn chậm hơn điệu nhạc đang ngày càng trở nên gấp gáp. Họ há hốc miệng và cuộn tròn đầu. Tất cả những vũ công nam đều có cái đầu hình trứng, còn vũ công nữ thì dường như đang thịnh hành một mình đây. Từ khu vực kỹ thuật phía trên cao tỏa ra những đợt sóng ánh sáng màu ghi lạnh lẽo. Với những người xem từ phía trên, ánh sáng rơi xuống sân khấu có tác dụng làm cho khung cảnh bớt vẻ cuồng loạn. Trong tiếng nhạc có lẫn một âm thanh gì đó, dường như là giọng một phụ nữ nhưng lại không phải. Đó là tiếng nói lao xao xen lẫn tiếng rền rĩ. Những câu nói nghe có vẻ có nghĩa. Anh cố gắng lắng nghe giọng nói đó nhưng hình như nó không phải là bất kỳ ngôn ngữ nào trên thế giới và anh đã cảm thấy tiếc khi âm thanh đó biến mất.

- Không thể tin được là tôi lại ngồi đây - Danko nói.

Anh ta nhìn Eric và mỉm cười trước ý nghĩ họ đang ngồi đây, giữa những thanh thiếu niên nước Mỹ thời thượng trong một cuộc nổi loạn và âm nhạc thay thế da và não bạn bằng những mô kỹ thuật số. Có cái gì đó đang lây lan trong không khí. Nó không phải là âm nhạc, ánh sáng hay màn trình diễn vũ điệu tập thể trong một nhà hát rách nát với những chiếc ghế, lớp sơn bong tróc và lịch sử của nó. Eric nghĩ rằng đó chính là loại ma túy có tên gọi *novo*, nó

đang gieo rắc ảnh hưởng của nó lên những người dùng và cả những người không dùng. Bạn bị lây lan từ họ. Đầu tiên, bạn đứng tách riêng một chỗ và chỉ xem thôi, rồi bạn đứng lẫn trong đám đông, sau đó bạn biến thành một phần tử của đám đông đó và nhảy nhót như tất cả bọn họ.

Những người ở dưới đó dường như là phi trọng lượng. Anh nghĩ chất ma túy chắc chắn đã khiến tâm trí họ lìa khỏi cơ thể. Họ là một đám người cô hồn, không lo lắng, không đau đớn và họ đang chờ đợi thể hiện một bài biểu diễn đã thuộc lòng trong cái âm thanh điện tử lặp đi lặp lại. Đó là âm nhạc của họ, âm ỉ, nhạt nhẽo nhưng anh lại bắt đầu thấy thích nó.

Nhưng anh cảm thấy mình thật già cỗi khi xem họ nhảy. Một thời đại đã đến và đi mà không có sự góp mặt của anh. Họ tan chảy vào nhau để không bị teo quắt lại như những cá thể riêng biệt. Âm thanh chất chứa đến không chịu nổi, nó bén rễ trong tóc và tận chân răng anh. Những hình ảnh và âm thanh khiến anh cảm thấy quá tải. Nhưng đây chỉ là sự phòng thủ của anh đối với tình trạng mất trí đang lây lan tại nơi này. Chưa một lần chạm tay vào, chưa từng thử, thậm chí anh còn chưa từng nhìn thấy ma túy, anh tự cảm thấy mình hơi kém cỏi so với những kẻ điên dại dưới kia.

- Hãy nói cho tôi biết khi nào chúng ta sẽ rời đi. Tôi sẽ đưa anh ra ngoài.
- Anh ta đâu rồi?
- Torval à? Anh ta ở ngoài cổng. Anh ta canh chừng khu vực phía ngoài.
- Anh đã bao giờ giết người chưa?
- Anh nghĩ sao? Việc đó cũng giống như bữa trưa thôi - anh ta nói.

Họ đang trong tình trạng bị hôn mê, những động tác múa của họ chậm rãi và rời rạc. Nhạc chuyển sang một bài hát buồn, với đoạn nhạc dạo piano trữ tình, sâu muộn. Đó là bản techno-rave cuối cùng kết thúc những gì mà nó đã bắt đầu.

Danko đưa anh xuống chiếc cầu thang dài rồi qua hành lang. Họ đi qua phòng phục trang, những kẻ điên loạn đang ở trong đó, họ ngồi, họ tựa vào nhau hay nằm la liệt khắp phòng. Anh đứng ngoài cửa và ngó vào. Họ không có khả năng nói hay cử động. Có một người đang liếm láp mặt một người khác, đó là cử động duy nhất trong căn phòng. Kể cả khi nhận thức của anh đang mờ nhạt dần, anh vẫn có thể nhận ra họ là ai trong cơn mê sảng của họ, họ chỉ là những kẻ đáng thương đang trong cơn yếu đuối và thèm khát tồn tại, họ chỉ là những đứa trẻ cố gắng để không bị tan thành cát bụi trong không gian.

Anh đi ra ngoài bằng cửa sân khấu thì mới nhận ra Danko không ở bên cạnh anh. Anh hiểu điều này. Anh ta đang nhảy múa ở đâu đó phía trong kia mà không còn nhớ gì đến những cuộc chiến cùng những xác chết của anh ta.

Anh sai bước cùng Torval ra phía xe. Mưa đã tạnh. Đây rõ ràng là điều nên xảy ra. Con phố bao phủ bởi thứ ánh sáng lung linh phản chiếu từ những chiếc đèn bằng natri và bao phủ xung quanh đó là một sự chờ đợi.

- Anh ta đâu rồi?

- Anh ta đã quyết định ở lại - Eric nói.

- Tốt. Chúng ta không cần đến anh ta.

- Cô ấy đâu rồi?

- Tôi đã đưa cô ấy về nhà.

- Tốt.

- Tốt - Torval nói. - Có vẻ như mọi việc đang rất tốt.

Có ai đó đang chiếm đóng chiếc limo. Một cô gái rách rưới ngồi gà gật trên chiếc ghế dài và Torval phải lôi cô ta dậy. Cô ta nhún nhảy điệu Twist tự

do. Người cô ta với cả đồng quần áo mới được một dúm, bên cạnh là túi của nả được gói ghém, với chiếc túi nhỏ đựng tiền móc trên thắt lưng.

- Tôi cần một bà bói gypsy. Ai đó ở đây biết xem tướng tay không?

Giọng nói đó như đến từ một thế giới khác.

- Thế còn chân thì sao? - Cô ta nói. - Xem chân tôi đi này.

Anh tìm chiếc ví của mình để lấy tiền, cảm thấy hơi ngu ngốc và thất vọng vì đã kiếm ra rồi lãng phí một số tiền đủ để chiếm cả một hành tinh làm thuộc địa còn người phụ nữ kia thì phải lang thang trên phố với đôi giày sắp rách đến nơi và không tìm thấy hóa đơn hay đồng tiền nào trong quần lót của anh.

Chiếc xe đi qua Đại lộ thứ tám, ra khỏi khu vực rạp hát cùng những dãy nhà hàng, câu lạc bộ và quán rượu, những tòa nhà cao ốc với các cửa hàng bán lẻ, những văn phòng hàng không, những phòng trưng bày xe ô tô. Hành trình tiếp theo của chiếc xe là một dãy phố ô tạp với những cửa hàng giặt khô, sân trường, tháp thoáng những tiếng cãi và quen thuộc, tiếng sôi sùng sục và hơi nóng bốc ra từ Hell's Kitchen, ô cầu thang thoát hiểm trên những tòa nhà bằng gạch cũ nát.

Giao thông khá thông thoáng nhưng chiếc xe vẫn đi với tốc độ chậm rề như trước. Đó là bởi vì Eric đang ngồi trên ghế và nói chuyện với Torval đang đi bộ theo chiếc xe.

- Chúng ta có được những thông tin gì?

- Chúng ta biết đó không phải là một nhóm có tổ chức, không phải là một tổ chức khủng bố hay những kẻ bắt cóc quốc tế đòi tiền chuộc.

- Chỉ là một cá nhân nào đó. Chúng ta có cần quan tâm đến hắn không?

- Chúng ta chưa có được một cái tên chính xác. Nhưng có đầu mối đó là một cuộc gọi. Khu liên hiệp đang phân tích dữ liệu giọng nói. Họ đã có một

vài đánh giá và đang lên kế hoạch hành động.

- Tại sao tôi không thấy tò mò chút nào về chủ đề này nhỉ?

- Vì nó không phải là vấn đề - Torval nói. - Cho dù kẻ đó có là ai đi chăng nữa thì hắn cũng chính là hắn mà thôi.

Eric đồng ý với điều này, kể xác chuyện đó. Họ đi xuống một con phố với hai bên là những thùng rác lớn, một khách sạn hoang vắng đến thê lương và một giáo đường Do Thái để dựng phim. Họ đi qua con đường lầy lội khiến những vũng bùn bị hấn sâu thêm đến ba, bốn inch, nguyên nhân là một chiếc ống nước đã bị vỡ vào sáng ngày hôm nay. Dưới ngọn đèn pha, những công nhân trong chiếc áo bảo hộ và boots cao cổ vẫn đang ráo riết tiến hành công việc sửa chữa. Torval rảo bước qua từng lớp rác rưởi, những bước chân mạnh mẽ của anh ta khiến nước bắn tung tóe cho tới khi vũng nước chỉ còn lại khoảng một inch.

Phía trước cảnh sát đang rào chắn lối vào Đại lộ thứ chín. Thoạt tiên Torval tin rằng điều này có liên quan đến con đường bị úng ngập. Nhưng không hề có bóng dáng một công nhân vệ sinh nào ở phía bên kia đại lộ. Rồi anh ta phỏng đoán rằng có thể đoàn xe hộ tống của Tổng thống đang trên đường đi vào trung tâm để tham gia cuộc họp Ban Chính phủ sau khi thoát khỏi cảnh ùn tắc giao thông ở Midtown. Nhưng lại có âm nhạc văng vẳng từ đằng xa và rất đông thanh niên đang tụ tập với những bộ ống nghe điện đài, để thông báo là Tổng thống đang đi qua chăng? Cuối cùng anh ta quyết định bắt chuyện với một trong những cảnh sát đứng bên rào chắn.

Có một đám tang đang đi qua.

Eric ra khỏi xe và đứng cạnh một cửa hàng bán xe đạp ở góc phố cùng với Torval bám rễ ở bên cạnh. Một người đàn ông khổng lồ lách người qua đám đông tụ tập. Ông ta có vẻ ngoài cao lớn và dữ dằn, với chiếc quần lạnh màu xám, áo sơ mi vải da màu đen không tay, và khắp người phủ bạc kim. Đó là

Kozmo Thomas, ông bầu của hàng tá những ca sĩ nhạc Rap và đã từng là đồng sở hữu một chuồng ngựa đua với Eric.

Họ bắt tay và ôm nhau.

- Tại sao chúng ta lại gặp nhau ở đây nhỉ?

- Anh chưa nghe tin gì sao?

- Chuyện gì vậy? - Eric nói.

Kozmo tự đập tay vào ngực ông ta một cách đau khổ.

- Brutha Fez.

- Sao?

- Chết rồi.

- Không thể. Sao cơ? Không thể như thế được.

- Chết rồi. Chết rồi. Chết sáng nay.

- Tôi không hề biết chuyện này.

- Tang lễ được cử hành suốt cả ngày. Gia đình anh ta muốn cho thành phố một cơ hội để tỏ lòng kính trọng. Hãng ghi âm thì muốn khai thác sự kiện này. To lớn và âm ỉ. Từ phố này sang phố khác. Cho đến đêm.

- Tôi không biết chuyện này. Làm sao chuyện này có thể xảy ra được. Tôi thích nhạc của anh ta. Thang máy của tôi chơi nhạc anh ta. Tôi biết người đàn ông đó.

Anh biết người đàn ông đó. Nỗi buồn toát ra từ lời nhận xét này như dội lại trong tiếng nhạc, những giai điệu nguyên cầu và những khúc tức hứng có lịch sử hàng nghìn năm lúc này càng vang to hơn khi đám ma chậm chậm đi qua con đường đại lộ giờ đã không còn bóng dáng của bất kỳ chiếc xe nào không liên quan đến lễ tang

- Sao cơ, anh ta bị bắn sao?

Đầu tiên là đội xe gắn máy của cảnh sát thành phố điều qua theo đội hình chữ V. Tiếp theo là xe cảnh sát tuần tiễu với hai đội an ninh hai bên sườn. Đây rõ ràng là một nghi thức ngoại giao của ngôi sao nhạc Rap đã đổ xuống dưới những phát đạn sau khi anh ta quên không công nạp dưới hình thức là sự kính trọng, hoặc là tiền hay đàn bà cho một số nhân vật quan trọng. Hôm nay là ngày mà anh ta phải đi đến một kết cục đầy bất ngờ.

Kozmo đang nhìn đi chỗ khác.

- Fez có vấn đề về tim từ nhiều năm nay rồi. Từ hồi trung học. Hết các chuyên gia rồi đến các bác sĩ tâm thần. Tim anh ta chỉ bị kiệt sức thôi. Đó không phải là nguyên nhân trực tiếp. Anh ta hầu như chưa bao giờ được kiểm tra lượng rượu từ khi mười bảy tuổi.

Tiếp theo là mười chiếc xe phủ đầy những bông hoa hồng trắng rung rinh trong gió. Chiếc xe tang chở quan tài của Fez ở phía sau. Người ta có thể nhìn thấy thân thể anh nằm đó cùng với vô số những đóa hoa lan nhật quang, hoa cẩm chướng, những bông hoa của cõi âm ty, nơi những linh hồn đã chết đi tìm nơi an nghỉ dưới lớp cỏ xanh.

Giọng của người chết được khuếch đại vang lên ở phía sau đám rước. Tiếng ca chậm chậm như thôi miên, được đệm bởi tiếng đàn đập hơi và trống tay.

- Mong là anh không thất vọng.

- Thất vọng?

- Vì người đàn ông vĩ đại của chúng ta đã không bị bắn. Mong là anh ta không làm anh buồn. Những nguyên nhân tự nhiên. Đó là một nỗi thất vọng lớn.

Kozmo chọc một ngón tay lên vai anh.

- Có chuyện gì với chiếc Stretch của anh vậy? Để một cỗ máy tuyệt vời như vậy bị hỏng giữa chốn công cộng. Đó là một scandal lớn đấy anh bạn.

- Chuyện gì cũng có thể gây nên scandal. Cái chết cũng là một scandal. Nhưng rồi tất cả chúng ta sẽ đều phải trải qua cái chết.

- Tôi đang nghe thấy giọng nói của ai đó vang lên trong bóng tối. Tôi cho rằng đó không phải là anh. Vì anh chẳng thể nói ra những lời như vậy.

Có rất nhiều phụ nữ đi dọc theo những chiếc limousine trong chiếc khăn trùm đầu, khoác trên mình bộ áo choàng của người Hồi giáo với bàn tay nhuộm màu cây lá móng và đi chân trần, họ đang kêu khóc vật vã. Kozmo một lần nữa lại tự đập thùm thụp vào ngực mình và Eric cũng làm như vậy. Anh thấy người bạn của anh trông thật uy nghiêm trong giấc ngàn thu, với bộ râu quai nón và chiếc áo captan¹² bằng lụa màu trắng, mũ trùm đầu gấp ra đằng sau kèm chiếc mũ đầu đuôi seo màu đỏ rất kiểu cách. Và bài hát mô phỏng âm nhạc người Sufi cổ của anh ta thật khiến mọi người không cầm được nước mắt, anh ta đang hát bằng tiếng Punjab và Urdu.

Một phát súng thật là dễ dàng thay

Thử đi đến bảy lần gắng gỏi

Giờ tôi chỉ là một thi nhân đơn độc

Miệt mài trên những vần thơ

Một đám người nín lặng. Và cái đám đông ấy càng trở nên trầm lắng hơn khi họ bước sát vào lề đường, nơi có một vài người trong bộ đồ ngủ đang ló ra từ những cửa sổ. Bốn vệ sĩ riêng của Fez hộ tống chiếc xe tang đang diễu hành chậm rãi, mỗi người một góc xe. Họ mặc trang phục phương Tây gồm áo com lê sẫm màu, cà vạt, giày da bóng láng và không thể thiếu súng chiến đấu.

Eric thích điều này. Cho tới lúc chết vẫn có những vệ sĩ hộ tống. Eric nghĩ là có.

Tiếp đó là sự xuất hiện của những vũ công breakdance trong trang phục jeans bó sát và giày đế mềm. Sự có mặt của họ ở đây như là một sự xác nhận về cuộc đời của người đã khuất với cái tên khai sinh là Raymond Gathers,

người vùng Bronx. Họ là những người đương thời với anh. Sáu người đàn ông xếp thành hàng sáu giữa đại lộ. Ở giữa độ tuổi ba mươi giờ họ quay trở lại đường phố sau gần ấy năm quay cuồng với những động tác cối xay gió và quay vòng, những cú xoay đầu liên tiếp

- Hỏi tôi xem tôi có thích cái đồng cút này không - Kozmo nói.

Nhưng năng lượng và ánh sáng lại mang lại vẻ u sầu cho đám tang, đó là nỗi thương tiếc chứ không phải là sự kích thích. Thậm chí những thanh niên còn nghiêng đầu kính cẩn khi những vũ công breakdance thực hiện những động tác xoay bằng khuỷu tay và cơ thể họ xòe trên không song song với mặt đất.

Nỗi thương tiếc hẳn là phải có tác động mạnh, Eric nghĩ. Nhưng đám đông vẫn đang phải học cách than khóc cho một ca sĩ nhạc Rap lập dị như Fez, người đã pha trộn những ngôn ngữ, giai điệu, những đề tài với nhau.

Chỉ có Kozmo là còn sống sót và đang ba hoa.

- Những kẻ to béo và lạc hậu như tôi hẳn là phải thích cái điều đang diễn ra lắm. Vì đây là điều mà tôi không dám mơ có thể thực hiện được trong những ngày tháng mong manh của tôi trên quả đất này.

Đúng vậy, họ đang quay bằng đầu, cơ thể lộn ngược thẳng đứng, còn chân thì hơi choãi, một trong số những vũ công còn để hẳn tay ra sau lưng. Eric thấy điều này thật bí ẩn, nằm ngoài những toan tính của con người, sự đam mê đến cuồng say của một vị thần sa mạc. Anh ta hẳn phải cảm thấy thật lạc lõng giữa cái thế giới này, giữa lớp dầu và nhựa đường của Đại lộ thứ chín.

Ba mươi sáu chiếc limousine màu trắng của gia quyến và bạn bè người chết đi diễu hành thành từng hàng, mỗi hàng gồm ba chiếc xe song song với nhau. Có sự xuất hiện của ngài Thị trưởng, đại diện sở cảnh sát, rất nhiều vị nghị sĩ Quốc hội với nét mặt nghiêm trang, các bà mẹ của những người da đen đã từng bị cảnh sát bắn chết khi không có vũ khí trong tay, những anh chàng rapper đứng ở giữa và cả những chuyên viên truyền thông báo chí, những gương mặt thường xuyên xuất hiện trên các bộ phim và chương trình truyền

hình, các kiểu tôn giáo trên thế giới cùng trộn lẫn với những chiếc áo choàng, mũ trùm đầu, trang phục kimono, những đôi xăng đan, những chiếc áo choàng của thầy tu.

Bốn chiếc trục thẳng lượn lò trên cao.

- Anh ấy luôn thích có những tầng lầu ở bên cạnh - Kozmo nói. - Có một lần anh ấy xuất hiện ở văn phòng của tôi cùng với một thầy tế cùng hai anh chàng da trắng mặc com lê đến từ bang Utah. Anh ấy luôn muốn cầu nguyện để được tha thứ.

- Có thời gian anh ta đã sống trong một cái tháp Hồi giáo ở Los Angeles.

- Tôi có nghe về chuyện đó.

- Tôi đã đến thăm anh ta một lần. Anh ta xây nó ngay cạnh ngôi nhà của mình rồi sau đó chuyển khỏi ngôi nhà để sống hẳn trong tòa tháp.

Giọng hát của người chết vang to hơn khi chiếc xe chở dàn âm thanh đi đến gần. Những bài hát dù hay hay dở của anh ta giờ đều trở nên tuyệt vời.

Tiếng vỗ tay của dàn hợp xướng càng lúc càng rộn rã khiến bài hát của Fez giống như một khúc ửng tác. Mọi người gào lên những câu kinh cầu nguyện, rồi tiếng hò reo, âm thanh của đường phố. Tiếng vỗ tay từ bản ghi âm lan ra cả những người ngồi trong xe limo và đám đông trên vỉa hè. Nó mang lại một cảm xúc rất rõ ràng cho đêm nay, một nỗi hân hoan trọn vẹn, họ và anh, cái chết và sự sống tạm thời.

Một đoàn những nữ tu sĩ đạo Thiên Chúa trong bộ áo choàng dài lắm nhằm đọc kinh rôze, họ là giáo viên của ngôi trường tiểu học nơi anh ta đã từng học.

Giọng hát bằng tiếng Urdu và tiếng Anh đặc sệt của anh ta trở nên gấp gấp hơn, rồi đột nhiên bị xuyên thủng bởi tiếng khóc chói tai của một thành viên nữ trong dàn hợp xướng. Tiếng khóc vang lên thật dữ dội và có một vẻ gì đó

khó diễn đạt, cho đến khi chỉ còn lại những lời ca ngổn ngang lẫn vào nhau, không trông, không tiếng vỗ tay và cả tiếng khóc than của người phụ nữ.

Tiếng hát cuối cùng cũng rơi vào im lặng. Mọi người nghĩ rằng sự kiện đã kết thúc. Đám đông rung mình rồi rút dần. Tại nơi này, niềm hân hoan vì sắp đi đến chỗ khánh kiệt của Eric đã được xác nhận. Tâm trí anh trống rỗng không còn gì ngoài một ý niệm về sự tĩnh lặng phi thường, anh cảm thấy tâm hồn thật thư thái và tự do.

Rồi anh chợt nghĩ đến đám tang của chính anh. Anh thấy mình thật vô giá trị và là một kẻ thảm bại. Không quan tâm đến chuyện những vệ sĩ, bốn so với ba. Còn những yếu tố khác liệu có được tương xứng với những gì đang diễn ra ở đây? Ai sẽ đến nhìn anh được khâm liệm (một thuật ngữ ám chỉ việc ướp xác).

Những người đàn ông mà anh đã vất kiệt để rồi nuôi dưỡng nỗi oán thù trong họ chẳng. Những kẻ mà anh chỉ coi như đồ vật đứng gần anh và nhìn anh một cách thèm muốn. Anh sẽ trở thành một cơ thể khô quắt trong hòm ướp xác, còn bọn họ sẽ dành nốt cuộc đời còn lại của mình để chế nhạo anh.

Thật là chán ngán khi nghĩ đến những kẻ đang than khóc này. Đây là một cảnh tượng mà rõ ràng anh không có quyền ra lệnh. Và đám tang vẫn chưa kết thúc.

Bởi lẽ những thầy tu đạo Hồi đã xuất hiện, họ bị tiếng sáo đơn vầy gọi. Đó là những người đàn ông gầy còm trong trang phục áo dài thắt ngang lưng, váy xòe dài, mũ topaz hình trụ không vành. Họ đang chậm chậm quay tròn, cánh tay mở rộng và đầu hơi ngẩng.

Giờ là giọng hát khàn khàn không bè của Brutha Fez trên nền một giai điệu thánh ca mà Eric chưa từng được nghe.

Đứa trẻ cho rằng nó khôn ngoan trước loài người

Hoàng tử lang thang luôn làm theo ý muốn

Nhưng cậu có hẳn một hòm khôn ngoan cổ tích

Nên không bao giờ nói những lời mà người khác kín che

Từ đoạn này sang đoạn khác, người vũ công breakdance trẻ tuổi hồi tưởng lại quá khứ của anh ta, những con phố ẩn giấu nhiều mối đe dọa, những lần anh ta bị bắt giữ, đánh đập, những lần anh ta ngượng ngùng nhảy múa trên thêm ga xe điện ngầm để xin tiền, những người phụ nữ xinh đẹp trong những chiếc áo nịt và rồi đến khoảnh khắc mọi thứ được hé lộ.

Những ánh bình minh đã làm cả phương đông tỉnh giấc

Để kêu gào đòi những tâm hồn mở rộng

Việc anh ta trở thành một tín đồ Sufi, tự biến mình từ một người ăn xin đường phố trở thành nhạc sĩ sáng tác nên những giai điệu, những bài hát Rap chống lại mọi vấn đề (như anh thường gọi), việc anh ta tự nghiên cứu các loại ngôn ngữ, phong tục đối với anh ta tự nhiên như hơi thở và không có gì là bí ẩn. Đó là niềm vui của anh ta.

Ôi Chúa! Ôi loài người đang sống ở trên cao

Ngậm bầu vú mẹ thay cho lời cầu nguyện

Của cải, danh tiếng từ hàng trăm quốc gia dường như đang tụ họp nơi đây. Những chiếc xe bọc thép có vệ sĩ hộ tống, những người phụ nữ xinh đẹp một lần nữa lại xuất hiện khắp nơi, những người phụ nữ che mạng và những người bạn quần jeans xanh, những người phụ nữ mặt đầy phấn hay những người để khuôn mặt mộc. Và anh ta đang âu sầu hát về điều này, giọng hát như đến từ một giấc mơ hư ảo với câu chuyện về một trái tim tan vỡ.

Người đã mang đến cho tôi nguồn tin trong căn phòng nghiêng ngả

Sự thật lạnh lùng từng mảnh nhỏ tước ra

Nỗi buồn tôi sâu lắng buột ra ngoài miệng lưỡi

Chiếc răng vàng nứt đến tận kẽ chân

Có hai mươi thầy tu trên phố. Có lẽ họ là những hình mẫu thiêng liêng của nhóm vũ công. Và những lời cuối của Fez thể hiện nỗi sầu muộn về một tuổi trẻ sớm tàn lụi.

Hãy để tôi được là người như thế

Khờ khạo không được đặt thành thơ

Tôi mất mát nhưng tôi còn được sống

Giờ âm nhạc đã lấp đầy bóng tối. Trong tiếng đàn oud, sáo, chũm chọe và trống, những vũ công xoay tít ngược chiều kim đồng hồ, mỗi vòng quay càng lúc càng nhanh hơn. Họ đang quay ngoài cơ thể họ, anh nghĩ, đến gần hơn tất cả những của cải.

Giọng hát của dàn hợp xướng càng lúc càng sôi nổi.

Bởi vì sự quay cuồng là tất cả những gì có ý nghĩa. Những vòng quay khiến họ cảm thấy được Chúa ban phước lành. Và bởi vì ai đó đã chết trong ngày hôm nay và chỉ có sự quay cuồng mới có thể làm nguôi bớt nỗi đau buồn của họ.

Anh tin vào những điều đó. Anh tự hỏi khi con người ta không có xác thịt thì sẽ ra sao. Anh nghĩ về cảnh tượng những kẻ đang quay cuồng kia tan chảy, chuyển thành dạng lỏng, biến thành những dòng nước xoáy và sương mờ để rồi cuối cùng tan biến vào không khí.

Những giọt nước mắt của anh bắt đầu tuôn rơi khi đơn vị an ninh tiếp theo đi qua gồm một chiếc xe cảnh sát và vài chiếc ô tô không rõ hiệu. Anh đã khóc rất nhiều. Anh tự đâm liên hồi lên người mình, những nắm đấm cứ liên tục giáng xuống ngực anh. Tiếp theo là những chiếc xe chở phóng viên, những người đưa đóm không chính thức chậm chậm bước đi tựa như đang hành hương, một sự pha trộn của các loại chủng tộc, các kiểu tín ngưỡng và quần áo. Còn anh cũng vật vã, kêu gào, khóc lóc giống như những người đi đưa

đám trên những chiếc xe diễu qua liên tục và liên tục, tám mươi, chín mươi chiếc xe chậm chạp nối đuôi nhau.

Anh khóc thương cho Fez và tất cả những người có mặt ở đây, tất nhiên cho cả bản thân anh nữa, nhưng tiếng khóc của anh không thấm thía gì so với những tiếng nức nở kia. Rất nhiều người đang gào khóc gần đó. Một làn sóng những người tự đâm, tự quật vào ngực mình. Như thể an ủi, Kozmo vòng một cánh tay quanh người anh và kéo anh lại gần. Chuyện này chẳng có gì là kỳ lạ. Khi người ta chết thì bạn khóc. Người đó càng vĩ đại bao nhiêu thì những tiếng than khóc càng nhiều. Nhưng trong khi mọi người bứt tóc, kêu gào tên của người chết càng lúc càng to thì Eric lại từ từ trở nên nín lặng. Giữa cái thân xác toàn da và thịt của Kozmo, anh bắt đầu cảm thấy chấp nhận một cách sâu sắc.

Anh muốn một thứ gì đó hơn thế nữa từ đám tang. Anh muốn được thấy chiếc xe tang đi qua một lần nữa, muốn ngắm nhìn cái thân thể giờ đã không còn sinh khí đó. Thật không phải khi chiếc xe tang đến rồi lại đi. Anh muốn nó cứ thình thoảng lại xuất hiện trước mặt anh, thân thể của con người vĩ đại đó tỏa sáng trong đêm tối làm chất chứa thêm nỗi đau khổ tột cùng và cả sự kinh ngạc của đám đông.

Anh thấy chán việc cứ phải nhìn vào những chiếc màn hình. Màn hình plasma không đủ độ phẳng. Trước kia chúng có vẻ phẳng, nhưng giờ thì không. Anh xem cuộc trao đổi rất căng thẳng giữa giám đốc của Ngân hàng Thế giới với những nhà kinh tế học. Rồi Tổng thống Mỹ ngồi trên chiếc limo và phát biểu bằng tiếng Anh và tiếng Phần Lan. Anh biết một chút tiếng Phần Lan. Eric thấy ghét ông ta vì điều này. Anh biết rằng cuối cùng rồi thì họ cũng sẽ hiểu ra làm thế nào anh có thể khiến cho việc này xảy ra, một người đàn ông, mệt mỏi và mệt mỏi. Rồi anh mã hóa màn hình... trả lại cho phía trong chiếc xe vẻ cao quý tự nhiên cùng vẻ đẹp thông suốt của nó, chỉ còn lại cơ thể

anh cô lập trong không gian, và anh cảm thấy một cái hắt hơi đang hình thành trong hệ miễn dịch.

Con đường bỗng trở nên tĩnh lặng một cách lạ thường. Người ta chắt những chiếc hàng rào lên xe tải rồi chở đi. Chiếc xe lao đi với Torval ngồi phía trước.

Anh hắt hơi và rồi cảm thấy nó vẫn chưa kết thúc. Anh nhận ra rằng anh luôn hắt hơi hai lần. Anh chờ đợi và rồi nó xảy ra khiến anh thấy thật thỏa mãn, cái hắt hơi thứ hai.

Nguyên nhân nào khiến cho con người ta phải hắt hơi? Một phản xạ bảo vệ của màng nhầy mũi để tống ra những thứ xâm nhập vào cơ thể.

Con đường bỗng lặng như tờ. Chiếc xe đi qua nhà thờ Tây Ban Nha nằm kề những ngôi nhà đang xây dựng ngổn ngang. Anh uống một ly brandy và lại cảm thấy cơn đói còn cào.

Có một nhà hàng ở phía nam con đường phía trước. Đó là một nhà hàng Ethiopia và anh chợt nghĩ đến một khoanh bánh mỳ nâu rỗ với món hầm đậu lăng. Anh hình dung ra món thịt cừu om nước sốt berber. Giờ này đã là quá muộn đối với một nhà hàng nhưng vẫn có ánh sáng le lói ở đằng sau khu bếp và anh bảo người lái xe dừng lại.

Anh muốn ăn thịt cừu om. Anh muốn gọi tên nó, hít hà hương thơm của nó và nhai ngấu nghiến.

Điều tiếp theo xảy ra rất nhanh. Khi anh đang bước đi trên vỉa hè thì một gã lạ mặt ào đến tấn công anh. Theo phản xạ, anh giơ một tay lên để tự vệ nhưng hình như đã muộn. Anh vội tung ra một cú đấm băng quơ, có lẽ là đã sượt qua vai hoặc đầu hấn ta. Anh cảm thấy thứ gì đó sền sệt giống như máu dính trên mặt anh. Anh không thể nhìn vì mắt anh bị che khuất bởi một thứ gì đó nhưng anh nghe thấy tiếng Torval ngay bên cạnh, tiếng sột soạt và tiếng lăm bầm chửi rủa khi anh ta và kẻ lạ mặt chạm trán nhau.

Anh rút chiếc khăn tay từ trong túi và đứng bên lề đường để lau mặt một cách cẩn thận vì sau sự kiện này, anh cho rằng một bên nhãn cầu của anh đã bị ảnh hưởng. Anh có thể nhìn thấy Torval đang ấn người hấn ta vào thùng sau của chiếc limo, cánh tay hấn ta bị bẻ quặt ra sau đầu.

- Mục tiêu đã bị khống chế - Torval nói vào bên ve áo.

Eric ngửi thấy và nếm thấy một mùi vị khác lạ từ chiếc khăn tay có mùi của thứ chất tiết ra từ tinh hoàn của anh và từ rất nhiều những tuyến khác khi anh dùng nó để lau sau một vài vụ giải thoát chất lưu. Nhưng anh cảm thấy bối rối vì cái vị anh cảm thấy trên lưỡi.

Kẻ lạ mặt đang lấp bấp điều gì đó, đôi mắt hấn ta lóe lên giống như thứ ánh sáng lấp lánh phát ra từ cái nòng súng đang kề đầu hấn, mặc dù sau đó không có bất kỳ một tiếng nổ nào. Torval giật phắt hấn ta khỏi đuôi xe và kéo hấn về phía Eric, anh ta bẻ mạnh cổ hấn về phía sau.

- Tao theo dõi mày lâu rồi, thằng khốn - hấn ta gào lên. - Tao tắm kem được mày rồi.

Giờ Eric thấy ba người đàn ông ló ra từ bên phải với những chiếc máy ảnh lăm lăm trên tay cùng một người đang quay phim. Cánh cửa xe ô tô của họ mở toang.

- Hôm nay anh được tắm kem loại thượng hạng đây - hấn ta nói. - Đây là nhiệm vụ của tôi trên toàn thế giới. Phá hủy quyền lực và của cải.

Anh bắt đầu hiểu ra. Đây là André Petrescu, kẻ ám sát bằng bánh ngọt, kẻ chuyên săn đuổi các giám đốc công ty, chỉ huy quân đội, các ngôi sao bóng đá và chính trị gia. Hấn ta tấn công bọn họ bằng bánh ngọt. Hấn đánh vào chỗ sơ hở của những nguyên thủ quốc gia. Hấn phục kích những tội phạm chiến tranh và cả những thẩm phán.

- Tôi đã chờ đợi điều này ba năm nay rồi. Bánh mới bỏ lò đây. Tôi đã bỏ lỡ vụ Tổng thống Mỹ để thực hiện cuộc tấn công này vì dù sao tôi có thể tắm

kem cho ông ta bất kỳ lúc nào. Tôi bảo anh điều này nhé, anh là mục tiêu rắn nhất của tôi đấy.

Anh nhìn cái gã nhỏ thó với mái tóc nhuộm màu vàng chóc và chiếc áo phong Disney World vẽ nhí nhảnh. Eric bắt gặp vẻ ngưỡng mộ trong giọng nói của hắn ta. Hắn ta trông co rúm và nhàu nhĩ như mớ giẻ rách khi bị Torval kẹp chặt trong tay. Khi ánh đèn flash lóe lên, anh quay ra tấn công những kẻ chụp ảnh, và cứ mỗi một cú đâm giáng xuống, anh lại cảm thấy thật dễ chịu. Ba kẻ đó bỏ chạy, đâm sầm vào dây thùng rác rồi vụt biến mất khỏi con phố. Còn tên quay phim thì vội vã lẩn vào trong xe.

Anh quay lại chỗ chiếc limo, quẹt chỗ kem trên mặt rồi nhắm nháp, lớp kem mang hương vị của chanh tây. Vụ giao tranh khiến anh và Torval trở nên đoàn kết, ánh mắt hai người nhìn nhau thân thiết hơn.

Petrescu đang tỏ ra đau đớn.

- Ông thật là thiếu óc hài hước đấy, ông Packer.

Eric cho hắn một phát cùi chỏ và kéo hắn khỏi Torval. Hành động của anh tạo điều kiện cho hắn được mở miệng.

- Anh đang sống trên danh tiếng. Còn tôi đã bị các thể loại nhân viên an ninh đánh đến chết đi sống lại. Khi tôi ở Anh, để bảo vệ Nữ hoàng, họ đã bắt tôi đeo một cái vòng cổ thu thanh. Họ theo dõi tôi như thể tôi là loài sếu quý hiếm vậy. Nhưng xin hãy tin một điều. Trong vòng sáu ngày tôi đã trát kem vào Fidel ba lần khi ông ta ở Bucharest hồi năm ngoái. Tôi là thợ sơn bánh kem lành nghề. Tôi đã nhảy từ trên cây xuống người Michael Jordan một lần. Đó là vụ *Cái bánh bay* nổi tiếng. Cái video đó đáng được trưng bày ở bảo tàng qua nhiều thế kỷ. Sau đó họ đã tống cổ tôi vào nhà giam cho đến khi tôi không chịu được nữa phải khóc thét lên.

Họ nhìn hắn ta loạng choạng bỏ chạy. Nhà hàng đã khóa cửa và không còn một ai. Họ đứng trong khoảnh khắc im lặng. Đầu tóc Eric dính đầy kem. Quần áo của anh cũng toàn kem và bánh chanh. Anh có thể cảm thấy một vết rách

trên trán, nguyên nhân là chiếc máy quay mà một trong những người đàn ông đó đã dùng để tự vệ. Anh cần phải tiết lộ một điều.

Anh đang cảm thấy thật dễ chịu. Anh siết chặt hai bàn tay vào nhau. Cảm giác thật mạnh mẽ, nhói đau và nóng ấm. Cơ thể anh đang thì thầm với chính anh. Cuộc tấn công những tên chụp ảnh, những cú đâm của anh, dòng máu sôi sục, nhịp đập của trái tim, vẻ đẹp của những cái thùng rác đổ chổng chơ.

Một lần nữa anh cảm thấy như được hồi sinh.

Anh tìm thấy chiếc kính râm trong ngăn chứa sâm banh và đút nó vào trong túi áo sơ mi. Có âm thanh gì đó bên ngoài giống như tiếng bóng nện vào mặt đất. Anh ra hiệu cho lái xe bắt đầu đi khi anh nghe thấy tiếng nẩy của bóng rổ, không thể nhầm lẫn được. Anh ra khỏi xe và đi sang khu vực sân chơi ở phía bắc con đường. Qua hai lớp hàng rào, anh thấy hai đứa trẻ con đang vừa khom lưng vừa gặm gù, một chơi một.

Cánh cổng đầu tiên bị khóa. Không ngần ngại, anh trèo qua hàng rào cọc nhọn bằng sắt. Cánh cổng thứ hai cũng bị khóa. Anh trèo qua hàng rào mắt cáo cao gấp đôi cái trước. Torval trèo theo sau từ hàng rào này đến hàng rào khác mà không nói nửa lời.

Họ đi đến cuối công viên và thấy lũ trẻ đang chơi đùa trong bóng tối u ám.

- Cậu có chơi không?

- Một chút thôi. Đây không phải là trò chơi của tôi. - Torval nói. - Bóng bầu dục mới là trò chơi của tôi. Anh có chơi không?

- Một chút. Tôi thích hoạt động dưới rổ bóng.

- Tôi cho là anh cũng biết rằng vẫn có kẻ đang theo dõi anh.

- Vẫn có kẻ nào đó lớn vờn ngoài kia sao.

- Lần trước chỉ là vụ tấn công vớ vẩn bằng bánh kem. Không đáng nói.

- Tôi hiểu mà. Tất nhiên là tôi nhận ra chứ.

Cuộc đối đầu giữa hai đứa trẻ đang rất sôi nổi, chúng nện mạnh vào quả bóng để nó nảy lên, và không ngừng gầm gừ từ trong cổ họng.

- Lần tới sẽ không chỉ có bánh nướng với bánh ngọt đâu.

- Món tráng miệng đã kết thúc rồi.

- Hắn ta ở ngoài kia và hắn có vũ khí.

- Hắn có vũ khí và anh cũng vậy.

- Điều này là sự thực.

- Cậu sẽ phải giương vũ khí lên.

- Điều này là sự thực - Torval nói.

- Hãy chứng minh đi.

- Chứng minh à. Được thôi. Sao lại không nhỉ? Anh trả tiền cho việc này mà.

Hai người khịt khịt rồi kéo theo một điệu cười giọng mũi nhạt nhẽo.

Torval rút khẩu súng từ trong áo khoác ra và đưa cho Eric, một thứ vũ khí tuyệt đẹp, pha trộn giữa màu bạc và đen, nòng súng dài bốn inch rưỡi, báng súng làm bằng gỗ cây óc chó.

- Chế tạo tại Cộng hòa Czech.

- Đẹp đấy.

- Và rất nhanh nữa. Nhanh một cách khủng khiếp.

- Nhận diện giọng nói.

- Đúng vậy - Torval nói.

- Cậu nói và nó biết giọng của cậu.

- Đúng vậy. Nó sẽ không hoạt động nếu tiếng nói không phù hợp với dữ liệu được lưu trữ. Chỉ có giọng nói của tôi là phù hợp.

- Cậu có phải nói tiếng Czech trước khi nổ súng không?

Torval toét miệng cười. Đây là lần đầu tiên Eric nhìn thấy anh ta cười. Anh lấy chiếc kính râm ra khỏi túi áo và lắc lắc đầu để thả lỏng thái dương.

- Nhưng giọng nói mới chỉ là một nửa yêu cầu vận hành thôi. - Torval nói, rồi ngừng lại như thể khiến câu chuyện thêm phần hấp dẫn.

- Cậu muốn nói là còn có một mã hóa khác nữa?

- Có một mã hóa giọng nói được lập trình từ trước.

Eric đeo kính vào.

- Nó là gì?

Lần này thì Torval kín đáo mỉm cười, rồi ngược mắt nhìn Eric lúc này đang giương súng.

- Nancy Babich.

Anh bắn người đàn ông. Đôi mắt Torval trợn trừng vì kinh ngạc. Anh bắn và anh ta đổ xuống. Nhìn anh ta không còn chút uy thế gì mà chỉ thấy sự bối rối một cách ngớ ngẩn.

Cách đó hai mươi yard, quả bóng bầu dục đã ngừng nảy.

Anh ta đổ gục xuống thành một khối nhưng không có lấy một giọt máu trào ra. Điều này có thể thấy rõ hơn khi anh ta lăn ra đất và hoàn toàn tắt thở. Anh ta có phương pháp rèn luyện và ý thức về tốc độ nhưng động tác không thực sự trôi chảy.

Eric liếc nhìn lũ trẻ đang đứng nhìn bất động. Quả bóng chậm chậm lăn trên mặt đất. Anh ra dấu tay ngụ ý bảo chúng tiếp tục trò chơi. Việc vừa xảy ra chẳng có gì là quá quan trọng đến mức khiến chúng phải ngừng chơi.

Anh quăng khẩu súng vào bụi rậm rồi bước về phía hàng rào mắt cáo.

Không một cánh cửa sổ phía trên nào bật mở, không một tiếng thét. Khẩu súng không được lắp đặt thiết bị giảm thanh nhưng vừa rồi chỉ có một phát súng và có lẽ phải ba, bốn phát hoặc hơn thế nữa mới có thể lôi những người dân quanh đây khỏi giấc ngủ hoặc khiến họ ngừng dán mắt vào vô tuyến. Đây là một trong những thứ chóng tàn của buổi tối, không khác gì việc làm tình của những con mèo. Bạn sẽ không cảm thấy cần rút lương tâm trừ khi bạn nổ súng lần thứ hai và có tiếng chân chạy huỳnh huých.

Giữa những tiếng huyền não om sòm của khu dân cư sống quá gần mặt đường và tình trạng vô tổ chức của thành phố, bạn đừng hy vọng sẽ có phản ứng nào khi tiếng súng vang lên.

Cũng vậy, phát súng không gây phiền nhiễu gì nhiều hơn trò bóng rổ. Nếu như nó khiến trò chơi kết thúc thì mọi người cũng sẽ cho rằng đó là tiếng súng báo hiệu trò chơi đến hồi kết khi trời đã tối muộn.

Anh bỗng dừng lại và cho rằng phải quay lại tìm khẩu súng.

Anh đã quăng nó vào bụi cây vì anh muốn mặc kệ cho mọi chuyện diễn ra. Súng ống là những vật nhỏ bé nhưng có ích. Anh muốn tin vào sức mạnh của định mệnh. Xong việc rồi thì khẩu súng nên ra đi.

Anh trèo qua hàng rào mắt cáo, túi quần anh bị xé toạc.

Anh đã vội vàng vứt khẩu súng đi. Nhưng việc mất đi người vệ sĩ và khẩu súng khiến trong anh xuất hiện một cảm giác kỳ lạ. Giờ đã quá muộn để nghĩ lại.

Anh nhảy xuống đất và tiếp tục tiến đến gần hàng rào sắt.

Anh không băn khoăn chuyện Nancy Babich là ai và anh không cho rằng cái mật mã mà Torval đã lựa chọn ấy có thể nhân tính hóa anh ta hay khiến cho anh thấy hối hận. Torval là kẻ thù của anh, là mối đe dọa đến lòng tự tôn của anh. Khi bạn trả tiền cho một người để giữ mạng sống thì có nghĩa là hấn

ta đã chiếm được ưu thế về tâm lý. Chính nhờ mối đe dọa đang treo lơ lửng trên đầu, việc đánh mất công ty và toàn bộ tài sản cá nhân mà Eric có thể diễn đạt bản thân theo cách này. Cái chết của Torval đã xóa tan bóng tối và mở đường cho một cuộc đời đầu sâu xa hơn.

Anh trèo qua hàng rào sắt và bước đến chỗ chiếc xe. Một người đàn ông với bộ dạng như đến từ thế kỷ trước đang chơi saxophone ở góc phố.

Lời thú tội của Benno Levin

BUỔI SÁNG

Tôi đang sống mà không có mạng Internet. Tôi đang viết trên cái bàn bằng sắt mà tôi đã cắt công kéo từ ngoài phố vào đến tòa nhà này. Tôi có một chiếc xe đạp hỏng, tôi thường đạp bằng một chân còn chân kia giả vờ đạp.

Tôi đang lên kế hoạch sẽ có một việc làm để đời qua những trang giấy mà tôi sẽ viết. Đây sẽ là cuốn tự truyện tinh thần kéo dài hàng nghìn trang và tâm điểm của tác phẩm sẽ là việc tôi lần theo dấu vết anh ta và giết chết anh ta. Tôi sẽ viết loại chữ thường bằng bút chì.

Khi tôi còn đi làm, tôi vẫn duy trì một vài tài khoản nhỏ ở năm ngân hàng lớn. Đó là những ngân hàng danh tiếng và có nhiều chi nhánh trên khắp thành phố. Tôi thường đến những ngân hàng khác nhau hay những chi nhánh của cùng một ngân hàng. Có điều, tôi thường xuyên đi từ ngân hàng này đến ngân hàng khác để chuyển tiền giữa các tài khoản với nhau hoặc chỉ để kiểm tra số dư. Tôi ấn mặt khẩu và những mã số xác nhận. Những cỗ máy sẽ hướng dẫn chúng ta từng bước một. Những cỗ máy tự động nói. Chúng dạy chúng ta suy nghĩ một cách logic.

Cuộc hôn nhân của tôi với người phụ nữ tàn tật đã có một đứa con riêng chỉ kéo dài trong một thời gian ngắn. Khi tôi nhìn đứa con của cô ta, tôi thường cảm thấy mình đã rơi xuống một cái hố sâu không đáy.

Sau đó tôi chuyển sang nghề dạy học. Thực sự tôi không muốn làm cái việc kể lể tiểu sử, gia đình và việc học hành của tôi. Tôi muốn đứng lên từ những trang viết và làm điều gì đó khiến cho ai đó phải đau đớn. Trong tôi xuất hiện ý muốn làm đau người khác và tôi đã không ý thức được về ham muốn đó. Công việc viết lách và chiều sâu của nó sẽ cho tôi biết liệu tôi có khả năng hay không.

Thành thật mà nói, tôi rất mong nhận được sự cảm thông của các bạn. Tôi dùng số tiền tối thiểu hàng ngày của mình mua nước đóng chai để uống và tắm rửa. Tôi tự sắp xếp và thiết kế lấy một cái toilet. Những cửa hàng bán thức ăn nhanh là nơi tôi thường xuyên lui tới. Nơi tôi đang sống là một tòa nhà không điện, không nước, không ánh sáng, không có gì hết ngoại trừ những thứ do tôi tự cung cấp lấy.

Tôi gặp khó khăn khi phải nói chuyện trực tiếp với mọi người. Tôi thường cố gắng nói sự thực. Nhưng không nói dối thật là khó đối với tôi. Tôi nói dối mọi người bởi đó là thứ ngôn ngữ của tôi, đó là cách mà tôi nói chuyện, là thứ tồn tại trong đầu tôi. Tôi không bao giờ chú ý đến người mà tôi đang giao tiếp, tôi cố gắng coi như không trông thấy họ hoặc chỉ thoáng liếc qua họ.

Sau một thời gian tôi bắt đầu thấy hài lòng với việc đó. Mỗi một lời nói dối không cần thiết lại là một cách để tạo nên con người mới. Giờ tôi đã hiểu rõ điều này. Không ai có thể giúp được tôi ngoài chính bản thân tôi.

Tôi xem hình ảnh truyền trực tiếp từ trang web của anh ta mọi lúc. Ngày nào tôi cũng xem. Những câu chuyện của anh ta với mọi người, cách anh ta quay tròn trên chiếc ghế tựa. Anh ta cho rằng ghế tựa là một thứ cực kỳ ngu ngốc và vô giá trị. Rồi cái cách anh ta bơi, cách anh ta ăn uống, chơi bài, tất cả đều được máy quay ghi lại, kể cả kiểu tráo bài của anh ta. Mặc dù tôi cùng làm chung một chỗ với anh ta, tôi vẫn chờ ngoài phố để được nhìn thấy anh ta đi về. Tôi luôn muốn xác định vị trí anh ta. Biết được anh ta đang ở đâu trong từng giây phút là rất quan trọng. Việc đó khiến thế giới của tôi được sắp xếp theo trật tự.

Dẫu sao chẳng nữa chúng cũng không phải là những lời nói dối. Phần lớn không phải là nói dối, mà chỉ là sự chệch hướng đôi chút khỏi cơ thể người nghe, vai của anh ta hoặc cô ta hoặc đôi khi chúng đi trượt hẳn.

Nói chuyện trực tiếp với người khác đúng là không thể chịu đựng nổi. Nhưng trong những trang viết này tôi sẽ viết theo cách của tôi để đi vào sự thực. Hãy tin tôi đi. Họ bắt tôi xuống làm ở một đơn vị tài chính thấp hơn. Tôi viết lách để tĩnh tâm lại nhưng đôi khi cũng không tự làm chủ được.

Bây giờ tôi chỉ gửi tiền ở một địa điểm vì khoản tài chính của tôi teo tóp đến mức không còn gì. Đó là một ngân hàng bé tẹo có một cái máy rút tiền ở phía trong, một máy gắn trên tường phía ngoài. Tôi dùng cái máy ngoài đường bởi vì chắc chắn bảo vệ sẽ không cho tôi vào trong.

Tôi có thể nói với anh ta rằng tôi có một tài khoản và chứng minh điều đó. Nhưng nhà băng lại làm bằng đá hoa, kính, và những bảo vệ có vũ khí. Còn tôi thì sẵn sàng chấp nhận điều này. Tôi có thể nói với anh ta là tôi cần phải kiểm tra *Những hoạt động tài khoản gần đây*, mặc dù thực ra là chẳng có hoạt động nào. Nhưng tôi lại rất bằng lòng với việc giao dịch ở phía ngoài, bằng cái máy gắn trên tường.

Hàng ngày tôi cảm thấy rất hổ thẹn, mỗi ngày tôi càng thấy hổ thẹn hơn. Nhưng tôi sẽ dùng nốt quãng đời còn lại của mình trong cái không gian sống này để viết những ghi chép. Cuốn nhật ký này sẽ ghi lại mọi hành động, suy nghĩ của tôi, để từ đó tôi có thể tìm thấy một chút vinh quang và ý nghĩa của cuộc sống. Tôi muốn mười nghìn trang viết này sẽ khiến thế giới phải ngừng quay.

Cho phép tôi được nói. Tôi rất dễ bị nhiễm những căn bệnh có khuynh hướng toàn cầu. Tôi đã có vài lần bị nhiễm *susto* [13](#). Tôi đã bị lây nhiễm căn bệnh đó từ Internet trước khi vợ tôi bỏ đi cùng với đứa con của cô ta, những người anh em nhập cư bất hợp pháp của cô ta đã đưa cô ta đi.

Căn bệnh đó chỉ là một thứ bịa đặt và hoang đường. Nhưng tôi lại rất dễ bị nhiễm nó. Tác phẩm này cũng sẽ miêu tả lại những triệu chứng bệnh của tôi.

Anh ta luôn luôn là người đi đầu. Và tôi buộc phải khâm phục điều đó. Anh ta luôn đi ngược lại những thứ mà bạn và tôi cho là vĩ đại, là cần thiết với cuộc sống của chúng ta. Mọi thứ đều trở thành vô giá trị trong tay anh ta. Trong thâm tâm tôi rất hiểu anh ta. Anh ta muốn trở thành người tiên phong khai hóa cho cái nền văn minh này.

Tôi thường giữ một tập hóa đơn được buộc bằng một sợi dây cao su màu xanh có đóng dấu California Asparagus. Số tiền được chi trả cho đám hóa đơn đó giờ đang được lưu hành và truyền tay một cách mất vệ sinh. Tôi có một chiếc xe đạp không thể đi được, tôi đã tìm thấy nó vào một buổi tối với một chiếc pedal bị mất.

Khi tôi còn đi làm, tôi đã bí mật đăng quảng cáo tìm mua một khẩu súng đã qua sử dụng trên mạng. Và tôi đã mua được nó một cách nhanh chóng và kín đáo. Tôi biết cái ngày đó đang đến gần. Tính khí anh ta rất thất thường và thói quen làm việc không cố định. Thật là hài hước và bi kịch khi một người như tôi lại sở hữu một thứ vũ khí phức tạp đến thế.

Đôi khi tôi cũng thấy hành động của tôi thật đáng khinh và đáng thương hại nhưng tôi không thể làm gì khác.

Cuộc sống của tôi không còn là của tôi nữa rồi. Bản thân tôi cũng không muốn nó như thế. Tôi nhìn anh ta thất cả vạt và tôi biết anh ta là ai. Chiếc gương treo trong phòng tắm thông báo cho anh ta những số liệu về nhiệt độ, huyết áp của anh ta, chiều cao, cân nặng, nhịp tim, mạch đập, các thuốc cần phải uống, toàn bộ diễn biến sức khỏe được ghi lại từ việc quan sát mặt anh ta. Còn tôi là cái cảm biến có tính người của anh ta, có thể đọc được ý nghĩ, hiểu đến tận tâm can anh ta.

Chiếc gương sẽ thông báo chiều cao của bạn nếu như bạn bị co rút lại vào ban đêm.

Thuốc lá không phải là một phần tiêu sử con người tôi như bạn nghĩ. Nhưng tôi đúng là một kẻ nghiện thuốc lá nặng. Tôi mà thích cái gì là sẽ thành nghiện. Tôi không đọc sách để lấy vui. Tôi không tắm rửa thường xuyên vì điều kiện không cho phép. Tôi mua quần áo ở Value Drugs. Ở nước Mỹ, bạn có thể làm như vậy, trang bị quần áo từ đầu đến chân trong một hiệu thuốc, đó là sở thích của tôi. Nhưng dù thực tế có tạp nham thế nào, tôi cũng không khác bạn nhiều về đời sống tinh thần ở cái nét nghĩa là chúng ta đều không thể kiểm soát được nó.

Họ đưa cô ta xuống nhà cùng với chiếc xe lăn và đứa bé của cô ta. Trong đầu tôi mất phương hướng. Có lẽ bạn đã từng nhìn thấy những hình tháp nhọn trên màn hình máy ghi tim vật lý. Nó cũng giống như những suy nghĩ của tôi trào thành từng đợt sóng, tôi ngẫm nghĩ về cách đối phó với chuyện này. Tôi từ bỏ việc dạy học để theo đuổi giấc mơ triệu đô. Thủy triều đã lên và đã đến lúc hành động. Nhưng rồi khi tôi ngồi trước bàn làm việc, tôi bỗng cảm thấy sự chuyển hóa. Tôi cảm thấy mình bị buộc chặt vào chuyện này, hoàn cảnh không cho phép tôi lựa chọn, mặc dù sự thực là tôi đã lựa chọn việc ở đó và khoảng cách tôi đến gần anh ta nhất đó là khoảng cách khi tôi nghe lỏm anh ta nói chuyện.

Tôi cảm thấy tiến thoái lưỡng nan khi vạch kế hoạch giết anh ta. Điều này có khiến tôi kém thú vị hơn trước mắt bạn không, hay là thú vị hơn?

Tôi không phải là một trong những kẻ đáng khinh bỉ mà bạn cố gắng xem như không thấy khi đi bộ trên một con phố nào đó. Tôi cũng không nhìn họ. Tôi phải dỡ những bức tường nơi tôi sống xuống, một công việc kéo dài trong nhiều tuần nhưng giờ thì đã gần hoàn thành. Tôi mua nước đóng chai ở một cửa hàng tạp hóa Mexico ngoài phố. Luôn có hai nhân viên bán hàng hoặc là ông chủ cùng một nhân viên bán hàng. Họ đều nói rằng: Không vấn đề gì. Tôi nói: Cảm ơn. Không vấn đề gì.

Tôi thường liếm láp những đồng tiền như một đứa trẻ. Cái rãnh ở gờ của đồng tiền được gọi là khía rãnh tiền. Giờ thỉnh thoảng tôi vẫn liếm chúng

nhưng lại cảm thấy lo lắng về những chất bẩn kẹt lại trong rãnh.

Còn chuyện lấy đi mạng sống của người khác? Đó là viễn cảnh về một ngày mới. Cuối cùng tôi cũng quyết tâm hành động. Đó là một hành động táo tợn sẽ làm nên lịch sử và thay đổi mọi thứ đã từng xảy ra trước kia. Nhưng làm thế nào có thể hình dung ra giây phút đó? Tôi không chắc tôi có thể làm việc đó kể cả trong tâm trí, hai kẻ vô danh với bộ quần áo vấy máu.

Và làm thế nào tôi có thể tìm giết anh ta bây giờ, việc ngấm và bắn còn ít thực tế hơn nhiều. Vậy nên nó hoàn toàn thuộc về lý thuyết suông.

Mỗi khi mua hàng và trả bằng tiền xu, tôi thường rơi vào trạng thái trì trệ và lúng túng đến nỗi đếm lần lộn hết cả.

Nhưng tôi sẽ sống thế nào nếu như anh ta không chết? Anh ta có thể trở thành một người cha bị giết chết. Tôi sẽ đề nghị ý tưởng này. Họ sẽ thu hoạch chất tinh dịch của anh ta rồi để nó đông lạnh trong mười lăm tháng. Sau đó thì việc thụ thai cho người vợ góa bụa của anh ta hay một người mẹ tình nguyện là rất đơn giản. Rồi nó sẽ lớn lên, mang hình dáng và máu thịt của anh ta. Còn tôi sẽ có cái mà căm ghét khi nó đủ lớn để trở thành một người đàn ông.

Vào những khoảnh khắc tĩnh mịch nhất của ban đêm, người ta thường trầm trở với ý nghĩ họ là ai. Tôi mang theo ý nghĩ này như điều bí mật của một đứa trẻ, và cũng khiếp sợ nó. Trong từng giây phút của cuộc đời, tôi đều cảm nhận được sự rộng lớn trong tâm hồn mình.

Tôi đã phải kéo lê cái bàn sắt lên ba đợt cầu thang bằng dây thừng và cái nêm. Tôi phải vót nhọn những cái bút chì của tôi bằng dao gọt.

Có những ngôi sao đã chết mà vẫn tỏa sáng bởi ánh sáng của nó mắc kẹt lại cùng thời gian. Tôi đứng ở vị trí nào trong cái ánh sáng đó, mà nói đúng ra nó không thực sự tồn tại.

Chiếc limousine từ từ hiện ra dưới ánh đèn đường, một cảnh tượng méo mó vẹo vọ như một bức tranh biếm họa đập vào mắt. Đèn opera đã được bật, mỗi bên mười hai chiếc được đặt giữa những cửa sổ xếp thành bốn cái một. Người lái xe đứng ở phía sau và vẫn giữ cửa xe mở để chờ Eric bước vào. Anh không bước vào ngay. Anh dừng lại và nhìn người lái xe. Anh chưa bao giờ làm như thế và lần này anh quan sát anh ta một lúc lâu.

Đó là một người đàn ông da đen mảnh khảnh với chiều cao trung bình và khuôn mặt hơi dài. Anh ta chỉ có độc một mắt trái, và khó khăn lắm mới có thể nhìn thấy con mắt đỏ dưới lớp mí trũng sâu. Có thể thấy rõ vành dưới con ngươi của anh ta tách riêng rẽ thành quãng. Người này hiển nhiên cũng có một quá khứ. Phần lòng trắng của con mắt anh ta phủ đầy bóng tối, một mặt trời đỏ màu máu. Cuộc đời anh ta hẳn đã trải qua không ít biến cố.

Eric thích thú với ý nghĩ về một người đàn ông với con mắt hồng hành nghề lái xe để kiếm sống. Mà đó lại chính là chiếc xe của anh. Điều này càng khiến cho ý nghĩ đó trở nên thú vị hơn.

Anh chợt nhớ ra rằng anh cần đi tiểu tiện. Anh khom người làm việc đó trên xe, anh nhìn cái bồn cầu tự động gập lại. Anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra với thứ chất thải đó. Có lẽ nó được chứa ở đâu đó phía dưới đáy xe ô tô hoặc có thể thải trực tiếp ra phố, điều này có thể vi phạm hàng trăm điều luật của thành phố.

Chiếc đèn để đi trong sương mù của chiếc ô tô đang tỏa ra một vùng ánh sáng màu vàng. Chỉ cách đó hai dãy phố là con sông chứa đầy những chất hóa học và rác rưởi, những đồ gia dụng trôi nổi, những cơ thể bị đánh bằng dùi cui hay bị bắn chết, tất cả vật vờ trôi về phía nam nơi đỉnh đầu hòn đảo rồi đổ ra biển.

Đèn giao thông chuyển sang màu đỏ. Chỉ có lác đác vài chiếc xe di chuyển phía trước đại lộ. Anh ngồi trong xe và nhận ra rằng nó có tác dụng đến mức khiến anh phải sẵn sàng chờ đợi không kém gì người lái xe, chỉ bởi vì đèn có màu đỏ mà không phải là màu khác. Nhưng anh không tuân theo những giới hạn mà xã hội đã thống nhất. Anh đang trong tâm trạng hết sức kiên nhẫn, và có lẽ cả cảm giác tự lự, cô đơn một cách ghê gớm khi những vệ sĩ của anh không còn ở bên cạnh.

Chiếc xe băng qua Đại lộ thứ mười, qua một cửa hàng tạp hóa nhỏ rồi một dãy xe tải đang nằm im lìm. Anh thấy hai chiếc ô tô đỗ trên lề đường được phủ bằng tấm vải nhựa rách nát màu xanh. Có một con chó đi lạc. Hình ảnh đó thật quen thuộc, một con chó màu xám gầy còm đang gí mũi vào những trang báo quảng cáo. Bên cạnh đó là những chiếc thùng rác méo mó làm bằng kim loại, chứ không phải là những chiếc thùng nhựa kiểu cách trên phố phía tây. Những chiếc thùng chứa đủ thứ rác rưởi có nguồn gốc từ những chiếc xe đẩy siêu thị mà ra. Anh cảm thấy bóng đêm yên tĩnh đang buông xuống, một sự trống vắng không hề bắt nguồn từ sự tĩnh lặng của con phố trong giờ phút này. Và chiếc xe đi qua cửa hàng tạp hóa thứ hai. Anh trông thấy đường tàu đã gỉ sét, những xưởng ô tô, những cửa hàng mỹ phẩm đóng cửa khi đêm xuống, những cánh cửa chớp bằng thép được vẽ graffiti tiếng Tây Ban Nha hoặc Ả Rập.

Tiệm cắt tóc nằm ở phía bắc con đường, đối diện khu tập thể bằng gạch cũ nát. Chiếc xe đã dừng lại nhưng Eric vẫn còn ngồi đó và suy nghĩ. Anh ngồi tĩnh lặng trong năm, sáu phút. Rồi cánh cửa bật mở, người lái xe đứng trên vệ đường và nhìn anh.

- Chúng ta đã đến nơi – cuối cùng anh ta cũng mở miệng.

Eric đứng trên vỉa hè trông sang khu tập thể phía bên kia đường. Anh nhìn tòa nhà nằm lọt thỏm giữa một dãy năm nhà và cảm thấy cô đơn đến rùng mình. Cửa sổ tầng thứ tư tối om. Tòa nhà toát lên một vẻ vô cùng đáng sợ. Đó là một con phố ảm đạm nhưng mọi người vẫn sống ở đây, trong khu tập thể của ngành đường sắt, họ vẫn luôn sống tươi vui và hạnh phúc như ở bất kỳ nơi đâu trên thế giới này, anh nghĩ, và luôn luôn như vậy.

Cha anh đã lớn lên ở đây. Có đôi khi, Eric buộc phải để cho con phố này phả hơi thở của nó đến anh. Anh muốn cảm nhận nó, một nỗi khát khao đến tội nghiệp. Nhưng đó không phải là sự khao khát, mong mỏi, hay ý thức về quá khứ của anh. Anh còn quá trẻ để có thể cảm nhận được những điều như thế, dù sao nó cũng không thích hợp với anh. Và đây chưa bao giờ thực sự là nhà anh, là con phố của anh. Anh đang cảm nhận điều mà cha anh cảm thấy khi đứng ở nơi này.

Tiệm cắt tóc đã đóng cửa. Anh biết rõ rằng nó luôn đóng cửa vào giờ này. Anh ngó qua khe cửa và thấy nhà sau vẫn sáng đèn. Ánh đèn luôn sáng ở nơi đó dù bất kỳ giờ nào trong ngày. Anh gõ cửa và chờ đợi. Một người đàn ông bước đi dò dẫm trong bóng tối lơ mờ, Anthony Adubato, trong bộ trang phục làm việc hàng ngày của ông gồm chiếc áo dài sọc trắng cộc tay, chiếc quần lửng thùng và đôi giày thể thao.

Eric biết ông sẽ nói gì khi mở cửa.

- Sao lại có người lạ đến gõ cửa vào giờ này?
- Xin chào, Anthony.
- Lâu quá rồi không gặp cậu.
- Lâu rồi. Tôi muốn cắt tóc.
- Trông cậu thế nào nhỉ. Đi vào đây để tôi có thể ngắm cậu nào.

Ông bật công tắc đèn và đợi Eric ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế cắt tóc. Mặt vải lót sàn nhà có một vài vết lõm nơi một chiếc ghế khác đã từng ở đó, vẫn còn đó chiếc ghế đồ chơi cho trẻ con, cái xe ô tô màu xanh lá cây với bánh xe màu đỏ.

- Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ai có mái tóc bờm xờm thế này.
- Sáng nay khi tỉnh dậy, tôi biết đã đến lúc phải đi cắt tóc rồi.
- Cậu biết phải đến nơi nào.
- Tôi đã tự nhủ với bản thân rằng tôi cần được cắt tóc.

Ông gỡ chiếc kính râm ra khỏi đầu Eric và đặt nó lên cái giá phía dưới chiếc gương có chiều dài suốt căn phòng sau khi kiểm tra những vết bụi bẩn trên đó.

- Có lẽ cậu muốn ăn chút gì đó.
- Tôi có thể không?
- Có hẳn một cửa hàng ăn trong chiếc tủ lạnh mà tôi thường phải cố gắng kiềm chế mỗi khi đi qua nó.

Ông đi vào nhà sau để lại Eric đang ngắm nghía xung quanh. Những bức tường đã bị tróc hết sơn, để lộ những mảng vữa màu trắng hơi hồng, trần nhà cũng bị nứt. Rất lâu rồi, lần đầu tiên khi cha anh đưa anh đến đây, khi đó cái tiệm cắt tóc này có bề ngoài khá khảm hơn đôi chút, nhưng cũng không đẹp hơn bây giờ là mấy.

Anthony đứng ở ngưỡng cửa, hai tay cầm hai chiếc hộp bìa cứng nhỏ màu trắng.

- Vậy là cậu đã kết hôn với cô gái ấy.
- Đúng vậy.
- Tôi chưa bao giờ nghĩ là cậu lại kết hôn sớm như vậy. Nhưng điều mà tôi được biết là gì nhỉ? Tôi có món xúp đậu nghiền và món cà tím nhồi cơm và

quả hạch.

- Cho tôi món cà tím.

- Của cậu đây - Anthony nói nhưng vẫn đứng tại chỗ không di chuyển.

- Ông ấy đã ra đi rất nhanh khi họ tìm ra căn bệnh. Họ chẩn đoán được bệnh thì ông ấy đã đi. Cứ như thể hôm trước ông ấy còn ngồi nói chuyện với tôi, vậy mà hôm sau đã đi rồi. Đó là điều mà tôi cảm thấy. Tôi cũng có món cà tím trộn tỏi và chanh nếu như cậu muốn dùng thử. Ông được chẩn đoán bệnh vào tháng Hai. Họ phát hiện ra căn bệnh quái ác và thông báo với ông. Nhưng ông đã không tiết lộ bất kỳ điều gì với mẹ cậu cho đến khi buộc phải nói. Đến tháng Ba thì ông mất. Nhưng trong tâm trí tôi thì khoảng thời gian ấy chỉ ngắn ngủi như là một, hai ngày. Hai ngày là cùng.

Anh đã được nghe câu chuyện này rất nhiều lần và mỗi lần ông vẫn dùng những câu kể gần như giống hệt nhau và chỉ biến tấu đôi chút trong phạm vi đề tài. Đó là điều anh muốn ở Anthony. Những câu nói lặp đi lặp lại, tờ lịch treo tường của nhà máy dầu, chiếc gương cũ kỹ cần được tráng thủy một lần nữa.

- Hồi đó cậu mới lên bốn.

- Năm chứ.

- Chính xác. Mẹ cậu là đầu não của hãng. Chính cái công ty ấy đã ảnh hưởng đến tâm tính của cậu sau này. Mẹ cậu là một người khôn ngoan. Ông ấy luôn tự nhủ với bản thân như vậy.

- Còn ông. Ông vẫn khỏe chứ?

- Cậu hiểu ta mà, con trai. Tôi có thể nói với cậu rằng tôi chẳng thể phàn nàn dù điều đó hoàn toàn nằm trong khả năng của tôi. Vấn đề là tôi không muốn.

Ông ngả phần thân trên về phía trước, mái tóc lồm chồm đã bạc phơ và đôi mắt thì mờ đục.

- Bởi vì chẳng còn thời gian nữa - ông nói.

Ngừng lại một lúc, ông đi đến chỗ cái giá trước mặt Eric và đặt hai chiếc hộp bìa xuống đó. Ông rút ra hai cái thìa nhựa từ túi áo ngực.

- Đề tôi nghĩ xem chúng ta có gì để uống nhỉ. Có nước máy từ vòi nước đấy. Tôi sẽ uống nước. Còn có một chai rượu. Đừng hỏi nó đã nằm đây từ bao lâu rồi.

Ông rất thận trọng khi nhắc đến từ "rượu". Những gì ông đã từng nói thì ông sẽ luôn nói lại ngoại trừ cái từ này, nó khiến ông lo lắng.

- Tôi có thể uống một chút.

- Tốt. Bởi nếu như chính cha cậu bước vào đây thì tôi sẽ mời ông ta uống nước máy, lạy Chúa, ông ấy sẽ xé toạc chiếc ghế cuối cùng của tôi mất.

- Có lẽ tôi nên bảo lái xe của tôi vào đây. Anh ta đang ở bên ngoài.

- Chúng ta có thể mời anh ta một quả cà tím khác.

- Chắc sẽ rất tuyệt. Cảm ơn ông, Anthony.

Họ cùng dùng bữa với nhau, Eric và người lái xe ngồi trên ghế còn Anthony thì vừa đứng vừa nói chuyện. Ông tìm thấy một chiếc thìa cho người lái xe và cả hai đều uống nước trắng bằng những cái cốc lẻ bộ.

Người lái xe tên là Ibrahim Hamadou và hóa ra là anh ta và Anthony đều đã từng lái xe taxi ở New York nhiều năm về trước.

Eric ngồi trên ghế cắt tóc nhìn người lái xe vẫn chưa chịu cởi áo khoác ngoài và nói lỏng cà vạt. Anh ta ngồi trên chiếc ghế gập, quay lưng vào gương và ung dung thưởng thức món ăn của anh ta.

- Tôi đã lái một chiếc xe taxi. To đùng và long sông sọc - Anthony nói. - Hồi trẻ, tôi thường lái xe vào buổi tối. Họ làm gì được tôi nào?

- Lái xe buổi tối thì không hay lắm nếu như ông đã có vợ con. Nhưng bên cạnh đó, tôi có thể nói với ông rằng việc lái xe ban ngày sẽ khiến người ta phát điên.

- Tôi yêu chiếc xe của mình. Tôi lái xe suốt mười hai giờ không ngừng nghỉ. Tôi chỉ dừng lại để đi tè.

- Một hôm, tôi chứng kiến cảnh có một người bị chiếc xe taxi khác đâm phải. Anh ta bay vào xe tôi - Ibrahim nói. - Tôi muốn nói là anh ta đã bay trong không trung. Đâm sầm vào kính chắn gió, ngay trước mặt tôi, máu tung tóe.

- Tôi chưa bao giờ rời khỏi ga ra mà không có chiếc Windex của tôi - Anthony nói.

- Trước kia tôi đã từng làm thư ký cho Bộ Đối ngoại. Tôi đã nói với anh ta: "Ra ngay khỏi chỗ đó. Tôi không thể lái xe khi mà anh cứ nằm chình ịch trên kính chắn gió của tôi như thế."

Eric không thể ngừng nhìn vào nửa mặt trái của anh ta. Con mắt sụp của anh ta biến Eric trở thành một đứa trẻ bị hấp dẫn đến độ quên cả ngại ngùng khi nhìn chăm chăm vào anh ta. Con mắt nhăn nhúm nằm cách xa mũi, với cặp lông mày thẳng và nhướng cao. Vết sẹo khâu vắt ngang qua mí mắt. Nhưng thậm chí khi mí mắt gần như nhắm tịt, vẫn có thể nhận thấy sự khuấy động giờ đã lắng đọng trong con ngươi của anh ta, giống như sự pha trộn giữa lòng trắng trứng với máu. Con mắt dường như mang ý chí và tính cách của riêng nó khiến cho anh ta luôn có vẻ thay đổi.

- Tôi thường ăn luôn trên xe - Anthony vừa nói vừa vẩy vẩy hộp đồ ăn. - Tôi bọc bánh sandwich bằng giấy thiếc.

- Tôi cũng ăn khi chạy xe. Tôi không thể ngừng việc lái xe.

- Cậu đi tè ở đâu, Ibrahim? Tôi thường tè ở dưới cầu Manhattan.

- Đó chính xác là nơi tôi thường giải quyết.

- Tôi tè cả trong công viên, trong ngõ. Có lần tôi đi tiểu trong một nghĩa địa động vật.

- Buổi đêm thì thuận lợi hơn - Ibrahim nói. - Tôi chắc là như vậy.

Eric lắng nghe từ xa và bắt đầu cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến. Anh uống rượu bằng một chiếc cốc nứt. Khi đã ăn xong, anh đặt chiếc thìa vào trong cái hộp và cẩn thận đặt chiếc hộp lên tay vịn của ghế. Ghế tựa có tay vịn và chân lẽ ra phải được gọi bằng những cái tên khác. Anh ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại.

- Tôi đã ở đây để làm gì - Anthony nói. – Bốn giờ mỗi ngày giúp cha tôi công việc cắt tóc. Buổi tối thì tôi lái taxi. Tôi yêu chiếc xe của tôi. Tôi có một cái quạt nhỏ chạy bằng pin bởi vì ở cái thời kỳ đó, hãy quên chuyện máy điều hòa đi. Cốc uống nước của tôi có gắn nam châm, tôi thường gắn nó vào bảng đồng hồ.

- Tôi đã bọc vô lăng xe - Ibrahim nói. - Màu ngựa vằn. Rất đẹp. Với bức ảnh con gái tôi trên kính chắn.

Đúng lúc giọng nói đó trở thành một tiếng đơn âm và trở thành phương tiện tẩu thoát của anh thì một đoạn khác lại buột ra từ sự thao thức đã quẩn quanh suốt nhiều đêm ròng. Nhận thức của anh bắt đầu mờ nhạt, anh rơi vào một khoảng không bao la và cảm thấy một câu hỏi run rẩy đâu đó trong bóng tối.

Còn có điều gì giản đơn hơn việc chìm vào giấc ngủ?

Đầu tiên anh nghe thấy tiếng nhai nhóp nhép. Rồi đồng thời anh nhận ra mình đang ở đâu. Anh mở mắt và thấy bản thân mình trong gương, cùng với căn phòng ngồn ngộn xung quanh. Anh dừng lại trước hình ảnh đó. Con mắt sưng húp do bị chiếc bánh ngọt đập vào. Vết thương trên trán đã đóng vảy màu dâu chín. Đầu anh đầy bọt, bù xù và lộn xộn, đồng thời cũng rất ấn tượng. Anh gật đầu với bản thân mình để có thể nhớ ra anh là ai.

Ông thợ cắt tóc và người lái xe đang chia nhau món tráng miệng là một chiếc bánh ngọt nhiều tầng phết mật ong và quả hạch, mỗi người cầm một miếng trong lòng bàn tay.

Anthony nhìn anh nhưng lại nói chuyện với Ibrahim, mà có lẽ là nói với cả hai chẳng, hay là ông đang nói với những bức tường và những chiếc ghế.

- Lần đầu tiên tôi cắt tóc cho cậu này. Khi đó cậu ta không chịu ngồi yên trên ghế xe ô tô. Bố cậu ta cố gắng tống cậu ta vào trong. Còn cậu ta thì cứ nhất định không chịu. Vậy là tôi phải đặt cậu ta vào chỗ mà cậu ta đang ngồi bây giờ. Cậu ta bị bố kẹp chặt - Anthony nói. - Tôi đã cắt tóc cho bố cậu ta khi ông còn là một đứa trẻ. Rồi sau đó tôi lại cắt tóc cho cậu ta.

Ông đang nói với chính bản thân mình, với người đàn ông trong quá khứ của ông với chiếc kéo đã cắt xén hàng triệu mái tóc trên tay. Ông vẫn tiếp tục nhìn Eric, người biết rõ câu chuyện tiếp theo sẽ là gì nên đang chờ đợi.

- Cha cậu ấy lớn lên cùng với bốn anh chị em gái. Họ sống ngay bên kia đường. Năm đứa trẻ, bố, mẹ, ông bà, tất cả sống trong một căn hộ. Nghe nhé.

Eric lắng nghe.

- Tám người, bốn phòng, hai cửa sổ, một toilet. Tôi có thể nghe thấy tiếng cha cậu ta đang nói. Bốn phòng, hai phòng có cửa sổ. Đó là điều ông ta muốn nói.

Eric ngồi trên ghế và có thể nhìn thấy những gương mặt chập chờn hiện lên trong giấc ngủ của cha anh, một giấc mộng ngắn ngủi hay sự giải tỏa của chất morphine, một căn bếp hiện ra rồi biến mất, chiếc bàn với bề mặt tráng men, những vết ô trên giấy dán tường.

- Hai phòng có cửa sổ - Anthony nói.

Anh muốn hỏi mình đã ngủ được bao lâu rồi. Nhưng mọi người luôn thức giấc ngủ của họ kéo dài bao nhiêu lâu. Thay vào đó anh kể với họ về mối nguy hiểm đang đe dọa tính mạng anh. Anh tin họ. Thật dễ chịu khi có người

để mà tin tưởng. Cảm giác thật tuyệt vời khi tiết lộ chuyện đó ở một nơi đặc biệt như thế này, nơi thời gian dường như ngưng đọng trong không khí rồi tỏa ra những vật thể rắn và lan tới gương mặt của những người đàn ông. Đây là nơi anh cảm thấy mình được an toàn.

Rõ ràng là Ibrahim chưa được nghe về chuyện này. Anh ta thắc mắc:

- Nhưng trường nhóm an ninh ở đâu trong hoàn cảnh thế này?

- Tôi cho anh ta nghỉ từ đêm nay.

Anthony đứng dựa vào quầy tính tiền, miệng vẫn nhai nhóp nhép.

- Nhưng anh có vật phòng thân ở trong xe mà, đúng không?

- Vật phòng thân?

- Vật phòng thân ấy mà. Anh không hiểu nó có nghĩa là gì à?

- Tôi có một khẩu súng nhưng đã quăng nó đi rồi.

- Nhưng tại sao? - Ibrahim nói.

- Tôi đã không tính toán trước khi làm việc đó. Tôi không thích lên kế hoạch hay đề phòng trước.

- Cậu có biết chuyện này nghe nó thế nào không? - Anthony nói. - Thế nào nhỉ? Tôi nghĩ là cậu nổi tiếng vì có thể tiêu diệt một người trong chớp mắt. Nhưng tôi thấy cậu có vẻ đang do dự. Đây có phải là con trai Mike Packer không? Có một khẩu súng và rồi quăng đi à? Thế là thế nào?

- Thế là sao? - Ibrahim nói.

- Lảng vảng đến khu vực này của thành phố mà trên tay không có lấy nổi một khẩu súng.

- Có những điều mà cậu buộc phải tuân theo để bảo vệ cho chính bản thân cậu.

- Trong khu vực này? - Anthony nói.

- Cậu không thể đi quá năm mét trong bóng tối. Chỉ cần cậu hơi sơ sẩy, chúng sẽ giết cậu ngay lập tức.

Ibrahim đang nhìn anh. Đó là cái nhìn uể oải, dè dặt và không có một chút liên hệ nào.

- Cậu sẽ không phải là đối tượng nặng ký đối với chúng, chúng chỉ cần chờ đợi thêm một chút rồi sẽ xé nát cậu ra.

Ibrahim nhìn xuyên qua Eric, giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng. Đó là một người có vẻ ngoài hòa nhã trong bộ com lê và cà vạt, với chiếc bánh trong bàn tay đang xò ra. Những bình luận của anh rõ ràng là mang tính cá nhân, thậm chí chẳng liên quan gì đến cái thành phố này, những con đường này và cả tình huống mà họ đang bàn bạc.

- Có chuyện gì với mắt của cậu vậy? - Anthony hỏi. - Sao nó lại méo mó như thế?

- Tôi vẫn có thể nhìn, có thể lái xe. Tôi đã vượt qua bài kiểm tra của bọn họ.

- Cả hai anh em tôi đều là những huấn luyện viên chiến đấu từ nhiều năm trước. Nhưng tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái gì kinh khủng như thế.

Ibrahim quay đi. Anh ta không chịu khuất phục trước cơn thủy triều của những hồi ức và cảm xúc. Có lẽ anh ta cảm thấy có bồn phẫn với quá khứ của mình. Nhưng việc kể điều khủng khiếp ấy cho một người xa lạ, người mà sẽ nghe, gật đầu rồi quên đi, đó dường như là một sự phản bội với nỗi đau của anh ta.

- Chắc hẳn anh đã bị đánh đập và hành hạ - Eric nói. - Những cảnh sát mật. Họ dự tính sẽ hành quyết anh, bắn một phát vào đầu anh rồi bỏ anh lại đó cho tới chết. Rồi những kẻ nổi loạn tràn vào trung tâm, tình cờ chop được những kẻ cầm quyền nào đó. Họ giáng những nòng súng trường vào gương mặt bất kỳ.

Anh bình thản nói. Khuôn mặt Ibrahim lấp lánh những giọt mồ hôi. Anh ta có vẻ sẵn sàng đề phòng, một trạng thái mà anh ta đã học được từ những khu tập huấn từ bảy trăm năm trước khi anh ra đời.

Anthony đang thưởng thức món tráng miệng của ông. Họ nghe ông vừa nhai vừa nói chuyện.

- Tôi yêu chiếc taxi của tôi. Tôi nuốt thức ăn và lái xe suốt mười hai giờ đồng hồ, đêm này qua đêm khác, quên cả những kỳ nghỉ.

Ông đứng cạnh quầy tính tiền. Rồi ông cúi xuống mở cánh tủ phía dưới chiếc kệ và rút ra vài chiếc khăn bông.

- Nhưng tôi đã làm gì để tự bảo vệ mình nhỉ?

Eric đã từng thấy vật đó trước đây, một khẩu súng lục cũ kỹ nằm dưới đáy ngăn kéo.

Họ nói chuyện với anh. Họ ăn uống và khoe những chiếc răng. Họ khẳng định rằng anh phải có một khẩu súng. Anh không chắc là điều đó có quan trọng hay không. Anh sợ rằng đêm nay sẽ chóng tàn. Mọi nguy hiểm lẽ ra nên sớm biến thành một dạng vật chất sau khi Torval đã chết, nhưng nó đã không như vậy và anh bắt đầu ngờ rằng nó sẽ không bao giờ như vậy. Viễn cảnh đáng sợ nhất có thể, đó là không có kẻ nào rình rập ở ngoài kia. Nó khiến anh rơi vào tình trạng như mang một cái án treo, tất cả những điều trần tục và cảm giác tự đắc đều dần tiêu tan và bị bỏ lại phía sau anh.

Điều duy nhất còn lại để làm đó là việc cắt tóc.

Anthony choàng lên người anh chiếc áo khoác kẻ sọc không tay. Ông phun nước lên tóc Eric. Cuộc trò chuyện giờ trở nên rất thoải mái. Ông rót đầy một cốc rượu sambuca. Rồi ông chuẩn bị bằng cách thử cắt kéo vào không khí, cách tai Eric chỉ chừng một inch. Eric cầm chiếc cốc ngang cầm, cánh tay thu vào trong người và nhâm nháp một cách khoan thai.

Một lúc sau, anh quăng chiếc áo choàng xuống. Anh không thể ngồi đây thêm nữa. Anh nhảy khỏi ghế và uống ừng ực một ly whisky.

Nhìn Anthony bỗng thật nhỏ bé với một chiếc lược răng thưa trên tay, tay kia là chiếc kéo xén tóc.

- Sao vậy?

- Tôi cần phải đi. Tôi không biết tại sao. Tự nhiên lại thế.

- Nhưng ít nhất cũng để tôi làm nốt nửa bên phải đã. Để cho hai bên cân bằng.

Điều đó rất quan trọng với Anthony. Việc làm cho các bên đều nhau.

- Tôi sẽ quay lại. Tôi hứa đấy. Tôi sẽ ngồi xuống để ông làm nốt việc còn lại.

Người lái xe nhanh chóng hiểu ý anh. Ibrahim đi đến chỗ chiếc tủ và rút ra khẩu súng. Rồi anh ta quay đầu súng đưa cho Eric, những đường tĩnh mạch nổi trên cánh tay anh ta.

Gương mặt anh ta rất cương quyết, đó là một sự quả quyết được tôi luyện sau vô vàn những điều khắc nghiệt và tàn nhẫn của cuộc đời, còn Eric thì rất muốn phản ứng lại với cái bộ dạng nghiêm nghị, ừ lý của người đàn ông đó hoặc làm cho anh ta thất vọng.

Anh cầm khẩu súng trên tay. Nó đúng là một mẫu đồng nát mạ kền. Nhưng anh tin vào bề dày kinh nghiệm của Ibrahim. Anh cố đọc được điều gì đó trong con mắt hồng giờ chỉ còn là một vạch đỏ ngầu dưới mi mắt sụp của anh ta. Anh rất tôn trọng con mắt đó. Có cả một câu chuyện ở đó, nơi thời gian và số phận ngưng đọng.

Hơi nước bốc ra từ một cái ống cống dài màu xanh da trời và bay lên không trung, một cảnh tượng phổ biến, anh nghĩ, nhưng giờ lại rất đẹp, một vẻ

đẹp mới mẻ lạ thường không thể lý giải được. Hơi nước bốc lên từ mặt đất của thành phố như thể đột ngột hiện ra.

Chiếc xe đi đến Đại lộ thứ mười một. Anh ngồi ở phía trước với người lái xe. Anh bảo anh ta tắt hết các thiết bị liên lạc với khu liên hợp. Ibrahim làm theo. Rồi anh khởi động màn hình quan sát ban đêm. Một loạt những hình ảnh xuất hiện trên màn hình phía dưới bên tay trái, những hình ảnh mà đèn pha ô tô không thể rọi tới. Anh chỉnh độ sáng hình ảnh cái thùng rác ven sông và điều chỉnh lại hình chiếu ở phía trên. Anh kích hoạt máy quay siêu nhỏ có chức năng giám sát các hoạt động ở vành đai ngoài chiếc ô tô. Trên một trong các màn hình, ta có thể quan sát thấy bất kỳ kẻ nào tiến đến gần chiếc xe

Những thứ này giống như trò tiêu khiển của Eric, có lẽ nó sẽ có ích hơn với việc quay phim nghệ thuật.

- Ibrahim, hãy nói cho tôi biết.

- Vâng.

- Những chiếc Stretch Limousine chạt kín cả phố kia. Tôi vẫn băn khoăn.

- Vâng.

- Ban đêm chúng đỗ ở đâu? Chúng cần không gian rộng. Gần sân bay hay đâu đó ở Meadowlands. Long Island, New Jersey.

- Tôi sẽ đi đến New Jersey. Còn chiếc limo sẽ ở lại đây.

- Ở đâu?

- Dãy phố tới. Có một ga ra dưới hầm ngầm chỉ dành riêng cho xe limo. Tôi sẽ để xe của anh ở lại đó, lấy xe tôi và đi về nhà qua những đường hầm hôi hám bẩn thỉu.

Ở góc phố phía đông nam là một tòa nhà mười tầng cũ kỹ với nhiều gác xép, một cái xưởng vất mồ hôi, một tòa nhà không có lối thoát. Những khung cửa sổ đã được bịt kín, xung quanh là giàn giáo và vỉa hè đã bị nạy hết lên.

Ibrahim lái xe lùi sang bên phải để giữ khoảng cách với khu vực cấm. Chiếc xe phía trước bỗng đi tụt lại, xe tải thường không hoạt động vào giờ này, đó là một chiếc xe rất khả nghi.

Anh đã gài khẩu súng phía dưới thắt lưng, nó khiến anh không được thoải mái cho lắm. Giác ngủ ngắn vừa qua đã khiến anh trở nên tỉnh táo, cảnh giác và sẵn sàng hành động để giải quyết vấn đề. Mối đe dọa nên sớm xảy ra để xua tan mọi nghi ngờ. Kế hoạch hành động của đối tượng dường như rất rõ ràng và dễ nhận thấy.

Chiếc xe ngày càng tiến đến gần ánh sáng rực rỡ phía trước, những chiếc đèn pha hồ quang khổng lồ được lắp trên những chiếc cột đỡ ba chân và những chiếc cột đèn. Một người phụ nữ mặc đồ jeans xuất hiện và vẫy vẫy chiếc xe. Ngã tư nơi hai con đường giao nhau thấm đẫm ánh đèn rực rỡ khiến cho buổi đêm như đột ngột sống dậy.

Mọi người băng qua đường, í ới gọi nhau hay đàm thoại với nhau bằng những cái máy thu phát cầm tay. Các tài xế xe tải bốc dỡ trang thiết bị từ những chiếc xe tải loại dài đỗ thành hàng ở hai bên đường đại lộ. Còn những chiếc xe móc đỗ ở trạm xăng dầu bên kia đường. Và chỉ khi này Eric mới nhìn thấy chiếc xe điện hạng nặng có gắn cần cầu có thể di chuyển đang từ từ lăn vào đó. Trên đỉnh cần cầu là một cái bục có gắn máy quay phim và có hai người đàn ông ngồi phía trên.

Cái cần trục không phải là thứ duy nhất mà anh đã bỏ qua. Khi anh ra khỏi xe để đi tới một nơi không bị chặn bởi những chiếc xe tải, anh thấy một quang cảnh sửa soạn nhộn nhịp.

Có ba trăm người khỏa thân đang nằm dài trên phố. Họ nằm đầy cả ngã tư với những vị trí lộn xộn, cơ thể này chồng lên cơ thể kia, một số nằm song song với nhau, người nằm thẳng, người lại nằm co quắp như bào thai, những đứa trẻ con nằm ở giữa. Không ai chuyển động, tất cả đều nhắm mắt. Đó là một cảnh tượng bất chợt, một thành phố xác thịt, trần trụi, vô số cơ thể không

được che đậy lộ lộ dưới ánh sáng rực rỡ và thật khó có thể tin rằng đây là con đường mà bình thường ta vẫn đi.

Tất nhiên đó chỉ là một bối cảnh. Người ta đang quay phim. Nhưng đây chính là một trạng thái có liên quan. Những cơ thể là thực tế phũ phàng và trần trụi trên phố. Quyền lực của họ là của riêng họ, không lệ thuộc vào bất kỳ chi tiết nào tham dự vào sự kiện. Nhưng đó là một loại quyền lực kỳ lạ, anh nghĩ, bởi vì cái mọi người đều có vẻ then thùng, uể oải và thậm chí là lãnh đạm. Một người phụ nữ bật dậy vì cơn ho. Anh không bận khoăn chuyện họ chết hay là bất tỉnh. Anh thấy họ vừa buồn bã vừa táo bạo, và anh chắc rằng trong đời họ chưa bao giờ khỏa thân kiểu như thế này.

Các kỹ thuật viên len lỏi qua từng nhóm người với chiếc đồng hồ chiếu sáng trên tay, họ lách từng bước chân qua những cái đầu, những cái chân duỗi dài và lăm nhăm những con số trong bóng tối. Một phụ nữ cầm tấm bảng đen trên tay để sẵn sàng báo hiệu cắt cảnh. Eric đi đến góc phố, anh lách người qua hai tấm bảng méo mó chặn ở lề đường. Anh đứng bên chiếc khung gỗ dán tỏa ra mùi chết chóc, bụi bặm và tháo bỏ hết quần áo trên người. Anh phải mất một lúc mới có thể nhớ ra tại sao bụng anh lại nhức nhối như vậy, đó là nơi anh bị khẩu súng gây mê cọ vào. Trông cô ta thật kỳ lạ dưới ánh đèn hồ quang và những ánh đèn nhấp nháy, nữ vệ sĩ của anh đang mặc chiếc áo gi lê bọc sắt. Anh cảm thấy sự râm ran do những giọt vodka còn sót lại chỗ dương vật.

Anh cuộn chiếc quần thật chặt quanh khẩu súng rồi bỏ tất cả quần áo lại trên vỉa hè. Anh cảm nhận đường đi trong bóng tối, anh tựa vai vào tấm bảng cho đến khi có thể nhìn thấy tia sáng le lói phía trước. Anh từ từ bước tới và nghe thấy tiếng tấm bảng cọ vào nhựa đường rồi anh đi men theo miếng gỗ dán và bước vào phố. Anh mất mười bước nhỏ để đi tới khu vực ngã tư và vành đai của đám đông những cơ thể trần truồng.

Anh nằm xuống giữa bọn họ. Anh có thể cảm thấy sự biến đổi của những sợi kẹo cao su bị đè nén dưới hàng thập kỷ những bánh xe qua lại. Anh ngửi

thấy hơi từ mặt đất bốc lên, mùi dầu rò rỉ, má phanh cao su, mùi nhựa đường của mùa hè nắng nóng. Anh nằm ngửa, đầu nghiêng sang một bên và khoanh tay trước ngực. Bằng một mắt anh có thể nhìn thấy cái máy quay đang lướt đi từ độ cao hai mươi feet. Cảnh quay chính vẫn đang được chuẩn bị, anh nghĩ. Trong khi đó một người phụ nữ với chiếc máy quay cầm tay đang lằng xằng quanh khu vực trường quay.

Một phụ tá cấp cao gọi nhân viên cấp dưới: "Bobby, chuẩn bị đi."

Con đường phút chốc trở nên im ắng, bất tiếng người, những cử động dần dần biến mất. Anh cảm nhận được sự hiện diện của tất cả những cơ thể, hơi thở, nhiệt độ và dòng máu chảy, những con người khác nhau giờ đều bị đồng hóa, chồng chất lên nhau, sống và chết cùng nhau. Họ chỉ là những diễn viên phụ khi người ta quay cảnh một đám đông, bắt buộc phải nằm im bất động nhưng kinh nghiệm là một điểm mạnh và anh hầu như không thể nghĩ về điều gì ngoài nó.

- Xin chào - ai đó cất tiếng nói.

Đó là người ở gần anh, một phụ nữ đang nằm sấp, một cánh tay duỗi thẳng, lòng bàn tay để ngửa. Cô có mái tóc màu nâu sáng, hay vàng ánh nâu. Có lẽ đó là màu nâu vàng. Màu nâu vàng là thế nào nhỉ? Màu nâu vàng ánh ghi trộn lẫn màu nâu ánh đỏ nhẹ. Hay là màu nâu đỏ. Màu nâu đỏ có vẻ khả dĩ hơn.

- Chúng ta phải giả vờ chết à?

- Tôi không biết - anh nói.

- Không ai nói cho chúng ta biết cả. Tôi bắt đầu hết kiên nhẫn rồi.

- Vậy thì hãy chết đi.

Vị trí nằm của cô khiến cho cô phải cúi đầu xuống mặt đường rải nhựa để nói và tiếng nói như bị bóp nghẹt lại.

- Tôi có tình nằm ở tư thế bất tiện thế này vì tôi nghĩ rằng điều gì đến ắt sẽ phải đến mà chúng ta không được cảnh báo trước. Tôi muốn phản ánh điều đó

thông qua việc đặc thù hóa nhân vật của tôi. Toàn bộ một cánh tay bị vặn rất đau. Nhưng tôi sẽ không cảm thấy dễ chịu hơn nếu tôi thay đổi tư thế. Người ta nói rằng việc cấp vốn cho bộ phim đã bị hủy bỏ. Chỉ trong vài giây đã chẳng còn xu nào. Đây là cảnh quay cuối cùng trước khi bộ phim bị hoãn lại vô thời hạn. Vậy nên không có lý do để tự buông thả, phải không?

Chẳng phải Elise cũng có mái tóc màu nâu đỏ sao? Anh không thể nhìn thấy gương mặt của người phụ nữ và cô cũng không thể nhìn thấy anh. Nhưng anh đã nói và hiển nhiên là cô cũng nghe thấy tiếng anh. Nếu đây là Elise, sao cô không phản ứng lại tiếng nói của chồng cô? Nhưng tại sao cô phải làm như vậy? Đó không phải là việc gì thú vị cho lắm.

Tiếng âm âm của một chiếc xe tải dội vào từng đốt xương sống của anh.

- Nhưng tôi ngờ rằng chúng ta không thực sự chết. Trừ khi chúng ta là những tín đồ - cô nói. - Có liên quan đến một vụ tự sát tập thể, nhưng tôi hy vọng là không phải trường hợp này.

Một giọng nói được khuếch đại vang lên: "Mọi người nhắm mắt vào. Không được gây tiếng động hay di chuyển."

Cảnh quay từ trên cao bắt đầu, máy quay từ từ hạ thấp còn anh thì nhắm mắt. Giờ thì anh là một người mù giữa tất cả bọn họ, máy quay hờ hững ghi lại hình ảnh từng nhóm thân thể, còn anh cũng có thể nhìn thấy tất cả khi mắt vẫn nhắm nghiền. Họ làm ra vẻ khóa thân hay họ khóa thân thật? Không lâu nữa, đối với anh, mọi chuyện sẽ thật rõ ràng. Bọn họ là tập hợp những sắc thái màu da khác nhau nhưng anh chỉ nhìn thấy họ với hai màu đen trắng mà anh không biết tại sao. Có lẽ một cảnh tượng như thế này cần được khắc họa bằng một bức tranh đen trắng ảm đạm.

- Lăn đi - là một giọng nói khác vang lên.

Giọng nói đó cắt ngang dòng suy nghĩ của anh khi anh đang cố gắng quan sát những con người có thực ở đây chứ không phải là những thước phim được trình chiếu trên những màn hình nào đó ở Oslo hay Caracas. Ở những nơi đó

có giống nơi này không? Nhưng tại sao anh cứ suy nghĩ về những điều này? Tại sao anh cứ quan sát những thứ này? Chúng cô lập anh. Chúng đẩy anh ra xa và đó không phải là điều mà anh muốn. Anh muốn ở đây giữa bọn họ, giữa những thân thể đầy hình xăm hay những cơ thể bốc mùi. Anh muốn được nằm ở ngay chính giữa ngã tư, giữa những người già với thân thể xanh xao gân guốc, những người cơ thể lấm tẩm vết bẩn, những chú lùn với cục u trên đầu. Anh nghĩ ở đây có những người mang trong mình căn bệnh đang tàn phá cơ thể họ, những căn bệnh vô phương cứu chữa với da dẻ bong tróc thành từng mảng. Cũng có những người trẻ và khỏe mạnh. Anh là một trong số đó. Anh đang nằm giữa những người bị bệnh béo phì, những người da dẻ sạm đen, những thanh niên khỏe mạnh và những người trung niên. Anh nghĩ về những đứa trẻ đẹp như thiên thần, rất cân đối với bộ xương nhỏ nhắn. Có những người đang giấu mình vào thân thể những người khác, họ chúi đầu vào ngực, nách hay bất kỳ nơi tối tẻ nào khác có thể ẩn nấp được. Anh nghĩ về những người đang nằm ngửa mặt, cánh tay rộng mở ôm lấy bầu trời và bộ phận sinh dục dường như trở thành trung tâm của thế giới. Một người phụ nữ giấu mình trong bóng tối với một vết tròn nhỏ màu đỏ nơi giữa trán biểu hiện cho điềm lành. Một người đàn ông tàn phế, bị cụt mất một chân. Có bao nhiêu người mang trên mình vết sẹo sau phẫu thuật? Và cô gái với bộ tóc uốn mềm mại kia là ai, cơ thể cô gập lại, hầu như bị mái tóc che phủ, chỉ để lộ những ngón chân nhỏ nhắn màu hồng.

Anh muốn nhìn xung quanh nhưng anh không mở mắt cho đến khi một khoảng thời gian dài trôi qua và giọng nói ảo lả của một người đàn ông vang lên: "Cắt".

Anh bước đi với cánh tay duỗi sau lưng. Anh cảm thấy bàn tay cô ấm áp trong tay mình. Cô đi theo anh đến vỉa hè, nơi đây anh đẩy cô vào bóng tối, hôn cô và gọi tên cô. Cô trèo lên anh, quán quanh cơ thể anh. Họ đã làm tình

giữa đồng gạch vụn đổ nát, với tư thế người đàn ông đứng còn người phụ nữ cười phía trên.

- Anh làm mất toàn bộ chỗ tiền của em rồi - anh nói với cô.

Anh thấy cô bật cười. Anh cảm thấy hơi thở bật ra từ miệng cô, tỏa ra làn hơi ấm bao trùm gương mặt anh. Lâu nay anh đã lãng quên niềm vui thích trước nụ cười của cô, một cái ho nhuộm mùi khói, một nụ cười có hương vị thuốc lá giống như trong những bộ phim đen trắng kinh điển.

- Lúc nào em cũng mất tất cả mọi thứ - cô nói. - Sáng nay em đánh mất xe rồi. Em đã kể cho anh về chuyện này chưa? Em không nhớ nữa.

Điều này tương tự như những thước phim đen trắng được chiếu ở những rạp chiếu bóng trên toàn thế giới, nó không phải phụ thuộc vào kịch bản phim hay chuyện tái cấp vốn. Sau cảnh quay một đám đông không mảnh vải che thân, chỉ còn lại hai người yêu nhau, không còn ký ức và thời gian.

- Đầu tiên anh đánh cắp tiền, rồi sau đó anh lại mất hết.

- Ở đâu? - Cô mỉm cười và nói.

- Thị trường.

- Nhưng ở đâu? - Cô nói. - Anh đánh mất rồi chúng đi đâu?

Cô liếm láp khắp gương mặt anh và trèo lên người anh còn anh không thể nhớ ra tiền đã đi đâu mất. Cô đưa lưỡi dần lên mắt và lông mày anh. Anh hoan nâng cô lên cao và ghì đầu vào bộ ngực cô. Anh có thể cảm nhận được độ nảy của chúng.

- Các thi sĩ biết được những gì về đồng tiền? Họ yêu thương thế giới và truy tìm nó bằng những dòng thơ. Không có gì khác ngoài điều đó - cô nói. “Và điều này.

Cô vuốt ve gương mặt anh, run rẩy nắm lấy mái tóc anh, kéo đầu anh ra sau và cúi xuống hôn anh, một nụ hôn dài, phóng túng và nóng bỏng đến nỗi

cuối cùng anh cũng nhận ra cô, Elise của anh đang khao khát đưa lưỡi vào miệng anh, cắn đôi môi anh, hơi thở nóng ẩm, những tiếng rì rầm khát khao, những nụ hôn thâm thỉ, thân thể cô hòa tan vào anh, đôi chân dài của cô quắp chặt lấy anh, cặp hông nóng bỏng trong tay anh.

Ngay lúc ấy, khi cô trườn khỏi người anh và rời khỏi vòng tay anh, anh mới hiểu rằng anh thực sự yêu cô. Cô lách người qua cái khe nhỏ giữa hai tấm bảng rồi bước ra phố. Ngoài đó không còn bất kỳ sự vận động nào. Cô là sự vận động duy nhất, nhóm làm phim và các diễn viên phụ đã ra về cùng với các trang thiết bị, chỉ còn lại cô, mảnh dẻ và quyến rũ, ngẩng cao đầu bước về phía toa móc cuối cùng tại trạm phục vụ, nơi cô sẽ tìm thấy quần áo của mình, nhanh chóng khoác chúng lên người và biến mất.

Anh dò dẫm mặc quần áo trong bóng tối. Anh cảm thấy từng hạt sạn thô ráp của đường phố đang bám khắp người. Anh nhìn xung quanh để tìm đôi tất nhưng không thấy nên đành để chân trần bước ra phố không quên mang theo đôi giày của mình.

Toa xe cuối cùng cũng đã biến mất khiến cho ngã tư trở nên hoàn toàn vắng lặng. Lúc này anh không ngồi cùng với người lái xe. Anh muốn ngồi ở khoang sau chiếc limousine của mình trong ánh đèn màu đồng thối, cô đơn giữa dòng chảy của không gian để ngắm nhìn từng thớ, từng đường nét, hình dáng hay câu trúc đã được điều chỉnh lại ở bên trong chiếc xe. Chiều dài bên trong xe khiến chất lưu chuyển động về phía sau. Anh ngửi thấy mùi da thuộc thoang thoảng xung quanh, mùi gỗ tuyết tùng đỏ của bức vách ngăn phía trước. Anh cảm nhận được đá cẩm thạch phía dưới chân lạnh đến thấu xương. Anh ngắm bức họa nửa trừu tượng trên trần khoang xe với nước sơn lót tối màu thể hiện sự sắp xếp của các hành tinh đúng vào thời điểm anh ra đời, được tính toán đến từng giờ, từng phút, từng giây.

Chiếc xe lăn bánh trên Đại lộ thứ mười một, nơi ngự trị của những khu đậu xe, những ga ra cũ kỹ, mặt tiền ọp ẹp với đủ loại dịch vụ sửa xe, rửa xe,

những chiếc xe đã qua sử dụng. Một biển hiệu có dòng chữ “Collision Inc”. Những chiếc xe sọc vằn xếp thành hàng trên vỉa hè, đuôi xe dài đến tận mặt đường. Đây là dãy phố cuối cùng trước khi ra đến bờ sông, nơi đây không có dân cư, không bóng dáng một người đi bộ nào, chỉ có hàng đàn ô tô được rào lại bởi dây thép gai, một nơi thích hợp với chiếc limo của anh trong tình trạng hiện tại của nó. Anh xỏ giày vào. Chiếc xe dừng lại trước cổng vào một ga ra dưới tầng hầm, đây là nơi nó sẽ ở lại đêm nay, cũng có thể là mãi mãi hoặc cho tới khi nó bị tổng ra ngoài và đập vụn.

Một cơn gió ồa tới. Anh đứng dưới lòng đường, gần một căn hộ bỏ hoang với những cánh cửa sổ mở toang và nơi trước kia là cổng vào giờ được thay thế bằng cánh cửa sắt móc vào nhau. Anh muốn có một can xăng để châm lửa đốt chiếc xe, tạo nên một dàn thiêu cạnh bờ sông với đủ loại chất liệu gỗ, da, cao su và thiết bị điện tử. Thật thú vị khi được làm việc đó rồi đứng nhìn. Đây là Hell's Kitchen. Chiếc xe sẽ bốc cháy ngay tại đây, trên con phố này cho tới khi tan thành từng mảnh kim loại chết đen kịt. Nhưng anh không thể buộc Ibrahim phải chứng kiến cảnh tượng đó.

Gió từ sông thổi đến dữ dội. Anh và người lái xe đứng bên nhau, cạnh chiếc xe.

- Sáng sớm nay, ngay tại đây anh có thể thấy những nhóm người mặc đồ màu trắng làm công việc cạo rửa những chiếc limousine. Đây là nơi tụ họp của những chiếc limo. Những mảnh giẻ rách bay phấp phới.

Hai người ôm nhau chào tạm biệt rồi Ibrahim chui vào xe. Cái khung thép đó lao xuống đường hầm rồi biến mất. Anh ta sẽ lái chiếc xe của mình đi ra cổng phụ ở phố bên cạnh và trở về nhà.

Mặt trăng gần như bị che khuất, một mảnh trăng lưỡi liềm hai mươi hai ngày đi vào quỹ đạo của nó, anh ước lượng.

Anh chỉ còn lại một mình và chẳng có gì để làm. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng điều này có thể xảy đến với anh. Anh chưa từng hình dung ra mình lại có

những lúc rồi rã, không mục đích đến thế này. Anh đã không tính đến điều này. Đâu rồi cái cuộc sống mà anh luôn làm chủ? Chẳng có nơi nào để anh có thể ghé qua, không có gì để suy nghĩ, không có ai chờ đợi anh. Anh sẽ bước về phía nào đây nếu như tất cả mọi phía đều giống nhau?

Bỗng một tiếng súng vang lên. Nó giống như một sự kiện đột ngột xảy đến, nhưng chẳng đáng kể gì đối với anh. Một âm thanh trống rỗng vang lên rồi nhanh chóng biến mất cùng cơn gió nhẹ, nó chỉ mang theo chút điềm báo về mối nguy hiểm. Anh không muốn nó mất đi sự cân xứng. Ngay sau đó phát súng tiếp theo nổ ra lẫn với tiếng một người đàn ông đang kêu gào tên anh với một chuỗi nhịp thơ corê khiến người ta ớn lạnh hơn cả tiếng súng.

ERIC MICHAEL PACKER

Anh sức nhớ ra khẩu súng nơi thắt lưng. Anh cầm nó trên tay và tính toán sẽ chạy hết tốc lực về phía hai cái thùng tác nhỏ trên vỉa hè đằng sau anh. Đó có thể trở thành lũy chắn để bắn trả. Nhưng thay vì làm thế, anh vẫn đứng nguyên tại chỗ, giữa lòng đường, đối diện với căn nhà hoang. Một viên đạn khác lao tới, nó gần như lạc đi trong cơn gió mạnh. Dường như nó xuất phát từ cánh cửa thứ ba.

Anh nhìn khẩu súng của mình. Đó là một khẩu súng lục ổ quay ngắn, hơi vênh ở đầu, nhỏ bé và cũ kỹ với cò súng rộng. Anh kiểm tra xi lanh, chỉ có thể quay được năm vòng. Nhưng anh biết chắc rằng anh sẽ không cần đếm số vòng quay.

Anh nhắm mắt và chuẩn bị bắn. Anh mừng tượng ngón tay mình trên cò súng và anh nhìn thấy một người đàn ông trên phố, đó chính là bản thân anh đang đứng đối diện với căn hộ chết chóc.

Nhưng hình như có cái gì đó đang di chuyển về phía anh, phía vai trái anh. Anh mở mắt. Đó là một người đưa thư đang cười trên chiếc xe đạp với chiếc áo phanh ngực. Anh ta lái xe ngoằn ngoèo hình chữ S, hai cánh tay dang rộng,

và rồi chiếc xe đột ngột quay vòng sang đường cao tốc phía tây hướng về phía bắc với một bên đường toàn là những cột mốc, một bên là chân cầu.

Eric ngạc nhiên trước cảnh tượng đó. Rồi anh quay lại và bắn. Anh nhắm bắn vào căn nhà chỉ với tư cách là một căn nhà. Đó là mục tiêu. Nó rất có ý nghĩa với anh. Nó có thể giải quyết mọi vấn đề về bất kỳ ai và bất kể kẻ nào.

Hắn ta bắn trả.

Tại sao người ta cứ xem phát súng như là pháo nổ hay là những tiếng nổ của xe ô tô? Bởi vì họ chưa từng bị một tên giết người săn lùng.

Anh tiến đến gần căn nhà. Cánh cửa khóa trông thật kinh khủng, một tấm vách ngăn bọc sắt.

Anh nghĩ về việc bắn một phát vào ổ khóa giống như những tên ngốc thường làm trên phim ảnh. Anh chắc rằng phải có một lối vào khác bởi vì cái khóa móc không thể được mở từ phía trong. Có một cái cổng chỉ cách đó vài bước, một ngách hẹp dẫn tới sân nhà sau.

Anh đẩy cánh cửa méo mó cũ kỹ. Huấn luyện viên thể lực của anh là một phụ nữ, tên là Latvian. Cánh cửa mở ra và anh bước vào trong. Hành lang ngập sương nước. Một người nằm giữa tiền sảnh, không rõ là đang ngủ hay đã chết, anh đi vòng qua người đó rồi trèo lên hai đợt cầu thang trong ánh đèn mờ nhấp nháy phát ra từ hai cái bóng đèn dây tóc.

Những tầng phía trên gió thổi rất mạnh. Những mảnh vữa tường rụng đầy trộn lẫn với đất, bùn. Ở tầng thứ ba, anh bước qua những bữa ăn dang dở đựng trong những cái khay bằng styrofoam, với những mẫu thuốc lá cháy đến tận đầu lọc. Chỗ này chỉ còn lại duy nhất một cánh cửa, những cánh còn lại không hiểu vì lý do gì đã biến mất. Gió thổi lùa qua khoảng trống nơi cửa sổ. Anh thích nghe tiếng gió dội vào từng căn phòng và hành lang. Anh thích thú nhìn hai con chuột ríu rít chạy về phía khay thức ăn gần đó. Những con chuột trông rất béo tốt và khỏe mạnh.

Anh đang đứng bên ngoài một căn phòng cửa khóa. Anh đứng tựa lưng vào tường, vai kề sát khung cửa. Anh cầm khẩu súng ngang mặt, hòng súng để ngửa và nhìn thẳng về phía trước theo hướng hành lang lộng gió, không thể quan sát mọi thứ một cách rõ ràng nhất nhưng lúc này anh đang suy nghĩ.

Rồi anh quay đầu lại và nhìn khẩu súng lúc này chỉ cách mặt anh vài inch.

Anh thì thầm: "Tôi đã có một khẩu súng mà tôi có thể ra lệnh cho nó. Sản xuất tại Cộng hòa Czech. Nhưng tôi đã ném nó đi. Lẽ ra tôi có thể đứng đây cố gắng giả giọng Torval để cho máy có phản ứng. Tôi đã tình cờ biết được mật khẩu. Tôi có thể thấy bản thân mình đứng đây lẩm nhẩm "Nancy Babich Nancy Babich" bằng giọng nói của Torval. Tôi có thể gọi tên anh ta bởi vì anh ta đã chết. Nó là một hệ thống các vũ khí chứ không chỉ là một khẩu súng. Tôi đã từng chứng kiến hàng trăm tình huống như thế này. Một người đàn ông, một khẩu súng và một cánh cửa bị khóa. Mẹ tôi thường dẫn tôi đến rạp chiếu bóng. Sau khi cha tôi chết mẹ vẫn đưa tôi đi xem phim. Đó là điều mà chúng tôi với tư cách là mẹ và con đã làm. Và tôi đã xem đến hai trăm tình huống khi một người đàn ông đứng phía ngoài căn phòng bị khóa với khẩu súng trên tay. Lúc nào mẹ tôi cũng có thể kể vanh vách cho bạn biết tên của nam diễn viên chính. Anh ta đứng giống như tôi đang đứng, lưng chống vào tường. Anh ta đứng thẳng và cầm súng chỉ lên trời giống như tôi đang cầm. Rồi anh ta đột ngột quay lại và đá tung cánh cửa. Cửa lúc nào cũng khóa còn anh ta luôn đá cho nó mở ra. Cảnh đó xuất hiện trong những bộ phim cổ lẫn phim hiện đại. Không vấn đề gì. Có một cánh cửa và một cú đá. Bà có thể nói cho bạn biết tên đệm của nam diễn viên, tình trạng hôn nhân của anh ta, tên cái nhà nghỉ nơi bà mẹ bị ruồng bỏ của anh ta ngủ gà gật trên một chiếc ghế tựa. Luôn luôn chỉ cần một cú đá là đủ, và cánh cửa sẽ bay ra. Tôi đã bỏ quên chiếc kính râm ở trong xe hoặc tiệm cắt tóc. Tôi có thể nhìn thấy bản thân đang đứng đây thì thầm một cách vô ích. *Nancy Babich, mẹ kiếp*. Nhưng tôi vẫn lặp đi lặp lại. Khi anh ta gọi tên cô ta, có lẽ hệ thống bắn trở nên có tác dụng trong một khoảng thời gian về lý thuyết, hoặc cho tới khi mọi vòng quay đều hoạt động.

Bởi vì tôi không thể tưởng tượng bạn vừa phải gọi tên cô ta vừa phải bắn thật nhanh vào những tên giết người đang dần mặt ra. Những bà mẹ với những bộ phim buổi chiều. Chúng tôi thường ngồi trong những rạp chiếu bóng vắng khách nơi tôi luôn nói với bà rằng không thể đá vào một cánh cửa mà mong nó mở ra được. Chúng tôi không nói về những cánh cửa lung lay ọp ẹp. Hồi đó tôi còn là một đứa trẻ nhưng đã có tính cách mô phạm, cho đến giờ tôi vẫn thích giữ luận điểm của mình. Bình thường tôi và anh ta không bao giờ gọi tên nhau. Nhưng giờ thì anh ta đã chết rồi, tôi lại có thể gọi tên anh ta. Tôi biết một chút tiếng Czech, rất hữu dụng khi vào các nhà hàng hay đi taxi mặc dù tôi chưa từng học thứ ngôn ngữ ấy. Tôi có thể đứng đây và liệt kê danh sách các thứ tiếng mà tôi đã từng học nhưng điều đó thật vô ích. Tôi chưa bao giờ thích nhớ lại hay đi ngược thời gian để tổng kết những việc mình đã làm trong ngày, trong tuần hay thậm chí cả cuộc đời. Việc gì mà cứ phải nhồi vào rồi lại moi ra chứ. Sức mạnh sẽ phát huy tác dụng nhất khi mà không có ký ức đi kèm. Phải đứng thật thẳng. Khi còn là đứa trẻ, bất kỳ khi nào việc đó xảy ra tôi thường nói với bà rằng người nào làm bộ phim này hẳn không biết rằng ngoài đời thực việc đá vào một cánh cửa vững chắc khó đến thế nào. Tôi đã bỏ quên nó ở tiệm cắt tóc, đúng không nhỉ? Nó làm bang titan và neoplastic. Bởi vì bất kỳ thể loại phim nào chúng tôi đi xem, dù là thể loại phim giật gân, một bộ phim phương Tây, một câu chuyện lãng mạn hay hài kịch, thì vẫn luôn luôn có một người đàn ông cầm súng đứng ngoài căn phòng bị khóa để sẵn sàng đá vào cánh cửa. Mới đầu tôi cũng không chú ý nhiều về mối quan hệ giữa họ. Nhưng giờ tôi cho rằng thật đáng ngạc nhiên khi anh ta muốn thì thầm tên cô ta với khẩu súng. Sức mạnh có tác dụng nhất khi nó không tạo nên sự khác biệt. Kể cả phim khoa học viễn tưởng, nhân vật chính vẫn đứng đó với khẩu súng tia laze và đá vào cửa. Có sự khác biệt nào giữa người bảo vệ với kẻ ám sát khi mà cả hai người ấy đều có vũ khí và đều ghét tôi? Tôi có thể nhìn thấy bộ dạng lầm lỳ của anh ta khi nằm trên cô ta. *Nancy Nancy Nancy*. Hoặc anh ta gọi tên đầy đủ của cô ta bởi vì đó là cái tên anh ta thường nói với khẩu súng. Tôi tự hỏi cô ta sống ở đâu, cô ta nghĩ gì khi ngồi trên chuyến xe

buýt đến nơi làm việc. Tôi có thể đứng đây và hình dung cảnh cô ta vừa bước ra khỏi buồng tắm vừa lau khô tóc. Những người phụ nữ bước chân trần trên sàn gỗ luôn khiến chúng ta trở nên yếu đuối và phát điên. Tôi biết là tôi đang nói với một khẩu súng không thể hoạt động nhưng làm sao cô ta có thể cởi quần áo khi mà cô ta đang khóa thân. Tôi tự hỏi hai người đó gặp nhau ở chỗ cô ta hay anh ta để làm những việc mà họ đã làm. Những bà mẹ với những bộ phim buổi chiều của họ. Chúng tôi đi xem phim vì chúng tôi muốn thử học cách cô đơn khi ở cạnh nhau. Chúng tôi cảm thấy lạnh lẽo, lạc lõng và linh hồn cha tôi cố gắng tìm chúng tôi, nhập vào thân thể chúng tôi, tôi nói ra điều này không phải để tìm sự cảm thông. Tôi có thể hình dung khuôn mặt cô ta đờ đẫn trong hơi nóng của tình dục, một gương mặt trống rỗng. Tôi gọi tên cô ta chứ không phải tên anh ta. Tôi đã có thể kêu tên anh ta nhưng giờ thì không thể bởi tôi biết điều gì đã xảy ra giữa chúng tôi. Tôi tự hỏi cô ta có lòng ảnh anh ta trong khung và để ở bàn trang điểm không? Hai người đó đã làm tình bao nhiêu lần trước khi một trong hai người xứng đáng nhận lấy cái chết? Tôi đứng đây và tâm trí như hóa điên. Nói cách khác tôi phải giết chết anh ta bao nhiêu lần? Những bà mẹ đó chấp nhận những câu chuyện hư cấu về cú đá vào cánh cửa. Một cánh cửa là gì? Đó là một cấu trúc có thể di chuyển được, nó đu trên những tấm bản lề gắn trên tường và đòi hỏi những cú nện kéo dài trước khi nó buộc phải mở ra.

Anh rời khỏi bức tường và quay phắt lại, anh đứng ngay trước cánh cửa. Rồi anh tung cú đá bằng gót chân. Nó mở ra ngay lập tức.

Anh bước vào và bắn. Anh không ngắm mà bắn luôn, kệ cho nó ra sao thì ra.

Những bức đồ nát, đó là thứ đầu tiên anh nhìn thấy trong ánh đèn nhập nhoạng. Anh nhìn vào khoảng không gian rộng lớn, hoang tàn với gạch vụn ở khắp nơi. Anh cố gắng tìm ra đối tượng. Có một chiếc ghế sofa rách nát nhưng không có ai ngồi. Một chiếc xe đạp dựng cạnh đó. Anh thấy một chiếc bàn

làm bằng kim loại nặng, đặc trưng của loại tàu chiến cũ, trên bàn phủ đầy giấy. Anh thấy những vết tích còn lại của căn bếp và phòng tắm giờ chỉ còn là khoảng không trống vắng đến tàn nhẫn. Một cái nhà vệ sinh màu da cam có thể di chuyển được cao bảy feet, bề mặt nó ám khói đen và sứt mẻ. Trên bàn cà phê là một cây nến chưa được thắp sáng đặt trong cái đĩa nhỏ và hàng tá đồng xu rải rác quanh khẩu súng lục quân đội loại Mk.23 với phần đuôi màu đen xỉn, toàn bộ chiều dài chín inch rưỡi được trang bị bộ phận ngắm laser.

Cánh cửa nhà vệ sinh bật mở và một người đàn ông bước ra. Eric giờ súng lên bắn băng quơ, anh quần trí trước sự xuất hiện của người đàn ông.

Hắn ta đi chân đất, mặc quần jeans và áo phông, với chiếc khăn tắm quấn quanh đầu và vai giống như một chiếc khăn choàng cầu kinh.

- Anh làm cái gì ở đây?

- Đó không phải là một câu hỏi. - Eric nói. - Câu hỏi là dành cho anh. Tại sao anh lại muốn giết tôi?

- Không, đó không phải là một câu hỏi. Nó quá đơn giản để có thể trở thành một câu hỏi. Tôi muốn giết anh để cho cuộc đời tôi có ý nghĩa hơn. Thấy đơn giản chưa nào?

Hắn ta đi vòng qua bàn để lấy vũ khí. Rồi hắn ngồi xuống ghế sofa, gập người về phía trước, nửa người trên biến mất dưới chiếc khăn tắm.

- Anh không phải là người biết suy nghĩ. Còn tôi luôn sống với cái đầu tỉnh táo - hắn ta nói. - Đưa cho tôi điều thuốc.

- Anh không mời tôi uống nước.

- Anh có nhận ra tôi không?

Thân hình hắn ta gầy gò như que củi với bộ râu lâu ngày không cạo và trông thật lộ bịch khi loay hoay làm chủ thứ vũ khí lợi hại như thế. Khẩu súng không hề thích hợp với hắn lẫn chiếc khăn tắm.

- Tôi không thể nhìn rõ anh.
- Ngồi xuống đi. Chúng ta sẽ nói chuyện.

Eric không muốn ngồi trên chiếc xe đạp hỏng. Vì như vậy cuộc đối đầu sẽ bị biến thành một trò hề. Anh nhìn thấy một chiếc ghế nhựa đúc, một chiếc ghế tựa và anh cầm nó đi về phía bàn cà phê.

- Đúng rồi. Tôi thích thế đấy. Ngồi xuống và nói chuyện - hẳn ta nói. - Thật là một ngày dài, trải qua nhiều thứ và gặp nhiều người. Giờ là thời gian để nghỉ ngơi và ngắm nghĩ một chút, đúng vậy.

Hắn ta bắn một phát đạn lên trần nhà. Nó khiến hắn ta giật thót. Không phải là Eric mà chính hắn ta giật mình.

- Anh không quen với thứ vũ khí này. Tôi đã từng dùng nó. Nó là một loại vũ khí nguy hiểm. Trong khi cái này - anh nói và ve vẩy khẩu súng lục trên tay. - Tôi đang nghĩ đến việc sẽ lắp đặt một trường bắn trong căn hộ của mình.

- Tại sao không phải là văn phòng? Bắt bọn chúng xếp thành hàng ngay ngắn và ngắm bắn.

- Anh biết văn phòng của tôi, đúng không? Anh đã từng đến đó.

- Nói cho tôi biết anh nghĩ tôi là ai?

Cái ham muốn khủng khiếp, sự chờ đợi đã được thỏa mãn một nửa của hắn ta khiến cho mọi chuyện trở nên rõ ràng rằng câu nói tiếp theo của Eric, hoặc câu nói sau nữa sẽ là câu nói cuối cùng của anh. Họ ngồi đối diện nhau, ở giữa là chiếc bàn. Trong anh gần như không xuất hiện ý nghĩ sẽ ra tay trước. Anh không chắc là có còn viên đạn nào trong ổ đạn hay không.

Anh nói: "Tôi không biết. Anh là ai?"

Hắn ta giật phắt cái khăn tắm ra khỏi đầu. Điều này chẳng có ý nghĩa gì với Eric. Đó là một cái trán cao. Anh nhìn mái tóc vừa bị vằn vò, rũ xuống thành những lọn tóc mỏng ảo lả.

- Có lẽ tôi sẽ nhận ra nếu như anh nói cho tôi biết tên anh.
- Anh sẽ không biết đến tên tôi đâu.
- Tôi nhớ những cái tên hơn là những khuôn mặt. Hãy nói cho tôi biết tên anh.

- Benno Levin.

- Đó là một cái tên giả.

Hắn ta thoáng chút sửng sốt khi nghe điều này.

- Nó là giả. Là giả mạo.

Hắn ta bối rối và lúng túng.

- Nó là giả. Không phải tên thật. Nhưng tôi cho là tôi đã nhận ra anh. Thỉnh thoảng vào buổi chiều anh hay đứng ở máy rút tiền phía ngoài ngân hàng.

- Anh đã thấy tôi?

- Trông anh rất quen. Tôi không biết tại sao. Có lẽ anh đã từng làm việc cho tôi. Căm thù tôi. Muốn giết tôi. Điều đó cũng tốt thôi.

- Mọi thứ trong cuộc sống của chúng ta, cuộc sống của anh và của tôi đã đưa chúng ta đến giây phút này.

- Được thôi. Giờ tôi đang muốn một ly bia lạnh.

Đằng sau khuôn mặt hốc hác phờ phạc cùng với đám tro tàn của nỗi tuyệt vọng, một ánh sáng lấp lánh trong mắt hắn ta. Hắn ta tìm thấy sự khích lệ trong ý nghĩ rằng Eric đã nhìn thấy hắn. Việc nhận ra không có ý nghĩa nhiều như việc chỉ nhìn một cách đơn giản. Nhìn và tìm thấy sự liên kết, dù rất mờ nhạt, trên phố đông người. Nó gần như đã tan biến trong sự chịu đựng đến tuyệt vọng của hắn.

- Anh bao nhiêu tuổi? Tôi thấy rất quan tâm.

- Anh cho rằng những người như tôi không thể tình cờ gặp anh sao?

- Bao nhiêu tuổi?

- Chúng ta đã tình cờ gặp nhau. Tôi bốn mươi một.

- Một con số hoàn hảo.

- Nhưng không phải là một con số thú vị. Hay là tôi đã bước sang tuổi bốn mươi hai rồi nhỉ, điều này là có thể, bởi vì tôi cũng chẳng để ý lắm. Tại sao tôi phải làm như vậy?

Từng cơn gió đang ùa vào hành lang. Hắn ta rùng mình ớn lạnh, vội vã quần chiếc khăn tắm ra sau đầu, đuôi khăn rủ xuống hai vai.

- Tôi đã trở nên khó hiểu với chính bản thân tôi. Đó là câu nói của Thánh Augustine. Và nó cũng hiện hữu ở đây, trong căn bệnh của tôi.

- Đó là sự khởi đầu. Đó là sự tự nhận thức chủ yếu - Eric nói.

- Tôi không nói về tôi. Tôi đang nói về anh đấy. Toàn bộ cuộc sống đầy kích động của anh chính là sự mâu thuẫn. Đó là lý do anh khiến cho bản thân mình suy sụp. Tại sao anh lại ở đây? Đó là điều đầu tiên tôi nói với anh khi tôi bước ra từ nhà vệ sinh.

- Tôi đã nhìn thấy nhà vệ sinh. Đó là một trong những thứ đầu tiên khiến cho tôi chú ý. Điều gì xảy ra với chất thải của anh?

- Có một cái hố ở phía dưới. Tôi đã đào một cái hố dưới sàn nhà rồi đặt nhà vệ sinh lên phía trên.

- Những cái hố là một đề tài thú vị. Có những cuốn sách chuyên viết về những cái hố.

- Có những cuốn sách toàn về phân với cứt. Nhưng chúng ta đều muốn biết tại sao anh sẵn sàng bước vào một ngôi nhà nơi bên trong có kẻ đang chầu chực để giết anh.

- Được thôi. Hãy nói cho tôi biết. Tại sao tôi lại ở đây?

- Anh mới là người nên trả lời câu hỏi đó. Có thể do một thất bại đột ngột nào đó, một cú sốc đối với lòng tự tôn của anh.

Eric ngẫm nghĩ về điều này. Phía bên kia chiếc bàn, người đàn ông đó đang cúi gằm mặt và để vũ khí giữa hai đầu gối, hắn ta dùng cả hai tay nắm chặt lấy nó. Một tư thế đầy nhẫn nại và tự lự.

- Chính là đồng yên Nhật. Tôi không thể hiểu nổi đồng yên.

- Đồng yên á?

- Tôi không thể lập được đồ thị lên xuống của tiền yên.

- Vậy nên anh đã kéo mọi thứ đi xuống.

- Tôi không thể kiểm soát đồng yên. Điều này chưa từng xảy ra. Tôi đã trở nên thiếu nhiệt tình.

- Đó là bởi vì anh chỉ có một nửa nhiệt tình. Cho tôi một điều thuốc lá.

- Tôi không hút thuốc.

- Anh có tham vọng khổng lồ và luôn coi thường người khác. Tôi rất hiểu anh. Tôi thừa biết những ham muốn của anh, những con người đã bị anh ngược đãi và hành hạ. Anh không có lòng thương xót. Đó là bản tính của anh - hắn ta nói một cách buồn bã, không chút mỉa mai.

- Gì nữa?

- Anh có cảm giác khác lạ trong xương cốt.

- Sao cơ?

- Tôi nói gì sai sao?

- Anh nói tiếp đi.

- Và trực giác về cái chết sắp xảy ra.

- Gì nữa?

- Gì nữa à. Những mối nghi ngờ sâu kín. Những mối nghi ngờ mà có thể anh không bao giờ chịu thừa nhận.

- Anh biết được những gì?

- Tôi biết rằng anh có hút thuốc. Sau nhiều năm tìm hiểu, tôi biết mọi thứ về anh. Nhìn vào gương mặt anh tôi có thể đoán biết anh đang nghĩ gì.

- Anh đã làm việc cho tôi. Anh làm công việc gì?

- Chuyên gia phân tích tiền tệ. Tôi làm về lĩnh vực tiền baht.

- Đồng baht là một mẩu thú vị.

- Tôi thích tiền baht. Nhưng cái hệ thống của anh quá là ăn khớp đến nỗi tôi chẳng thể nào bắt kịp với nó. Tôi không thể hiểu được nó. Nó quá vi mô. Tôi đã bắt đầu thấy chán ghét công việc của mình, chán ghét anh, tất cả các con số nhảy múa trên màn hình của tôi, và chán ghét từng phút trong cuộc đời tôi.

- Một trăm satang bằng một đồng baht. Tên thật của anh là gì?

- Anh sẽ không biết đâu.

- Nói cho tôi biết tên anh đi.

Hắn tựa lưng về phía sau và ngoảnh mặt đi. Phải nói ra tên mình đồng nghĩa với việc hắn đã thất bại, một thất bại về khía cạnh ý chí, nhưng rõ ràng là chẳng có ích gì khi cứ khẳng khẳng không chịu nói.

Sheets. Richard Sheets.

- Chẳng có nghĩa lý gì đối với tôi.

Anh nói thẳng điều này vào mặt Richard Sheets. *Chẳng có nghĩa lý gì với tôi.* Anh chợt cảm thấy niềm vui lâu nay không được tận hưởng khi lời nhận xét không chút khách sáo của anh khiến cho hắn cảm thấy mình đúng là đồ bỏ đi. Một lời nhận xét có thể làm đảo lộn tất cả.

- Hãy nói cho tôi biết. Anh có tưởng tượng ra rằng tôi đã đánh cắp ý tưởng của anh không? Đó là một loại tài sản trí tuệ.

- Người ta thường tưởng tượng ra những cái gì? Hàng trăm thứ trong mỗi phút. Dù tôi có tưởng tượng ra hay không, đối với tôi lại rất thực tế. Tôi có khả năng khiến cho mọi việc biến thành sự thực, Malaysia là một ví dụ. Những điều tôi tưởng tượng đều trở thành sự thực. Chúng có thời gian và không gian thực tế.

- Anh đang buộc tôi phải trở nên biết điều. Tôi không thích thế.

- Tôi lo lắng rằng cơ quan sinh dục của tôi đang tụt dần vào trong cơ thể.

- Nhưng chuyện đó không thể xảy ra.

- Sự thực là nó đang co dần về phía bụng tôi.

- Tôi biết là nó có co hay không.

- Hãy nói cho tôi biết đi.

- Tôi có thể đoán bệnh mà chẳng cần phải khám. Có những tín ngưỡng, những bệnh dịch xảy ra khiến cho hàng nghìn người khiếp sợ và đau đớn.

Hắn nhắm mắt lại và bắn vào tấm ván sàn ngay dưới chân hắn. Hắn chưa chịu mở mắt cho tới khi tiếng nổ ngừng rung lên trong căn phòng.

- Được rồi. Những người như anh có khả năng đó. Tôi rất hiểu. Tôi tin điều đó. Nhưng không nên dùng đến bạo lực, không súng ống. Súng ống là sai lầm. Anh không phải là người hung dữ. Bạo lực là thực tế, dựa trên những động cơ thực tế, dựa trên những sức mạnh của thế giới đẩy chúng ta vào tình thế phải tự bảo vệ hoặc nảy sinh hành vi tấn công. Tội ác mà anh muốn thực hiện chỉ là sự bắt chước rẻ tiền. Đó là một ý tưởng nhạt nhẽo. Mọi người đua nhau làm điều đó vì thấy những người khác cũng làm. Đó là một hội chứng mà anh bị lây từ những người khác. Nó không có quá trình.

- Nó là tất cả quá trình. - Hẳn ta nói. - Toàn bộ điều đó là quá trình. Cái tài sản khổng lồ của anh khiến cho người ta phải cúi tiết. Đừng có thuyết giảng với tôi về đức tính khoan dung.

- Tôi không có lòng khoan dung.

- Tôi biết điều đó.

- Anh không thực sự cảm thấy tức giận trước sự giàu có. Đó không phải là cảm giác của anh.

- Thế cái gì mới là cảm giác của tôi?

- Sự bối rối. Đó là lý do tôi không thể tiếp tục thuê anh.

- Tại sao?

- Vì anh muốn giết người.

- Đó không phải là lý do khiến tôi bị sa thải.

- Vậy thì tại sao?

- Bởi vì người tôi bốc mùi. Người thử người tôi xem.

- Người tôi cũng bốc mùi - Eric nói.

Hẳn ta bỗng dưng chiêm suy nghĩ.

- Kể cả khi anh tự hủy hoại bản thân, anh vẫn muốn mình thất bại hơn nữa, đánh mất nhiều hơn nữa, cái chết của anh phải tàn khốc hơn những người khác, thậm chí anh muốn mình phải bốc mùi hơn tất cả mọi người. Giống như trong những bộ lạc xa xưa, vị tù trưởng nào phá hủy nhiều tài sản nhất sẽ là người quyền lực nhất.

- Gì nữa?

- Anh có nhiều thứ để mà sống và chết vì nó. Còn tôi chẳng có gì. Thêm một lý do khiến tôi muốn giết chết anh.

- Richard. Nghe này.

- Tôi muốn được gọi là Benno.

- Anh đang trong trạng thái bất ổn vì anh cảm thấy mình chẳng là ai, chẳng có một vị trí nào trong xã hội. Nhưng anh cũng phải tự vấn bản thân mình xem đó là lỗi của ai. Xét cho cùng xã hội này đâu có nhiều điều đáng để căm ghét đến thế.

Benno phá lên cười. Đôi mắt hoang dại của hắn đảo khắp căn phòng. Hắn rung lên vì cười, điệu cười đầy vẻ đe dọa và người hắn càng lúc càng rung lên bần bật. Hắn phải quăng khẩu súng trên bàn để có thể thoải mái cười.

- Anh thử nghĩ xem. - Eric nói.

- Chuyện gì?

- Bao lực cũng cần phải có nguyên nhân chứ.

Anh bỗng nghĩ đến gã vệ sĩ có bộ mặt đầy sẹo với cái tên tiếng Slavo, Danko và những trận giao chiến đẫm máu mà anh ta đã tham dự. Anh nhớ đến người theo đạo Sikh cụt một ngón tay, người lái xe taxi mà anh chỉ thoáng liếc qua khi đi chung xe với Elise một đoạn đường ngắn vào sớm ngày hôm nay, khoảng thời gian dường như đã trôi vào dĩ vãng rồi. Anh nhớ đến Ibrahim Hamadou, lái xe riêng của anh, người đã bị tra tấn hành hạ vì lý do chính trị, tôn giáo hay thù hằn phe cánh, một nạn nhân của nạn bạo lực mà nguyên nhân là linh hồn tổ tiên những kẻ thù của anh ta. Thậm chí anh cũng nghĩ về André Petrescu, kẻ ám sát bằng bánh ngọt với những mẫu bánh dính trên mặt, những cú đâm trả của anh.

Hình ảnh cuối cùng mà anh nghĩ đến đó là người đàn ông bốc cháy và anh tưởng tượng ra bản thân mình, ở giữa Quảng trường Thời Đại, đang đứng nhìn cơ thể bốc cháy, hay anh nhập vào cơ thể đó, biến thành chính cơ thể đó và nhìn xuyên-quá ngọn lửa dữ dội.

- Những kẻ ở ngoài kia đã chiếm hữu toàn bộ thế giới - Benno nói.

Hắn ta có vấn đề về giao tiếp. Từng lời buột ra khỏi miệng hắn một cách nặng nề nhưng giọng nói lại rất yếu ớt.

- Bỗng một ngày tôi chợt nảy ra ý nghĩ về cuộc đời tôi. Tôi bị bọn họ bao vây. Đó là sự mua bán. Tôi nghĩ về những lúc tôi nhìn họ và họ nhìn tôi. Ánh sáng rọi qua cơ thể tôi khi tôi đi trên phố. Nhưng tôi có thể đi trước cả ánh sáng.

Hắn ta dang rộng hai cánh tay.

- Tôi nghĩ về những kẻ ngoài kia. Tôi tự hỏi làm thế nào bọn họ có thể là chính mình? Nào là những ngân hàng và những khu đậu xe. Nào là tấm vé máy bay được đặt qua mạng. Những nhà hàng nhộn nhịp tiếng người cười nói. Những kẻ đặt bút ký hợp đồng. Những kẻ rút bản hợp đồng từ một chiếc cặp da để ký rồi giao cho khách hàng một bản và sau đó ung dung nhét tấm thẻ tín dụng vào trong ví. Nào là những tên nhà giàu có bác sĩ khám riêng - hắn ta nói. - Tôi trở nên vô dụng giữa cái hệ thống đó nhưng điều đó chẳng có nghĩa lý gì đối với tôi. Các người muốn biến tôi thành một tên lính rô bốt nhưng tất cả những gì tôi làm đều trở nên vô dụng.

- Không phải thế. - Eric nói.

- Nào là những đôi giày phụ nữ. Những cái tên kiểu cách mà họ đặt cho những đôi giày. Nào là những kẻ đi dạo trong công viên đằng sau thư viện, trò chuyện với nhau dưới ánh mặt trời.

Không. Tội ác của anh thật đáng lên án. Anh không hề bị những thế lực ngoài xã hội dồn ép. Tôi rất ghét việc phải trở nên biết điều. Anh không chống lại sự giàu có. Chẳng có ai lại chống lại sự giàu có cả. Tất cả đều ủng hộ sự giàu có, ít nhất là trong suy nghĩ. Không. Tội ác đó nảy sinh từ trong đầu anh. Một tên ngốc nổ súng giữa một bữa tiệc bởi vì...bởi vì...

Anh liếc nhìn khẩu Mk.23 lúc này vẫn nằm trên mặt bàn.

- Những viên đạn bay qua những bức tường và sàn nhà một cách vô ích và ngớ ngẩn - anh nói. - Thậm chí khẩu súng của anh cũng là một thứ kỳ quặc. Nó được gọi là gì?

Hắn ta tỏ vẻ đau đớn như thể bị lừa dối.

- Phần tiếp giáp cò súng là cái gì? Nó được gọi là gì? Nó có chức năng gì?

- Được rồi. Tôi chưa trải qua tuổi trưởng thành nên không thể biết những cái tên đó. Chỉ có những người đàn ông mới biết được. Anh đã trải qua tuổi trưởng thành. Tôi không thể nghĩ gì hơn. Tất cả những gì tôi có thể làm là trở thành một con người.

- Bao lực cũng cần có chủ đề, có mục đích.

Anh chặn họng súng bằng lòng bàn tay trái. Anh cố gắng suy nghĩ một cách tỉnh táo. Anh nghĩ về đội trưởng đội vệ sĩ của anh nằm sống soài trên nền đất và cái khoảnh khắc cuối cùng trong cuộc đời anh ta. Anh nghĩ về cái chết của những con người xa lạ, vô danh. Anh cảm thấy nỗi hối hận dâng trào. Trong anh xuất hiện cảm giác tội lỗi và cò súng bỗng trở nên mềm mại một cách kỳ lạ dưới ngón tay anh.

- Anh đang làm gì vậy?

- Tôi không biết. Có lẽ là không gì cả - anh nói.

Anh nhìn Benno và siết cò súng. Ngay khi viên đạn lao ra, anh mới nhận ra rằng khẩu súng vẫn còn một vòng quay nữa, nhưng đã quá muộn. Phát súng đã để lại một lỗ hồng giữa bàn tay anh.

Anh ngồi gục đầu, không thể suy nghĩ được gì vì cảm giác đau đớn. Bàn tay anh trở nên bỏng rát. Anh cảm thấy máu trào ra. Nó dường như không thuộc về cơ thể anh mà tồn tại trong cuốn tiểu thuyết nhỏ bé của riêng nó. Những ngón tay cuộn tròn lại, ngón giữa co giật. Anh có thể cảm thấy huyết áp

đang tụt xuống một cách khủng khiếp. Máu tuôn ra từ cả hai mặt bàn tay và một vết bầm đen bắt đầu lan rộng.

Anh nhắm mắt để chống lại nỗi đau đang hành hạ. Điều này không có tác dụng mấy nhưng dù sao nó cũng là một cách hiệu quả để anh có thể tập trung khi mà cơn đau đang lan đến từng nơ ron.

Phía bên kia bàn, hắn ta gấp cả người lại với chiếc khăn tắm trùm kín. Dường như đối với hắn ta chẳng còn gì đáng để làm hay suy nghĩ. Hắn nín lặng siết chặt hai bàn tay lại với nhau.

Đó là sự đau đớn và khổ sở. Anh không rõ mình có cảm thấy đau đớn chút nào không nhưng anh chắc rằng Benno thì có. Eric thấy hắn ta áp một cái băng gạc lạnh vào vết thương trên bàn tay anh. Nó không thực sự là một cái gạc và không thực lạnh nhưng tất cả mọi người đều nhất trí đặt cho nó cái tên như vậy vì công dụng làm giảm đau.

Cơn đau buốt truyền từ cổ tay đến suốt cánh tay anh.

Benno thắt nút mảnh gạc một cách kỹ càng phía dưới ngón tay cái. Hắn loay hoay buộc hai chiếc khăn tay lại với nhau. Phía cánh tay dưới là một cái garô mà hắn ta đã dùng, một mảnh vải cũ trên đó vẽ những nét bút chì.

Hắn quay lại chỗ chiếc ghế sofa và chăm chú nhìn Eric trong nỗi đau đớn.

- Tôi nghĩ là chúng ta nên nói chuyện.

- Chúng ta vẫn đang nói chuyện đấy thôi.

- Tôi cho là tôi hiểu rõ anh hơn bất cứ ai khác. Tôi có khả năng nhìn thấu mọi việc, dù đúng hay sai. Qua mạng Internet, tôi thường nhìn thấy anh đang suy tư với gương mặt và dáng điệu điềm tĩnh. Tôi không thể ngừng nhìn thấy anh. Đôi khi anh ngồi suy tư hàng giờ liền. Và điều đó khiến trái tim anh đông cứng lại. Tôi nhìn thấy anh trong từng giây từng phút. Tôi nhìn anh. Tôi hiểu anh. Đó là một lý do khác khiến tôi thấy căm thù anh. Khi anh có thể ngồi suy

tư trong căn phòng của mình thì tôi lại không thể. Tôi cũng có một căn phòng, nhưng tôi không bao giờ có thể khiến tâm trí mình ngừng quay cuồng, tâm hồn tôi không bao giờ bình thản để có thể chỉ theo đuổi một ý nghĩ duy nhất. Khi anh ra khỏi trang mạng thì tôi, tôi không biết nữa, dường như sau đây tôi đã chết đi trong một khoảng thời gian dài.

Gương mặt đó phút chốc trở nên dịu xuống với vẻ hối tiếc vì đã kể ra nỗi căm thù và sự cô đơn của mình. Eric muốn phản ứng lại. Nhưng nỗi đau đớn đang vắt kiệt anh, khiến anh trở nên nhỏ bé. Anh nghĩ rằng nó khiến cho thân thể, con người và cả giá trị của anh trở nên nhỏ bé tầm thường. Bàn tay anh dường như đang chết hoại. Anh có thể nghĩ thấy hàng triệu tế bào đang chết đi.

Anh muốn nói điều gì đó. Gió lại thổi, mạnh hơn cả lúc trước, làm cuộn lên đám bụi bám trên những bức tường đồ nát. Có điều gì đó đầy kích thích trong cái âm thanh và ngọn gió đang quấn quanh khu nhà, một cảm giác bất an, những tờ giấy bay trong hành lang, cánh cửa tự đóng sập vào rồi lại mở ra.

Anh nói:

- Tuyển tiền liệt của tôi không cân xứng.

Anh hạ giọng. Rồi ngừng lại đến nửa phút. Anh cảm thấy hấn ta đang nhìn anh một cách chăm chú, ánh mắt thoáng vẻ âm áp.

- Tuyển tiền liệt của tôi cũng vậy - Benno thì thào.

Họ nhìn nhau, rồi lại không nói gì.

- Điều đó có nghĩa là gì?

Benno gật gù một lúc lâu. Hấn ta có vẻ thích thú khi được ngồi đó và gật gù như vậy.

- Không. Chẳng có nghĩa lý gì cả - hấn nói. Nó vô hại. Một sự biến đổi vô hại. Không có gì phải lo lắng hết. Mà ở tuổi của anh thì có gì phải lo?

Eric chưa từng cảm thấy nhẹ người đến thế khi nghe kẻ cùng chung tình trạng với anh nói ra điều đó. Anh bỗng cảm thấy hạnh phúc. Nỗi phiền muộn bao lâu nay đã biến mất, những hiểu biết mù mờ về chứng bệnh đó cứ ám ảnh. mỗi lúc tâm trí anh trở nên nhàn rỗi. Chiếc khăn tay giờ đã đầm máu nhưng anh cảm thấy thanh thản và dễ chịu. Anh vẫn cầm khẩu súng bằng bàn tay lạnh lặn.

Benno vẫn ngồi gật gù trong chiếc khăn tắm.

- Lẽ ra anh nên hiểu được tuyến tiền liệt của mình. - Hấn nói.

- Sao?

- Anh đã cố dự đoán những chuyển động của đồng yên bằng cách vẽ nên những kiểu mẫu từ tự nhiên. Đúng, tất nhiên rồi. Những đặc tính toán học của vân gỗ, hạt giống hoa hướng dương, Dải Ngân Hà. Tôi đã học được điều này từ đồng baht. Tôi yêu thích đồng baht. Tôi yêu sự hòa hợp giữa giới tự nhiên và dữ liệu. Anh đã dạy cho tôi điều này. Những dấu hiệu của một ẩn tinh tồn tại ở nơi xa xôi nhất trong vũ trụ đi theo những chuỗi con số cổ điển có thể lần lượt thể hiện sự dao động lên xuống của cổ phiếu hay tiền tệ. Anh đã cho tôi thấy điều này. Chu kỳ của thị trường có thể đại diện cho chu kỳ thời gian sinh sản của loài châu chấu hay việc thu hoạch lúa mì. Anh đã thực hiện kiểu phân tích này một cách cực kỳ chính xác. Nhưng trong quá trình đó anh đã quên mất một vài điều.

- Điều gì?

- Tầm quan trọng của sự mất cân xứng. Anh đi tìm sự cân bằng, sự cân bằng tuyệt đối, những phần, những mặt cân bằng nhau. Tôi hiểu hết. Tôi hiểu anh. Nhưng lẽ ra anh nên đi theo thói quen và đường cong của đồng yên. Hơi cong. Và méo mó.

- Thói quen?

- Câu trả lời nằm ngay trong cơ thể anh, ở tuyến tiền liệt của anh.

Hiếu biết của Benno quả là không thể chê trách. Hắn ta hoàn toàn đúng. Có một cái gì đó trong những điều mà hắn nói. Cảm giác thô cứng như một tấm biểu đồ. Có lẽ cuối cùng hắn ta lại trở thành một tên giết người đáng kính.

Hắn đi vòng qua bàn và nhấc chiếc khăn tay lên để kiểm tra vết thương. Cả hai đều nhìn vào vết thương. Bàn tay anh trở nên cứng ngắc, những đường gân bị rách gần đứt ngón tay đã chuyển thành màu sẫm. Benno tìm được trên bàn một ít giấy ăn. Hắn thay chiếc gạc thấm đẫm máu bằng mấy tờ giấy ăn trên cả hai mặt bàn tay. Tờ giấy ăn dính chặt vào vết thương. Hắn đứng nhìn cho tới khi yên tâm rằng chúng đã yên vị trên vết thương.

Họ ngồi đối diện nhau một lúc lâu. Thời gian như ngưng đọng lại. Benno dựa vào chiếc bàn và lấy khẩu súng từ trong tay anh.

- Tôi vẫn muốn bắn chết anh. Tôi sẵn sàng thảo luận về chuyện này. Nhưng nếu không làm thế thì tôi không thể sống nổi.

Nỗi đau đón bao trùm cả thế giới xung quanh anh. Tâm trí anh không thể nghĩ về điều gì ngoài cơn đau. Anh thậm chí có thể nghe thấy cơn đau ở bàn tay và cổ tay. Anh nhắm mắt và cảm thấy bóng tối đang bao trùm, nhưng bản thân anh lại không thực sự ở đó mà thuộc về ánh sáng bên ngoài kia. Cơ thể anh phân tách làm đôi, một là chính anh và một kẻ khác đang nhìn anh.

Benno đứng dậy và bước đi vẻ sốt ruột với đôi chân trần, hai tay lăm lăm hai khẩu súng. Hắn đi qua dãy cửa sổ đã được đóng ván kín mít trên dãy tường phía bắc, dẫm qua những dây điện và ván lót tường vương vãi trên nền nhà.

- Anh đã bao giờ đi dạo trong cái công viên phía sau thư viện, nhìn những kẻ ngồi trên ghế tựa, uống rượu trước hiên nhà sau giờ làm việc, anh nghe thấy giọng nói của họ lẫn trong không gian và muốn giết chết bọn họ chưa?

Eric suy nghĩ rồi trả lời:

- Chưa.

Hắn ta đi vòng quanh khu bếp rồi dừng lại để gỡ một tấm vách đã trở nên lỏng lẻo để nhìn ra ngoài đường. Hắn ta thì thầm điều gì đó trong bóng tối rồi lại tiếp tục bước đi. Hắn ta tỏ ra bồn chồn, bước đi nhún nhảy, lăm băm điều gì đó về một điều thuốc lá.

- Tôi đang bị hội chứng hoảng sợ kiểu Hàn Quốc tấn công. Tôi hoảng loạn do đã phải kìm chế cơn tức giận trong suốt ngàn ấy năm. Nhưng giờ tôi sẽ không phải chịu đựng điều đó nữa. Dù bất kể thế nào, anh cũng phải chết.

- Tôi có thể nói với anh rằng hoàn cảnh của tôi thay đổi từng giờ trong ngày hôm nay.

- Tôi có những hội chứng của tôi còn anh có khu liên hợp của anh. Anh tự khiến bản thân mình tan chảy dưới sức nóng của mặt trời. Anh chỉ còn cách ba feet rưỡi nữa là cận kề cái chết. Tôi đã không quá cường điệu, đúng không?

Giờ hắn đã đứng bất động ngay sau Eric, và anh có thể cảm nhận hơi thở của hắn.

- Kể cả khi nắm giữa kẽ chân tôi mách bảo tôi rằng phải giết anh thì cái chết của anh là chính đáng vì cái vị trí mà anh đang đứng trên cái thế giới này. Kể cả khi một thứ ký sinh đang sống trong não tôi, gửi đến tôi những thông điệp từ ngoài vũ trụ thì tội ác này vẫn phải xảy ra vì anh là kẻ mà mọi suy nghĩ, hành động đều ảnh hưởng đến tất cả mọi người. Như anh nói, tôi cũng có cuộc sống của tôi. Anh phải chết vì cái cách mà anh suy nghĩ và hành động, vì cái căn hộ anh đang sở hữu và số tiền anh bỏ ra để mua nó, vì những cuộc kiểm tra sức khỏe hàng ngày của anh, vì những gì anh có và những gì anh đã mất mà thực tế là hai thứ đó cân bằng nhau, vì những chất mà chiếc limousine của anh thải ra và buộc người ta phải hít thở.

- Dừng làm tôi buồn cười.

- Anh đừng có cười.

- Chính anh tưởng tượng ra những thứ đó. Anh chưa bao giờ dành lấy một phút trong đời lo lắng cho những người khác.

Anh thấy hắn ta lùi lại.

- Được rồi. Nhưng còn bầu không khí mà anh hít thở, suy nghĩ của anh.

- Tôi có thể nói với anh rằng suy nghĩ của tôi đã thay đổi. Vị thế của tôi nay đã khác. Đó có phải là vấn đề không nhỉ? Có lẽ là không.

- Nó không phải là vấn đề. Nhưng giả như tôi có một điều thuốc, chỉ cần một điều thuốc thôi, nếu như tôi được rít một hơi thuốc thì có lẽ tôi đã không phải giết anh.

- Có phải là năm chân nói với anh thế không? Tôi nghiêm túc đấy. Người ta phải lắng nghe mọi thứ, lắng nghe Chúa.

Anh thực sự muốn nói như vậy. Anh đang rất nghiêm túc và muốn được nghe những điều mà hắn ta nói, câu chuyện của hắn có thể làm sáng tỏ mọi chuyện.

Benno vòng qua bàn và ngồi sụp xuống ghế. Hắn hạ khẩu súng lục cũ kỹ xuống và ngắm nhìn thứ vũ khí tối tân của hắn. Một thứ vũ khí hiện đại mà có lẽ quân đội đã thải loại nó từ một, hai hôm trước. Hắn kéo chiếc khăn tắm xuống che mặt và chĩa khẩu súng vào Eric.

- Dù sao thì anh cũng đã chết rồi. Anh giống như người đã chết. Giống như những thấy ma từ hàng trăm năm trước. Nhiều thế kỷ trôi qua, những vị vua qua đời, những vị vương giả khoác lên mình bộ xà rồng và ăn thịt cừu. Trong đời đã bao giờ tôi được nhắc đến từ thịt cừu chưa nhỉ? Nó xuất hiện trong đầu tôi rồi ở lý tại đó, thịt cừu.

Eric thấy hồi tiếc vì đã không bắn những con chó giống borzoi của anh trước khi rời khỏi nhà sáng nay. Anh có nuôi một con cá mập trong cái bể cao ba mươi feet cùng với san hô và rêu biển được xây chìm vào phía trong

tường. Lẽ ra anh có thể bảo các phụ tá chuyển con cá mập đến bờ biển Jersey và thả nó trở về với biển cả.

- Tôi mong anh có thể cứu giúp tôi - Benno nói.

Đôi mắt hắn bừng sáng phía dưới chiếc khăn tắm đang rủ xuống. Và cái nhìn của hắn đối với Eric sắc lẹm như dao. Nhưng anh không nhìn thấy sự buộc tội trong ánh mắt đó, mà đó là sự van lơn, cầu cứu, một tia hy vọng còn vương lại.

- Ước gì anh có thể cứu tôi.

Giọng nói đó trở nên vô cùng thân thiết, nó thể hiện một trạng thái tình cảm mà Eric không thể đáp lại. Anh thấy buồn cho người đàn ông đó. Hắn ta đã hiến dâng, cầm thù hết mình để rồi phải thất vọng. Hắn ta hiểu anh hơn bất kỳ ai. Hắn ta vẫn chĩa súng về phía anh nhưng kể cả cái chết cũng không thể giải thoát được hắn, không thể thay đổi được điều gì. Eric đã khiến cho người đàn ông cô đơn và giận dữ này cùng với sự điên cuồng của hắn ta phải thất bại và một lần nữa, hắn ta sẽ phải thất bại còn anh thì ngoảnh mặt đi.

Anh nhìn chiếc đồng hồ trên tay. Anh bỗng liếc nhìn nó. Chiếc đồng hồ với cái quai da cá sấu, nó vẫn nằm đó, trên cổ tay anh, bên cạnh những tờ giấy ăn và chiếc băng gạc. Nhưng chiếc đồng hồ không còn hiển thị giờ nữa mà trên mặt đồng hồ là hình ảnh của chính anh. Điều này có nghĩa là anh đã vô tình kích hoạt chức năng ghi hình, có lẽ là khi anh tự bắn vào tay mình. Bộ phận ghi hình là một thiết bị siêu nhỏ, gần như là không thể nhìn thấy, nó vận hành trong thân chiếc đồng hồ, thu nhận những hình ảnh xung quanh và phát ra trên mặt đồng hồ.

Anh khoanh tay lại và gương mặt trên đó biến mất, thay vào đó là hình ảnh chiếc dây kim loại đang buông thõng xuống. Tiếp theo là cận cảnh một con gián đang bay về về qua chiếc dây. Anh chăm chú nhìn đôi cánh sáng bóng của nó. Mọi thứ xung quanh anh đã thay đổi. Anh không biết điều này có nghĩa là gì? Anh nhận ra rằng anh đã từng biết đến cái cảm giác này, một cảm giác

hời hợt và mù mờ. Giờ hình ảnh trên màn hình là một cơ thể đang nằm sắp xuống sàn nhà.

Anh cảm thấy dòng máu trong cơ thể ngừng chảy, sự sống như ngưng lại.

Không có ai ở phía trước. Anh nhớ đến cái cơ thể mà anh đã nhìn thấy ở ngoài tiền sảnh lúc trước nhưng làm thế nào màn hình có thể chiếu một hình ảnh ngoài tầm ngắm của máy quay?

Anh nhìn Benno lúc này đang ủ rũ.

Đó là cơ thể của ai? Có phải tất cả những thế giới đều đã hòa làm một và chỉ còn hiện tại là thứ duy nhất?

Anh vươn tay ra rồi gập lại nhưng cơ thể của người đàn ông đó vẫn không biến mất. Anh ngược thấy con gián đang sà xuống sợi dây mà cứ nghĩ rằng nó đang đậu trên một cái cây, anh chỉnh máy quay hướng về con côn trùng nhưng cái cơ thể nằm sắp vẫn ở trên màn hình.

Anh nhìn Benno. Anh che cái đồng hồ bằng bàn tay lạnh lặn còn lại. Anh nghĩ về vợ mình. Anh thấy nhớ Elise và ước ao được nói chuyện với cô, nói với cô rằng cô thật xinh đẹp dù đó chỉ là lời nói dối, anh muốn được sống với cô như bao cặp vợ chồng bình thường khác, đi ăn tối và đi khám bệnh.

Khi anh nhìn vào chiếc đồng hồ, anh thấy phía bên trong của xe cứu thương với thiết bị truyền dịch và những đầu người nhấp nhô. Hình ảnh đó chỉ kéo dài chưa đầy một giây nhưng nó lại quen thuộc đến phi lý. Anh che cái đồng hồ và nhìn Benno lúc này đang ngả trước ngả sau một cách khó hiểu. Anh nhìn gương mặt trên đồng hồ. Anh thấy một dãy những gian phòng nhỏ hay căn hầm đóng kín. Rồi anh thấy có một căn hầm để ngỏ. Anh che chiếc đồng hồ. Anh ngược nhìn con côn trùng trên sợi dây. Khi anh nhìn vào chiếc đồng hồ một lần nữa, anh thấy một cái tem nhận diện. Anh hiểu và ý thức được rằng cái hình ảnh đó sẽ luôn xuất hiện trên màn hình. Anh nghĩ về việc che kín cái đồng hồ nhưng rồi lại không làm. Giờ anh có thể thấy rõ dòng chữ in trên đó. Nam Z. Anh hiểu nó có nghĩa là gì. Anh không biết tại sao anh lại

hiều dòng chữ đó nói gì. Làm sao chúng ta có thể hiểu được mọi thứ trên đời? Làm sao chúng ta biết được rằng bức tường mà chúng ta đang nhìn thấy là màu trắng? Anh che kín chiếc đồng hồ bằng bàn tay kia. Anh biết rằng Nam Z là kỳ hiệu ám chỉ những cơ thể chưa được nhận dạng trong nhà xác bệnh viện.

Khôn kiếp thật, thế là mình đã chết.

Anh đã luôn muốn được trở thành bụi lượng tử, được giải thoát khỏi cái cơ thể với những mô xương, bắp thịt và chất béo của anh. Đó là ý tưởng về một cuộc sống nằm ngoài những giới hạn nhất định, cuộc sống trong một con chip điện tử, trong một cái đĩa như một loại dữ liệu.

Cái kỹ thuật ấy có thể sắp xảy ra hoặc có thể không. Nó gần giống như một thứ viễn tưởng. Nó là bước tiếp theo của tự nhiên. Đó là một quá trình tiến hóa mà chỉ cần chuyển hệ thống thần kinh sang dạng bộ nhớ được số hóa. Đó sẽ là một cú huých mạnh của nền kỹ thuật đối với đời sống con người, là một phương tiện cho sự đầu tư và phát triển chung, cho sự tích lũy lợi nhuận và tái đầu tư.

Nhưng nỗi đau đớn đã cản trở việc anh trở thành bất tử. Anh không thể phớt lờ, không thể chịu đựng được nó. Những thứ khiến anh khó được nhận dạng hơn cả một loại dữ liệu. Những thứ tồn tại trong cơ thể anh, hàng tỷ tỷ nơ ron, peptide, mạch đập. Quá nhiều thứ xuất hiện rồi nhanh chóng biến mất, đây là chính bản thân anh, anh đã không được biết đến hương vị của sữa mẹ, không được hít hơi một cách bình thường, đây là anh, và hình ảnh phản chiếu của bản thân anh trên một cái cửa sổ phủ đầy bụi mỗi khi anh bước qua. Nỗi đau đớn đã khiến anh hiểu được bản chất của mình. Giờ anh cảm thấy rất mệt mỏi. Những thứ hữu hình, những điều vĩ đại, ký ức dù đúng hay sai của anh, ánh sáng chạng vạng của mùa đông, tất cả đều không thể lưu giữ lại, những buổi đêm khi nhận thức của anh trở nên mờ nhạt vì thiếu ngủ, những cái mụn cóc mà anh có thể cảm nhận thấy trên bắp đùi mỗi khi tắm và cái cách anh xát xà bông khắp người, và cái đầu gối đau nhức một cách khác thường của anh, tiếng kêu răng rắc mỗi khi anh gập đầu gối, tất cả những thứ thuộc về anh và

rất nhiều điều nữa không thể chuyển hóa sang một dạng kỹ thuật siêu việt khác, kỹ thuật làm cho ký ức tồn tại vĩnh viễn.

Anh nhìn bức tường màu trắng phía trước. Con côn trùng vẫn đậu trên cái sợi dây kim loại đang đu đưa. Rồi anh nhấc tay ra khỏi bề mặt đồng hồ. Anh nhìn chiếc đồng hồ. Dòng chữ vẫn xuất hiện trên màn hình, Nam Z.

Anh đã tự bảo hòa bản thân mình. Anh tưởng tượng ra hình ảnh của Kendra Hays, vệ sĩ và cũng là người tình của anh, đang dội rửa nội tạng của anh bằng rượu cọ trong buổi lễ ướp xác. Cô ấy có đủ khả năng làm việc đó. Đó là một hầm mộ nơi có những gương mặt khắc trên tường bị chôn vùi dưới lớp cát bụi bốn nghìn năm, với bức tượng thần đầu chó.

Anh nghĩ về trưởng phòng tài chính và là người tình trong tâm tưởng của anh, Jane Melman, đang thủ dâm một cách lặng lẽ ở hàng ghế cuối cùng của nhà thờ, trong buổi lễ tang, với bộ váy màu xanh thẫm và chiếc thắt lưng cài chặt giữa những tiếng rì rầm của buổi lễ vọng.

Còn rất nhiều điều khác phải nghĩ đến, như việc anh đã kết hôn và rồi để lại người vợ góa bụa. Anh nghĩ đến việc vợ mình cạo trọc đầu để tang anh và mặc đồ đen trong suốt một năm, rồi việc cô cùng với bà mẹ và các phương tiện truyền thông tham dự lễ an táng anh tại một khu sa mạc biệt lập ở một nơi xa xôi.

Anh muốn được chôn trong chiếc máy bay thả bom hạt nhân của anh, chiếc *Dùi cui A*. Không phải chôn mà là hỏa thiêu rồi chôn. Anh muốn bị đốt cháy dưới ánh nắng. Anh muốn rằng chiếc máy bay điều khiển từ xa cùng với xác ướp của anh, bộ com lê, cà vạt, khăn xếp, xác chết chú chó của anh, giống chó săn cao lớn với bộ lông mềm mượt, tất cả sẽ bay lên với tốc độ siêu âm rồi lao vào cát và nổ tung, để lại một tác phẩm nghệ thuật bằng cát, và nó sẽ được lưu giữ bằng niềm tin bất diệt của người thực hiện di chúc và cũng là người tình gắn bó với anh từ rất lâu, Didi Fancher, vì sự trầm ngâm tôn kính của những nhóm người đã được xác định trước và những cá nhân được làm sáng tỏ theo điều khoản miễn thuế số 501 (c) (3) của mã thuế nước Mỹ.

Ông bác sĩ đã nói gì nhỉ?

Ồn cả thôi, không có gì, mọi chuyện bình thường.

Có lẽ cuối cùng anh không còn muốn cái cuộc sống đó nữa, khởi đầu lại sau tất cả những thất bại, vậy một chiếc taxi ở giữa ngã tư đông đúc chật cứng những cảnh sát cười ngửa với cánh tay giơ cao. Anh muốn gì? Anh nhìn đắm đắm vào khoảng không. Anh hiểu anh đã bỏ lỡ những gì, những cơn bốc đồng, cảm giác kích thích cao độ đã đưa đẩy anh sống qua tháng ngày dễ rồi khiến anh quay cuồng và đi chệch hướng.

Kẻ đã giết anh, Richard Sheets, ngồi đối diện anh. Anh đã mất đi niềm vui thích đối với người đàn ông này. Bàn tay anh mang nỗi đau cuộc đời, tất cả nỗi đau, cảm xúc và những thứ khác. Một lần nữa anh khép đôi mắt lại. Đây không phải là kết thúc. Anh chết bên trong bề mặt chiếc đồng hồ nhưng vẫn tồn tại trong không gian và chờ đợi tiếng súng vang lên.

Chú Thích

¹Erik Satie (1866 - 1925): Nhà soạn nhạc người Pháp.

²PDA: Thiết bị số hỗ trợ cá nhân, giống một chiếc netbook.

³Tiền kwacha: Đơn vị tiền tệ của Malawi, một quốc gia tại miền Đông châu Phi.

⁴Filles et Garçons (tiếng Pháp): Gái và Trai.

⁵Mark Rothko (1903 - 1970): Họa sĩ người Mỹ gốc Nga, nổi tiếng với dòng tranh biểu hiện trừu tượng.

⁶Nhạc Sufi: Những khúc nhạc ra đời cách đây 500 năm, xuất phát từ những nghi lễ và những giáo huấn của các nhà thần bí Sufi hay sự huyền bí của Hồi giáo.

⁷Chỉ số Nikkei: Chỉ số chứng khoán Nhật Bản.

⁸Độ F (Fahrenheit): Theo thang nhiệt độ F, thân nhiệt bình thường của con người là 98,6 độ F (tương đương 37 độ C).

⁹Kinh Yiddish: Kinh Do Thái.

¹⁰Khu souk: Khu chợ ở các nước Hồi giáo.

¹¹Khu shtetl: Khu chợ của người Do Thái ở Nga.

¹²Áo captan: Áo dài của người Thổ Nhĩ Kỳ, có dây thắt ngang lưng.

¹³Susto: Một loại bệnh thuộc về văn hóa, hay còn được gọi là chứng bệnh sợ hãi. Đó là hiện tượng mất trí sau khi bị chấn thương hay do quá sợ hãi.